

Hostýnské setkání srdcí

Iva Adamcová

VŠE JE DOBRÉ

Přepis přednášky z Bystřice pod Hostýnem z 2. 6. 2012

Obsah

Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (1/7).....	2
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (2/7)	14
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (3/7)	26
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (4/7)	38
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (5/7)	50
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (6/7)	60
Hostýnské setkání SRDCÍ Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (7/7)	64

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (1/7)

Desítky lidí z celého Česko-Slovenska navštívilo malé městečko pod Svatým Hostýnem. Zázračný pramen Panny Marie vytryskl před mnoha lety z této svaté hory, aby dal lidem do životů VÍRU, sílu, zdraví a odvahu v těžkých dobách. V tento den mnozí z návštěvníků tohoto setkání pocítili kouzlo propojení pramene Hostýnského s Pramenem poznání ve svých srdcích... Nastal čas otevírat svá srdce, uzdravujícímu Prameni lásky... k sobě samým, ke svým blízkým, k Bohu, k Matce Zemi.

♪ [zpěv Haleluia] ♪

[Sylva Králová:] Vážení přátelé, krásný, dobrý den. Moc vás tady dnes vítám. Je sobota 2. června 2012, a přestože je sobota - většinou bývají svátky v neděli - tak dnes je velice slavnostní, krásný den, protože se sešla báječná veliká rodina. Vítejte, rodino! Zdravím vás v Bystřici pod Hostýnem a chtěla bych říci, že to, co nás sem všechny přitáhlo, má několik příčin. Naším velkým magnetem a prostředníkem celého tohoto spojení je určitě Ivanka Adamcová. Je pro mne velká čest, že se s ní tady setkáváme. Ivanku, mě i vás přitáhl Svatý Hostýn, který je mi už léta letoucí domovem a já jsem moc šťastná, že jste přišli, abychom tento domov mohli sdílet společně, protože Svatý Hostýn je opravdu velmi kouzelné místo. Pokud ho někdo neznáte a nemáte tu zkušenost jaké to je vyjít si na Svatou horu, budete mít ještě dnes možnost. Ale stejně je tady s námi, takže využijeme této příležitosti k tomu, abychom mohli být šťastní, otevření, upřímní, abychom mohli hluboko ve svých srdcích cítit vděčnost a velké poděkování všem těm zázrakům, které se nám dějí. Právě na Svatém Hostýně byla před rokem vytvořena jedna krásná nahrávka, přímo v kapličce nad zázračným, svatým pramenem. Jmenuje se "U Pramene", protože si myslíme, že co tady celé proudí, proudilo a proudit bude, je opravdu ta pramenitá čistota ze zdroje Matky Země v podobě vody, a též ten zdroj, který k nám odevšad přichází. Přivítala jsem vás písničkou a teď nám jde ještě o to, abychom mohli všichni společně vyjádřit vděčnost písní, která pro nás všechny tady na Svatém Hostýně přišla v lásce.

♪ Královno nebes, královno má ♪ ♪ já cítím lásku tvou ♪ ♪ já vnímám světlo tvé zářivé
♪ ♪ a náruč tvou hladivou. ♪ ♪ Ó matko má a otče můj ♪ ♪ já nový zázrak lásky
prožívám ♪ ♪ má duše tančí a srdce zpívá ♪ ♪ svůj dík pokorně k nebi posílá. ♪ ♪ Své
srdce naplněné láskou mám ♪ ♪ tak heboučkový pocit to je ♪ ♪ jak nejněžnější pohlazení,
které znám ♪ ♪ královské světlo navždy v duši je. ♪ ♪ Ó matko má a otče můj ♪ ♪ já
velký zázrak lásky prožívám ♪ ♪ má duše tančí a srdce zpívá ♪ ♪ svůj dík pokorně k
nebi posílám. ♪ ♪ [sloka písně v hebrejštině] ♪ [potlesk]

Krásný, dobrý, slavnostní den vám všem. Já teď si dovolím přivítat našeho vzácného hosta Ivanku Adamcovou. [potlesk]

[IA:] Dobrý den. Až jsem dojatá... Víte, před rokem jsem měla první přednášku v Ústí, na kterou jsem byla vyvedena Otcem. Je vzdálené od Teplic 17 km a celou cestu tam jsem nahlížela do svého nitra, jestli je v něm nějaká nervozita, obavy, a zda si vůbec budu pamatovat, co jsem říkala, protože je to někdy obtížné. Jako holka jsem na

střední škole trpěla nesmírnou trémou. Když jsem měla přednášet básničku nebo něco říct na veřejnosti, tak jsem to prý sice řekla, ale vůbec jsem si na to pak nepamatovala. Tam bylo úplně takové mlhovno - to říká jeden můj známý. Takže celou cestu jsem jela a nic. Když jsem přijela do Ústí, tak na mě čekalo neuvěřitelných 40 lidí, což bylo úžasné, protože těch 40 lidí, to pro mě bylo nesmírné povídání. 12 let předtím jsem vykládala jednomu jedinému človíčku, 6-9 hodin denně každou sobotu, abych mu potom směla sáhnout do aurických těl a říct co a jak.

Chci vám povědět, že jste mi dali ohromný dar, protože vás je dneska 350 a když tady teď před vámi stojím, necítím trému, přišlo jenom dojetí. Takže já jsem se s vámi sjednotila - jsem vy a vy jste já - a tohle jste mě nechali prožít. Chci vám také ještě poděkovat za jednu věc: od Sylvie jsem se dozvěděla, že tady jste z celé republiky, dokonce i ze Slovenska, což mě překvapilo. I já jsem včera jela 4 hodiny, a jestliže někdo z vás je z Plzeňska, ze severních či jižních Čech a i ze vzdálených konců Moravy, je to pro vás oběť a já vám za to děkuji. A také za to děkuji proto, jelikož vím, že co říkám, vás oslovilo a pomáhá vám to.

Doba je zvláštní. To víte. Doba je mimořádná v tom, že část lidí dospěla do takového vývojového stavu, že si mnohými životy a životními útrapami umenšili svůj egoismus neboli vlastní vůli člověka. Dříve to bylo ojedinělé, bylo velice málo těch, kteří dosáhli osvícení. Dělal zázraky a byli církvemi považováni za svaté, za osvěcené. Přicházím k vám proto, abych vám vysvětlila, že i vy jste stejní. Stejné božství je v každém člověku, na kterého pohlédnete, i v každé rostlině, na kterou pohlédnete, v každém zvířeti, i v kamenech a ve zdánlivých projevech světa, které se vám zdají jako neživé. Tak to není. Každá forma tady je Matkou Zemí. Ano, vaše jednotlivá těla jsou pouze Matkou Zemí.

Jestliže - teď to řeknu trochu drsně, neděste se, - jestliže zakopeme lidské tělo do země, ono se po čase na prvky této země rozloží. Ano, ono se navrátí, protože, to už víte z mých přednášek, vaše tělo, ve kterém bydlíte, nejste vy. Je to první virtuální realita, která je nám jakoby neznámá, vzdálená, protože my nemáme smysly, jimiž jsou tedy naše oči, uši, hmat, které by to božství odhalily. Celá léta, staletí, tisíciletí se lidé považují za ty tvary, které tady chodí, ale to je skutečná oživená Matka Země. Protože když se tělo rozloží a vyroste nad ním rostlinka, ona převezme prvky z tohoto těla do sebe jako živiny a stává se květinou. Přijde králíček, slupne kyticu, prvky se přelíjí do jeho těla. Tedy, jak vidíte, to, co sníte, se stává vaším tělem.

Je to zvláštní stav. Já vím, že teď se hodně mluví o vegetariánství, spousta lidí na něj přestupuje z různých důvodů, psychických nebo i módních. I to jsou důvody, že se lidé dají na tuto cestu, ale andělé mi vždycky říkali, že to není až tak potřebné. Zatím je ještě pro vás vhodná ta zdravá střední cesta, protože potřebujete prvky pro váš domeček, ve kterém žijete. Takže pokud máte chuť na maso, jezte maso, pokud nemáte, nejezte, ale neberte nic fanaticky. I breathariánství, které se teď objevuje, je pouze ukázka toho, jak jednou skutečně lidé budou žít, ale ještě na to není ten správný čas. Protože abyste do sebe, do svého těla dostali pránu, nesmí tam být žádný egoismus. Musí tam být jenom Bůh. Jestliže se ale uzavíráte negativními emocemi,

odmítáním Boží vůle, tzn. situace, která se kolem vás děje, a prosazujete svoji vlastní vůli, tehdy se oddělujete na jednotlivých čakrách, asi tak jako když podvázete tkáň nebo dejme tomu bradavici nití a utáhnete. Ona odumírá. Proto tam máte bolest, proto tam máte nějakou nemoc, ale zároveň je co se dál učit, protože jste to nepochopili a "špatně" jste to udělali.

Vy už ale víte, že ani to není špatné, protože abychom byli mistři, musíme prožít a odložit téměř všechno, takže tohle je nutné. Neexistuje špatný čin. Navíc, tady jsou zvláštní podmínky. Vidíte, tady je Matka Země... Tenhle obrázek znáte. Celé je to Božství. Je to Božství, které se prolíná sem do Matky Země. Já jsem původně malovala tady u člověka egoismus, ale vy si tady můžete - to oddělení egoismem jsem tam nenamalovala - dosadit i zvíře, i rostlinu, všechno, co se vám tady bude hodit, abyste viděli, že Matka Země je tahle červená linie. To je ohraničené Božství, které tady žije svoji roli. To znamená... já si pamatuji, jak pan dr. Eduard Tomáš říkával nádhernou větou: že "když v Africe žere krokodýl chlapa, tak Bůh žere Boha." Ano, tady na tom obrázku to vidíte. Člověk dospěl do svého bodu B, kdy má ukončit svůj program, jak ho má tady v genomu naprogramovaný, a který si nabral jako Bůh pro roli, kterou měl ztvárnit. Přejde do bodu B a tělo odloží. Kdyby tomu tak nebylo, tak by ho ten krokodýl nedohonil a nemohl by mu ukončit život. Ale to jeho tělo, ta Matka Země, je sežraná krokodýlem a jeho cesta tady končí.

Takže vidíte, že vaše Božství je jediné, co přežívá, ale nejenom to. I to Božství se vyvíjí a vyvíjí se nádherným způsobem. Na základních přednáškách jsem vyprávěla, jak se to děje: prostřednictvím vašich myšlenek a vašeho hormonálního systému, protože Bůh je geniální záležitost. Je to celek, vy do něj patříte a jak už víte, svými čakrami jako svými branami, které buď otevíráte, nebo uzavíráte, se od něj oddělujete, anebo spojujete.

Ale pozor! Bůh nemá uši jako člověk. On vás neslyší. Vy si tou vaší pusou můžete říct, co potřebujete. On vás neslyší. On rozumí vašemu nitru. Abyste mi rozuměli víc o komunikaci s Otcem... Když tohle pochopíte, odpadnou z vás spousty výčitek a spousty lítostí už jenom touto informací. Bůh rozumí všem jazykům. Ano, my tady na světě když se narodíme do hmoty, nabere si naše hmotné tělo, ve kterém si zahrajeme roli našeho tvaru a jména, což je druhá virtualita. Když sem přijdeme tu roli sehrát, tak abychom se s božstvím mohli spojit, dostaneme k tomu tento čakerní systém. Tady na planetě se rodíme na veliké prostory, proti našemu malému tělu, a tak jestliže se narodíte v Americe, váš mateřský jazyk bude (nejspíš) angličtina, pokud se narodíte v Čechách čeština, a tak dále a tak dále.

Bůh nerozumí jednotlivým jazykům, tak jak vy si myslíte. Když tu budou v řadě zástupci všech jazyků na světě, Bůh uslyší, co ti lidé říkají jediné tehdy, kdy budou prožívat své negativní anebo pozitivní emoce na čakrách. Když se bude zlobit Američan, Ital, Francouz, Čech, budou mít stejně sevřenou čakru a Otcí je jedno, jestli ten člověk bude nadávat francouzsky nebo anglicky nebo česky. On vnímá tyhle zápisy.

Navíc, jak už víte, tahle komunikace je čistá jediné tehdy, když NEODMÍTÁTE. Proto jedinou přítomností, která existuje ve spojení s Bohem, je spokojenost. Ano, jediná přítomnost je spokojenost. Protože my jsme se narodili do Boží vůle, do svého programu, kdy vy jako Bůh, každý z vás, si vybral tohle své tělo a přišel zahrát tuhle svou roli. A Bůh sáhl v první fázi do genomu vašich rodičů. Ano, vy jste si vybrali matku a otce. Z jejich genomového zápisu (dědičných informací) je smotán váš genom, kde je celý váš osud zapsaný. A tenhle osud už i odečítá genetika. Tam už je určeno, kdy, kde, v jakém roce máte například něčím onemocnět. Krátce předtím přijde nějaké vaše "selhání", které je také naplánované.

Nedávno mi psal človíček a měl úžasný dotaz. Je odněkud ze Slovenska... nevím, možná tady někde je... Psal, že se mu to trošku motá: karma - osud - karma - osud, že v tom nemá tak jasno. Odpověděla jsem mu: Váš osud, který jste si naprogramovali, je plán, jak se zbavit karmy. Tzn., učíte se - Je to stav trvalý a věřte mi, kouzelný - abyste pochopili, - aby vám vaše Nadjá, což jste vy, je to vaše skutečná vůle - ukázalo celý váš osud, takový jaký je. Proto musíte udělat někde nějaký zádrhel, tzn., že když Nadjá ví, že třeba vám jedno až dvě procenta chybí, abyste úplně už jednou pro vždy odložili nějakou nesnáz, abyste nebyli lákaní tím egem - 'ještě jednou to zkusím, ještě jednou to potřebuju...' - Takže Nadjá ví, že tam máte ještě třeba jednaprocentní rezervu, tehdy přehodí otěže vedení egu, které jako spolupracovník - už jsem vám říkala, že je správný a že je dobrý - vámi škube. Vy sami si myslíte 'teď jsem se rozhodl'. Ani tohle není vaše rozhodnutí, protože Nadjá vědělo, že si jdete pro úžasnou, byť podle vás negativní zkušenost. Ne, ona je vždycky pozitivní. Nezapomeňte, že stav učení tady v našem životě vám ukazuje skutečnou realitu. Jedině postoj, že se učíte, dává pak všemu smysl, jinak je život chaotický.

Člověk, který bude mít velice silné ego, nemůže těmhle věcem, které vám povídám, rozumět. Jenom ten, kdo už vnímá, že se učí a že nějakým způsobem to tady k něčemu je. Věřte mi, Nadjá je geniální záležitostí, protože ono vás zná. Jste to totiž vy. Vy jste Bohové. Jenom jste zapomněli, že tenhle váš osud, který žijete, je vaší vlastní vůlí a začali jste si připadat jako vaše jméno a tvar a prosazovat svoji vůli.

Ale teď pozor! Já jsem mluvila o tom, že Bůh nevnímá to, co děláte tělem a co říkáte vaší pusou, protože on nemá ani oči, ani uši. Vnímá ale prožitky. V praxi to, co potřebujete správně žít, jsou prožitky. Tady jsem to napsala: PROŽITKY. Realitou je prožitek, a ne chování těla.

Dám vám příklad. Zkuste si představit, že jste mojí kamarádkou nebo kamarádem a protože vás mám ráda a vidím, že děláte nějaký nesmysl a zapíšete si jistou karmu - já už na tom člověku vidím, když něco provádí, co se mu bude dít, protože bude opravovat - takže když vidím, že děláte takové nějaké nesmysly, které vám zkomplikují život, pokusím se vám hodit lano. Takže vám třeba i vynadám. Třeba i sprostě, to já umím. Záměrně takhle někdy hovořím i na přednáškách, byť se mi nelíbí vulgární chování, věřte mi, ale musím. Ukazuji vám tím praxi, že člověk, který je čistý, může klidně i takhle mluvit, ano. Bůh tomu nerozumí. Bůh rozumí úmyslu, a

jestliže jsem vám vynadala s velkou láskou, s úmyslem vám pomoci, abych ještě využila poslední možnost, abyste si něco uvědomili, tehdy já mám 5. čakru čistou.

Druhý příklad situace: Budu kamarádka, která k vám přijde na návštěvu, s balíčkem dortů. Dáme si kafe, nikdo neuslyší žádné ošklivé slovo, žádné dohadování, ale já vám, s úmyslem, abych vás píchla, řeknu nějakou informaci, o které vím, že až odejdu, až se za mnou zavřou dveře, tak budete plakat. Ačkoli nikdo z přítomných neslyšel nic špatného, přišla jsem s úmyslem ublížit komunikací, a proto já mám zápis na 5. čakře.

Anebo, a teď dobře poslouchejte: Budete doma, nikdo vás neuvidí, neuslyší, budete mít puštěnou televizi, v ní se bude promenovat nějaký politik a nemusíte to ani říct nahlas - stačí, když vám nějaký ten odsudek nebo kritika proběhne v hlavě. Každý z vás má stejná pravidla. Všichni jste Bohové, a jestliže na někoho šlehnete, byť v myšlence, jazykem, protože Bůh odečítá prožitky - budete mít 5. čakru uzavřenou, budete tam prožívat nějakou nemoc nebo bolest, protože vy vlastně ubližujete sami sobě a nevíte to. Bůh je velice milosrdný a velmi vás miluje. Ano, vaše božství je stejné jako toho druhého člověka, byť se s ním nikdy nepotkáte. Vše, na co se podíváte, je Bůh. Tady na tom obrázku to vidíte. Tady vidíte i tzv. postup.

Já teď na chvíli vyměním ten obrázek, abych vám ukázala pohled indiánů. Indiáni to mají jednoduché, mají to krásně nastavené. || [obrázek:] nižší já = Matka Země | střední já = ego (vůle člověka) | vyšší já = Otec nebeský || Tohle je ta samá pravda jako na tom původním obrázku. My tady máme nižší já, což je Matka Země. To je to vaše tělo, které tady hraje roli. O tom jsem už mluvila. Pak máme střední já, to je egoismus. To je to vaše oddělení od Boha, protože Bůh, Otec nebeský, je vyšší já a je to skutečně celý vesmír. Indiáni vědí - a správně by to tak podle lidského oka mělo být - že máte blíž z toho středního já k tomu vyššímu já. Tak to není. Matka Země je tu proto, aby vás v těch různých utrpeních vašich životů, které prožíváte, naučila optimismu neboli spokojenosti v jakékoli události a situaci. Ano, optimismus je nejrychlejší cesta k božství a k Otci, pokud přijímáte všechno tak jak je, pozor: nitrem! Už jsem řekla, že prožitek je důležitý, ne co dělá tělo.

Když například budu ženou, která bude trpět v partnerském svazku - dejme tomu budu mít muže, který mě bude týrat. Já se z toho nikdy nevymaním, i když navenek bude moje tělo pokorné, budu mít sklopenou hlavu, nechám se bít, nechám se tyranizovat. Tenhle stav bude neuvěřitelně pokračovat dál, byť bych i ze svazku odešla. Bude pokračovat v dalším partnerství, když z toho vztahu vyjdu s jednou jedinou uzavřenou čakrou. Podívejte, ta žena nesmí považovat na jedničce toho partnera za špatného. Ano, protože ona si ho vybrala ve hmotě svého života. Když přijdete, tak si vyberete hmotu: otce, matku, vaše tělo, partnery, děti... všechny lidi, kteří jsou pro vás důležití. Jestliže jsme se my setkali, byť třeba virtuálně, kdyby to nebylo na přednášce, ale jenom by vás oslovila ta moje hmota, která vypadá jako Iva Adamcová, tak já vás mám ve svém genomu, ve hmotě a vy mě tam máte taky, jinak by to nebylo možné. Je to pouze plán vašeho vývoje, který jste si stanovili.

Ono je to de facto jednoduché, není nic složitějšího si uvědomit tyhle věci. To znamená, že když ta žena je týraná manželem, ona si toho muže navolila, protože ho potřebovala ke svému vývoji. Potřebovala prokázat, že na jedničce ho nebude považovat za špatného. Ano, on je totiž také Bůh a to, co na něm dělá ty špatné věci, je jeho egoismus, který si sem přišel odžít a odložit.

Na dvojce jí ten člověk nesmí vadit. Teď mluvím o hmotě. Souvisí s tím i duchovno. I to je důležité, tzn. i situace vašeho života. Takže na jedničce nesmí považovat tu situaci za špatnou. Proč taky, když se učí, že jo. Na dvojce jí nesmí vadit ani situace, ani člověk; na trojce žádné zlosti, žádný pocit, že je hrnutá osudem. Přijímat všechno tak, jak to je. Bez lítostí na srdci, bez nenávistí, bez kritiky, bez posuzování. Když tahle žena vydrží dost dlouhou dobu, bude osvobozena Otcem, ale musí po těžkých zkouškách prokázat, že neumí [vyprodukovat] žádnou tuto emoční závalu a další partner už bude úplně jiný. Tohle je praxe.

Naopak, ta žena se smí bránit tělem a ohradit se: 'Hele, tohle mi nedělej.' Věřte mi, tělo může dělat cokoli a já vás upozorňuji na to, že vy se musíte(!) bránit. Víte, ony potom přicházejí i daleko obtížnější testy, protože jsou zkoušky, které jsou skutečně vrcholné pro vaše spojení s božstvím. Jedna z nich je třeba, že musíte ustát i situaci, kdy by si někdo o vás myslel, že jste špatní. Úroveň jakoby špatnosti, tady běžně hodnocená lidmi, je totiž závislá na jejich duchovní úrovni. Učím vás, že pokud tady člověk ještě vidí špatné/dobré, je to vyloženě nepochopení, je to ještě nedostatečnost na této úrovni.

Ano, jednou dospějete do stavu tzv. otevřeného třetího oka, kdy praxí budete žít to, co vám teď říkám. A věřte mi, stačí jenom optimismus. Ať se stane cokoli, stačí, když se ten člověk zeptá sám sebe 'K čemu je dobré, že se mi to stalo?' Tehdy to budete vědět. Víte, člověk musí přijmout jakoukoli věc a skutečně je to lehké. Jestliže sám nebude odsuzovat a kritizovat, tak mu bude potom jedno, co se i jemu děje.

Já jsem třeba v dubnu přednášela v Táboře a druhý den, když jsem tam přišla (tam to bylo na 2 dny), tak jsem 3 hodiny přednášela, pak byla přestávka. V první řadě seděla paní a zeptala se: „Ivanko, můžu vám něco říct?“ Tak jsem k ní uchem naklonila hlavu, abych se zaměřila na to, co bude povídat, abych jí odpověděla, a ona mi říká: „Máte obráceně halenku.“ [smích] měla jsem tuhle halenku... Já jsem se začala strašně řehtat... Tam byly takové dveře, tak jsem se tam šla převléknout, otočila jsem si to a pak jsem to všem vykládala a paní ve 2. řadě povídá „Já jsem si říkala, že nemáte knoflíky.“ [smích] Vidíte to a byla to sranda, fakt to byla sranda. Nikdo to nepovažoval za špatné. Ne-ne-ne, člověk může skutečně přijmout úplně všechno.

Tohle je samozřejmě pitomost, to je drobnost. Jenom vám chci ukázat, že sjednocený člověk nedělá vědu vůbec z ničeho. A jestliže jí dělat nebudete, tak mi věřte, že budete tak spojení s božstvím, že budete valit oči, co se bude dít. Mně se v životě děly neuvěřitelné zázraky, už o spoustě z nich jsem vám vyprávěla a ještě možná vyprávět budu, protože jich je neuvěřitelné množství. Já jsem se totiž narodila jako člověk,

který se neuměl zlobit a uměl zázračně všechno vyřešit. Jsou to drobnosti, které nevidíte.

Prvním stavem, který jsem vás na základních přednáškách učila, je stav spravedlnosti, tzn., ukazovala jsem vám na jednotlivých čakrách, jak se zachovat, abyste nepoškodili ani druhé, ani sebe. Předpokládám, že jste všichni viděli přednášky... Dobře. To je ale pouze první stupeň. Člověk zpočátku využívá svůj egoismus, tzn. svoji vlastní vůli člověka a bojuje s ní proti vůli Boží, tzn. situaci, která se v tom životě děje, a přitom, pozor! Zkuste si uvědomit skutečnou realitu. Jestliže vy jste Bůh, který si přišel zahrát tuhle roli, všechno, všechny situace, které prožíváte, jste si sami naplánovali, je to vaše vlastní vůle. Vůle konkrétního člověka je iluzorní, když vlivem zapomnění považuje něco za dobré či špatné. Tak to není. Vy jste Bůh a věřte mi, toto vědět neuvěřitelně pomáhá.

Před 14 dny jsem měla zvláštní zážitek, který vám musím vyprávět především teď, když se natáčí, protože tím odpovím spoustě lidí. Oslovila mě paní, která velice dlouho čekala (asi 2-3 měsíce) na aurické Skype-sezení. Napsala mi bolestný dopis, takže jsem viděla, že jí musím pomoci. Každému se snažím pomoci, když mi to čas umožní. A tak se dočkala nočního sezení. V laboratoři končím v noci mezi 22.30-23.30h a teprve potom jdu s někým na Skype. Ale teď už ta noční sezení asi nebudou, protože už jsem téměř nespala a byla jsem opravdu hodně unavená. Takže pokud výjimečně budou, tak snad někdy dopoledne, protože já už nežiji svůj život v tom smyslu, jak si lidsky, běžně myslíte. Já už žiji váš život, ale také někdy potřebuji jít alespoň na procházku. Teď to dělám tak, že běžím pěšky na polikliniku pro otisky a to je moje procházka. Dělám to pro vás samozřejmě ráda, nicméně tahle ta paní na to čekala dlouho, a když jsem v těch 23 hodin přišla na Skype, tak moje první je... - vy mi budete rozumět - nesmím sahat člověku do aury a nikdy to neudělám, pokud neslyšel přednášku. Věřte mi, já jsem 12 let každou sobotu 6 až 9 hodin, mluvila k jednomu člověku, aby mi rozuměl, jak opravovat věci. Kdyby totiž tu přednášku ti lidé neslyšeli, tak by se jim po vytažení jejich zápisů vlastně zhoršil osud a oni by nevěděli, jak to opravit. Protože já odstraním vlastně zápis té karmy, toho dojezdu a vy dostanete šanci opravit. Jestliže už to chápete, tak jste připraveni na to, že přijde nějaká zkouška. Už s tím počítáte a víte, jak na to. Pak může nastat urychlení a posun směrem k 5. dimenzi, ale pokud to ten člověk neví, byla by to magie. Ono by to ani nefungovalo, protože jsem se narodila se smlouvou s Otcem a jestliže máme spolu nějakou dohodu, tak i kdyby mi to ten člověk neřekl, tak bych na něm nic necítila.

Nicméně tahle paní, když přišla na Skype-sezení, tak mi hned ve druhé větě řekla, že nic neslyšela a nic poslouchat nebude, jelikož těch přednášek různých lidí už vyslechla hodně. O tom svém životě ví své, má strašný osud a jenom chce, abych jí pomohla. Jenže já jsem nemohla. A teď začala naříkat, že na to čekala takovou dobu a spoléhala se na to... tolik se na termín toho data upnula... Tak jsem si říkala 'Dobře, já to tedy zkusím.' Začnu mluvit a pomalu si ji připravím na to, aby pochopila. Tak jsem vyprávěla, vyprávěla, aby poznala, že vlastně osud, který prožívá, si navolila jenom proto, aby ho přijala takový, jaký je. A když jsem mluvila 2 hodiny, tak jsem se

opatrně snažila nadhodit téma, že nikdo není špatný. No, to byl hned oheň na střeše! „Jéžíšmarja! Néééé, já mám negativní matku a manžel taky negativní...“ To nebylo možné, takže jsem se s ní rozloučila. Tam byla spousta výčitek a druhý den jsem dostala dopis dlouhý jak šála, kde na konci psala, že „... a dneska ráno mě bolí palec u levé nohy, vy asi víte, co to je, ale já si jdu vzít brufen.“ [smích] Ano, v tom palci jsem byla já, ale ne mojí vinou, ale její. Víte, tomu člověku nevysvětlíte, že bych jí vlastně ublížila, že ji chráním před tím, aby si ona sama sobě ublížila.

Tak a teď jsme u aurických sezení, protože to je pro mě velice ožehavá otázka. Poslední dobou ta aurická sezení nestíhám. To je hodina až dvě, někdy i víc. Jsou lidé, které jsem dělala třeba 3-4 hodiny. Je pravda, že ten člověk velice konkrétně mnoho pochopí, hodně se mu poodhalí. Ale protože je vás tolik a musím být spravedlivá, proto je pro vás jedinečné a unikátní řešení, že se budete ptát a já budu odpovídat, a nestyďte se prosím. Už jsem tu dva dotazy dostala. Uděláme tak celé odpoledne, že se buď můžete hlásit anebo tady budou dotazy. Protože když odsud odejdete bez pochopení, nemůže se spustit vaše samočištění aurických těl. Ano.

V Táboře se mě lidé ptali, jak to mají udělat, aby si dočistili minulost. Já jsem vás učila, že minulost už neexistuje. Jestliže tady a teď vám něco dojde a začnete to dělat, už to umíte. Je zbytečné se šfouřit (teď jsem to chtěla říct sprostě jo, ale neřeknu to). Ano, tak to je. Je to strašně jednoduché. Přijmete potom nějakou tu bolest, něco se odehraje ve vašem zdraví, ale vyčistíte se a všechno se uklidní. To je strašně důležité. Je to, to samé, jako když se žák v 1. třídě přijde naučit počítat do deseti. Jestliže už to umí, pak to umí a všechna minulost zmizí. Je to pravda? Jestliže se ale chováte tím způsobem, který jsem teď popsala, a pak si vyčítáte, že jste to kdysi neuměli... Vždyť jste se to přišli naučit! Nic nebyla chyba!

Žádné vaše zaškobrtnutí nebyla chyba, tzn., že když byste si to vyčítali, už v té přítomnosti nejste spokojení s tím, jací jste byli a už máte vztahovku na dvojce anebo lýtost na čtyřce atp. Je to zbytečné. Jsem, jaký jsem. Jsem tady. Učím se. To sloveso učím, vám nesmírně pomůže. Jste božští. Nezabíhejte do minulosti. Minulost není. Nemůžete žít ve spokojenosti v přítomnosti, jestliže se zabýváte tím, co vám před chvílkou řekl tamten špatný chlap. To už myslíte odsudkem na minulost, že to bylo špatné. Slyšíte tam tu minulost? Nebo když někomu neodpustíte, tzn., že vám ten člověk vadil. Už nejste tady. On vám něco udělal a vy se s tím nemůžete smířit. To je přece nesmysl.

Ten člověk kolikrát ani možná neví, že vám něco provedl. On si to neuvědomí, protože my máme nastavený SVŮJ egoismus, svoji vlastní vůli, kterou považujeme za ten stav, ve kterém jsme. Když teď před vámi řeknu dejme tomu pět vět, tak se může stát (tady nejspíš ne, ale běžně na veřejnosti bych řekla, že ano...), že se někdo urazí, někdo se naštvě a podobně. Ale pozor! Když řeknete před spoustou lidí nějaké informace, zůstanete čistí před Bohem, pakliže jste neměli v úmyslu je ranit. Ano, ti lidé mají svůj egoismus, kterým se chytí a vy ani nemusíte vědět, že jste jim něco udělali. Takže vidíte, že je to i obráceně - někdy by vám někdo vadil a ani on nemusí

vlastně vědět, že se vás to dotklo, ale vy si to nesete na svém vlastním těle. A nejenom to. Budete opravovat, což je [žertovně] báječné, ale pro vás těžké.

To samé je zlost. Zlost je také minulost. Lítost je také minulost, nenávisť je také minulost, kritika, posuzování... Vy pouze hrajete svoji roli. Když si představíte ten můj příměr, když jsem vysvětlovala, že jste jednotlivé buňky Božího těla... Ano, ani jaterní buňka nebude rozumět ledvinové, protože ony mají jiný vztah ke světu, vidí svět jinak. Někdo vidí svět přes matematiku, což je mimochodem úlevné. Matematika má svůj krásný řád, který nepočítá s egoismem. Tam to ani nejde, tam platí pravidla a jsou světy, kde se komunikuje jenom přes matematiku nebo se komunikuje jenom přes hudbu. V Božím těle jsou překrásné světy a vy jste na takovém tom pokračí, kdy už vstupujete do božského konání. Moc vám to přeji, protože jestliže jste tady na přednášce, tak jste schopní to slyšet a to nejhorší už máte za sebou.

Vrátím se tady k tomu nákresu, abyste viděli, že i božství ve vás se vyvíjí. Jak jsem ukazovala ten předcházející obrázek od těch indiánů, tak Matka Země je ona červená linie - to je iluze našeho světa, kterou jsme schopní vnímat očima nebo jakýmkoli smysly. Tohle je ten egoismus, to je střední já, kdy se tady odřezáváte a v iluzi se považujete za tvar a jméno člověka. Ale uvnitř je vaše božství, které tuhle roli hraje. To je skutečná realita. A vidíte, je to jedna bytost. Vy všichni jste jedna jediná bytost. Ano, vy jste skutečně bratři a sestry a také vidíte, že o nikoho nemůžete přijít. To ani nejde.

Jestliže se tady člověk narodí, zkuste si představit, že ten klk tady takhle vyjede ven, odžívá si své zkušenosti, jak prochází životem, mění svá poznání. I vy jste neustále jiní a máte stále jiné a jiné úvahy o světě. Napřed máte tuhle představu, pak po dalších zkušenostech zjistíte, že to tak není. Zase ji měníte... Skutečně jste jiní... krok za krokem. Tím, to už víte, učíte chování buňky svého těla, takže i ony se mění. Pak, až se naučíte být spokojení na každé čakře, tohle zmizí. Začnete žít nitrem svoji vůli neboli skutečnou Boží vůli, která se děje. Tu jste si totiž navolili, a proto zjistíte, že vše je dobré. Tehdy se vám otevře třetí oko. Stáváte se platným jedincem.

Vrátím se asi minutu zpátky. Člověk se narodí... vyvíjí se, nitro se vyvíjí, Bůh se učí. Pak se sem vrátí. Tenhle klk zanikne, narodí se jiný - my jakoby vystřelujeme: to vystřelí - vrátí se to - vyrazí - vrátí se to; ale to obohacené nitro, které evolučně navazuje život po životě, je stále tady. A pozor(!), je i v těch druhých lidech. Jestliže vám zemře někdo z rodiny, ten člověk obohatil svými zkušenostmi celé Boží tělo a stává se vaší vyvinutou niternou součástí. Bůh skutečně rozšiřuje vývoj po celé planetě.

Možná jste už slyšeli o syndromu sté opice - jestliže se má tady na planetě něco objevit, tak třeba na třech... čtyřech... deseti místech na světě lidé různými cestami přijdou na tu samou věc, aby společnost obohatili. Můžete vnímat a vidět, že cokoli pro svět uděláte - je jedno, jestli v chemii, matematice, zdravotnictví nebo na přednáškách - není to vaše zásluha. Zapomeňte na svůj tvar a jméno. Odpadnou z vás takové pocity jedinečnosti - 'JÁ jsem to udělal.' Když má člověk tenhle pocit a někdo

mu nepoděkuje nebo ho nepochválí - hned je oheň na střeše, už je zablokovaný. Ne-ne, zapomeňte na jméno a tvar. To je nejkrásnější, co můžete udělat. Potom se stáváte součástí celku a žije se vám mnohem jednodušeji a lehčeji. Odložíte spoustu negativit, zlepší se vám zdraví.

Tak a teď jsme u toho. Vývoj bude postupovat samozřejmě dál. Část lidstva, která se spojí přes čakerní soustavu, a začne žít s otevřeným třetím okem, se stane božským člověkem. Dříve tohle oddělení egoismu způsobovalo tělu odumírání. Už jsem vysvětlila jak. Když někde nesouhlasíte s tím, co se děje, tak se tam uzavře čakra a vy cítíte bolest, protože Bůh vás v té části neoživuje. Ale už víte, že máte program, tzn., že i plán toho, že jste to nezvládli, byl důležitý, aby vám něco došlo. Ono je to geniální... To znamená, že když si Bůh zvolil tenhle osud, sám si ho naprogramoval. Vy jste iluzorně oddělení, protože nerozhodujete o každé částice vašeho těla. Ale jakmile se vám všechny čakry doopravdy otevřou a sjednotíte se, pak budete jako Bůh rozhodovat o každé své buňce. Věřte mi, je to nádherný stav, jenom sloužit Celku.

Před týdnem jsem byla u Amálky na automatické kresbě. Čtyři roky jsme se neviděly, zmizela mi ze života, až teď právě přes přednášky... Neměla jsem na ni kontakt a na moje narozeniny jsem dostala od Boha dar, protože mi volal nějaký muž a [s údivem] povídá: „Jééžiši, vy jste zvedla telefon.“ Já říkám: „No vždyť mi voláte, proč bych ho nezvedla?“ – „Víte, mně ten telefon na Vás dala Amálka.“ Už jsem cítila, že to je dárek pro mě, protože jsem ji moc toužila vidět a my jsme se pak setkaly... Tomu pánovi jsem pomohla. Něco mu došlo. Byl jenom prostředníkem k tomu, abych se s Amálkou setkala. Takže mě po čtyřech letech namalovala a byly tam samé květiny - květina odshora až dolů, jak jsou čakry otevřené - a vedle bylo trojkruží - to je symbol učitele. Prohlásila: „Ty se na těch přednáškách i sama léčíš.“ Ano. Já nejsem já jako Iva, na přednáškách sloužím Bohu - vám - a tehdy vás to božství léčí. Proto to, co děláte, dělejte s láskou - každou práci, kterou vykonáváte. Je jedno jestli v zaměstnání, pro společnost, ale i doma, když jdete mýt nádobí nebo si vyčistit boty.

Když procházím domem, po schodech z laboratoře do bytu, dotknu se třeba jenom futra a vnímám to skutečně jak příbytek. Je hrubohmotnější, ale i on si zaslouží vytřít a umýt a uklidit. Všechno se vám stane nádhernou hrou. Věřte mi, je to krásné. Utrpení v životě se pak zastaví. Začnete vidět Boha. On se začne vynořovat. Člověk, který používá negativní emoce, který prosazuje svůj egoismus, nemůže tyhle krásy světa vidět. To nejde. On je stahován pohledy té negativity a teprve až je zastaví, pak Boha uvidí.

Teď se zase vrátím k mému milovanému panu doktoru Tomášovi. I on říkával, že Boha jde ošálit hrou. Ano, je to pravda. Ano, i když budete hrát tu lásku, kterou ze sebe neumíte vyloudit - ne každý to umí - budete mít jenom čistý úmysl čistého chování, morálky a spravedlnosti, i tehdy On přistoupí na tuhle hru a pomůže vám. Jirka zase říkává, že Boha lze ukecat. Ano, jde ho ukecat, je to pravda. Hrajte si s ním. Uvidíte, jak to bude fungovat.

Pamatuji, že jako malá holka jsem zažívala zvláštní stavy. Šla jsem třeba na nějakou schůzku, čekalo mě obtížné setkání, a tak jsem si představovala nejlepší varianty toho, co řeknu. Vždycky jsem tu jednu možnost smazala a vymyslela jsem ji ještě lepší. A když jsem tam dorazila, tak jsem nemusela říct ani slovo. Ten člověk sám souhlasil "jo" a bylo to hotové. Už tohle mě zaráželo. Já jsem tenkrát netušila, že tvořím ještě předtím, než tam dojdu a to je ono. Pozor! Kdybyste tohle dělali z vypočítavosti, nebude to fungovat. Ne. Vy tam musíte jít skutečně s čistým úmyslem všem pomoci.

Už jsem říkala, že tělem se bránit můžete. Tohle je důležitá informace. Je pravda, že jsem už o tom, co vám chci říct, mluvila i někde na přednáškách, ale myslím, že ještě nebyly zveřejněny. Ten záznam z Jičína hodně dlouho trvá. Jsou to manželé, mají dvě malé děti a dělali to sami dobrovolně, bez toho, že by to bylo placené, takže mají asi jiné starosti. Asi to přijde ve správný čas. Už tam jsem vyprávěla i o zázracích.

Takže já vám teď řeknu, jak se bránit. Ano, vaší povinností je bránit se. Volala mi paní, která mi vyprávěla, že má domeček, nemá peníze, je v invalidním důchodu a teď jí polovinu invalidního důchodu vzali, protože komise její stav přehodnocovala. Stará se o spoustu kočiček, které v okolí běhají bez domova a ptala se: „Ivanko, prosím Vás, smím se bránit? Já jsem prodala pozemek, abych měla peníze na přežití, než si najdu nějakou práci, abychom přežili já a moje kočky, jenže ti lidé mi ty peníze nechtějí dát a vysmívají se mi. Smím se bránit? Neudělám duchovní chybu?“

Vy se musíte bránit. Vy byste udělali duchovní chybu, kdybyste se nebránili. Je to paradox. Uvědomte si, že jste celek. Správný postup je: Zavolám těm lidem, smluvím si s nimi schůzku a na ní jim bez jakékoli negativní emoce sdělím termín, do kterého mají zaplatit a v případě, že nebude zapláceno, tak budu postupovat dál. Soudním jednáním nebo něčím podobným. Na to jednání ale půjdu s tím, že budu mít čistou první čakru - nebudu je považovat za špatné. Jejich ego, jejich iluzorní bytost to chce. Chce i peníze a chce i pozemek. To běžně lidé dělají, neumí se toho zbavit. Na dvojce mi to nebude vadit. Proč by mi to taky mělo vadit, když se společně učíme? Já poprvé mohu zareagovat tak, že mi to nevádí. I pro mě je to výhodné, abych prokázala stav svého spojení s Božstvím, ať se děje, co se děje. A nebudu jim neodpouštět, že to provádějí, protože to dělá jejich egoismus, a ne jejich Božství. Na trojce se na ně nebudu zlobit, nebudu tam vykřikovat a vyhrožovat. Nebude mi to líto, nebudu je nenávidět, nebudu je ani kritizovat, ani posuzovat. Jenom tam půjdu s touhle čistotou říct jim tuhle informaci. Potom k tomu vůbec ani nemusí dojít. Těm lidem to dojde, protože vy se neoddělíte od jejich božství. Vy to umíte - proč by měly být další komplikace?

Jestliže nebudete umět jedinou čakru - když budete třeba odmítat tuhle situaci jako špatnou - už vznikne důvod, aby se to protahovalo a prodlužovalo. Věřte mi, že stejný Bůh je i v soudci a stejný Bůh je i v advokátovi, který by to zařizoval, a ti odpůrci by nakonec ještě platili mnohem víc. To jim dojde, takže od toho ustoupí, ale teď pozor! Kdybyste jim to chtěli odpustit, abyste se duchovně neušpinili, už by to byla obrovská chyba. Ne. Vy totiž musíte prokázat, že i je milujete, tzn. z lásky k nim, aby si nepsali

karmu, jakou si v tu chvíli píší a aby dalším lidem po vás nedělali takovéhle, s prominutím, sviňárny jim musíte ukázat, že to dělat nesmí. Tím už pracujete i pro ně, což spousta lidí neví. Ale pro ně budete pracovat jediné tehdy, jestliže přistoupíte s vnitřním čistým štítem. Pak už to děláte bez nějakých emocí, v tomto případě by to byla např. pomstychtivost, že jo... vrátit jim to... Ne-ne-ne-ne. Věřte mi, já jsem zažila takovéhle situace a děly se neuvěřitelné věci. Pamatuji si jednoho člověka, který nakonec pak ještě volal a děkoval mi. To by bylo na hodně dlouhé vyprávění. Třeba někdy jindy.

Vrátím se tady k tomu stupni spravedlnosti, kde jsme skončili. Takže první fází je zastavit egoismus prvního stupně, tzn. být spravedlivý. To je začátek, kdy ten člověk nemůže hrotit svůj egoismus - hodně silně prosazovat svoji vůli proti celku, proti ostatním lidem nebo ostatnímu světu - vy ale také nesmíte ustupovat. Musí to být v tom středu. Jde tady o to zachovat si čistotu nitra, ale pak nastává další fáze a to už je prolínání se skutečně do Božího těla, a to je pokora.

Pokora je odevzdání se celku. Můžete to dělat dennodenně, aniž byste vnímali, že to děláte. Já jsem třeba jako dítě nikdy nebyla smutná, protože jsem věděla, že bych trápila rodiče. A i když mi nebylo do skoku, něco jsem řešila, to už byla hra, kdy jsem posilovala to svoje okolí. Anebo když jsem prožívala hodně těžké chvíle ve svém životě, tak jsem neustále byla šťastná. Skutečně zuby nehty. Skončila nějaká ošklivá věc, nějaká scéna a já jsem byla šťastná, že je po ní. Protože jsem věděla, že ti druzí, kdyby mě viděli zdemolovanou nějakým smutkem nebo pláčem buď by zareagovali lítostí, nebo nenávistí vůči tomu, kdo to udělal. Tady už žijete pro druhé, aniž byste si to uvědomovali. Tady chráníte ty samé jedince, kteří by to neustáli od jejich negativních emocí.

Těch zkoušek je hodně. Vy sami třeba ustojíte dejme tomu lítost nad svým vlastním životem, ale jakmile se pak třeba jedná o dítě, tak to už nezvládnete. Nebo o kamarádku, o přítele, o někoho, o kom všechno víte. To jsou momenty, kdy vás tam to božství nasměruje, abyste se i tohle naučili. Ano, vy musíte vědět, že podmínky máme všichni stejné. Všichni jste Bohové. Všichni jste si vybrali svoje osudy. Všechno je vaše vůle, takže vlastně stačí to skutečně jenom přijmout. Tehdy máte nejlehčí osud. Opakem, tzn. obranou, se demolujete a osud si zhoršujete - vy si protahujete ty vaše zkoušky.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (2/7)

♪ Kdo jsem já? ♪ ♪ Kdo já jsem? ♪ ♪ Čí jsem já? ♪ ♪ Čím já jsem? ♪ ♪ Otázky mé, kdo zodpoví? ♪ ♪ Snad srdce mé mi tichem napoví. ♪ ♪ Černá i bílá, země i nebe ♪ ♪ Oheň a voda ♪ ♪ Ve všem hledám, Stvořiteli, Tebe. ♪ ♪ Haleluja /5x/ ♪ ♪ Rozpomínám se, noc odchází ♪ ♪ den probouzí se, nové světlo přichází. ♪ ♪ V srdci mém záře všech barev jest ♪ ♪ to píseň lásky tančí v každém z nás. ♪ ♪ Do světla se rodí, nové barvy duhy ♪ ♪ zemi s nebem pojí křišťálové stuhy. ♪ ♪ Haleluja /5x/ ♪ ♪ Tu novou září důvěrně znám ♪ ♪ Srdce mi tančí, svůj domov poznávám. ♪ ♪ Ta známá vůně, barvy i jas ♪ ♪ Bůh probouzí se v srdcích, nastal lásky čas. ♪ ♪ Haleluja /10x/ ♪ [potlesk]

To bylo jedinečné téma. Děkujeme, Sylvo. To bylo krásné. Byla jsem překvapená, kolik se tady sešlo otázek. Tak abychom to stihli, protože praxe je pro vás nesmírně důležitá. I teď a tady lidé, co si přišli povídat, měli kouzelné dotazy. Jsem ráda, že jste se konečně rozmluvili, protože byly doby, kdy se mě lidé trochu báli, což mě tedy strašně mrzelo. Spíše se ostýchali, ale já jsem ten nejobyčejnější člověk, kterého byste mohli běžně potkat na ulici. Věřte mi, jinak bych vám tohle říkat nemohla. Iva už nežije.

Spousta lidí se mě ptá: „No jo, ale když já uvnitř tu emoci mám. Co mám udělat, když tam ta emoce přijde?“ - Když jste Bohové, tak to Božství ve vás je jenom láska, jenom štěstí, jenom naprogramovaný váš osud jako plán. Jestliže se tam ozve jakýkoli odpor - ať je to lítost nebo posuzování věcí, tak jak jsou - všechno, co se brání, nejste vy. Stejně vše musíte přijmout takové, jaké to je. Nic jiného vám nezбудe. Člověk k tomu později dojde. Jestliže se ve vás tedy zvedne takový ten vnitřní odpor, nereagujte. Na to ego pozor - ono je váš spolupracovník. Spousta lidí si myslí, že jsou špatní, tak to není! To ego je v každém člověku, pokud tady na planetě žije. I ve mně se občas ozve. Takže jde o to, abyste uměli rozeznat, kdo to je a kdo není a nereagovat, aby vás nestrhlo k tomu jednání, ke kterému vás nabádá.

Jeden člověk mi nedávno říkal: „Když se ve mně občas ozve – to jsem ještě špatný?“ Ne-ne-ne, nejste špatní. Když už byste si tak připadali, už by vás měl. Už by vás pěkně bolela levá noha, občas někde loupne... ano, protože je vaše 1. čakra uzavřená. Stav jednoty je geniální věc.

Předcházející přednášky ještě nebyly uveřejněny, takže vám řeknu, jak je vaše božství geniální, jak nádherně pracuje. Vy jste Bůh, který si přišel zahrát vaši roli se jménem a tvarem. Už jsme o tom mluvili, tento Bůh si sáhl do genomu vašich rodičů, protože z nich je spletený váš genom neboli osud. Tenhle osud je pro vás to nejlepší, co si vaše božství mohlo naplánovat, protože ono ví, jak na vás, v čem máte rezervy. Jste to vy sami a vy sami to o sobě nejlépe víte. Jsou tam všichni lidé vašeho života. Jestliže tam jsou, byť by hráli negativní roli, jsou pro vás dobří. Nezapomeňte, že vše je dobré. Ano, jsou pro vás dobří, protože vy sami jste si je tam navolili. Jestliže je ale budete považovat za špatné, zaprvé budete mít zápis do levé nohy na jedničku, a za druhé se budou opakovat a defilovat vašim životem podobní lidé.

Například, kdybyste považovali svého otce za špatného, budete mít potom [dámy] podobného partnera. Nebo někde jinde budete potkávat stejné lidi. Dokud to neopravíte a znovu tam jsou posudky něčeho špatného, neustále je důvod, jak opravovat tu první původní chybu. Vy musíte opravit i toho otce a také následujícího partnera, protože skutečnou pravdou je, že se máte držet pouze poznatelnosti života. O tom už jsem mluvila na základních přednáškách [ze Starých Křečan].

Nedávno mi volala úžasná žena. Je ze Slovenska, nebudu uvádět její jméno, mám ji nesmírně ráda, jsme spolu často na Skypu a ona mi říká: „Měla jsi pravdu. Prožila jsem neuvěřitelné první manželství. Snažila jsem se, aby můj syn z toho manželství otce miloval, ale byl k němu velice kritický a dnes se v dospělosti (už je mu přes 30 let) ke své rodině chová stejně.“

Správný postup byl milovat toho otce takového, jaký je a vědět, že to, co dělá špatně, je jeho egoismus, což není jeho skutečná realita. Uvědomte si, jak vám dlouho trvá, než rozeznáte to, co jste a co nejste a jak reagovat. Natož takovému člověku, který o tom nemá ani páru. Pro něj byl ten otec dobrý proto, aby si ho prohlédl a řekl si 'Já se tak nikdy chovat nebudu.' Tím by se všechno uzavřelo.

Jestliže vidíte kolem sebe negativní věci, jste ještě schopní je odsoudit, tehdy dosud něco z nich máte v sobě i vy. Jestliže už ale tohle znáte, pak je úžasné, když to využijete. To znamená: když se mi tam mihne takový ten negativní pohled, ta myšlenka, stačí neudělat odsudek, ale radovat se 'Huráá, že jsem to směl vidět, protože tady mám ještě rezervu.' Zaměřit se na svůj vlastní vývoj... - tím to jde nejrychleji, věřte mi, odkládání [egoismu] se urychlí a božství vám řekne své. Nemusíte ani kontaktovat někoho jako třeba mě. Stejný Bůh jako ve mně je ve vašem sousedovi (teď jsem to tady o přestávce někomu říkala), ve vašem partnerovi, ve vašich spolupracovnících a lze pracovat se všemi. Jestliže se na to zaměříte, stávají se zázraky.

Psala mi jedna žena ze Slovenska. Měla velký problém na pracovišti. Celá léta, ať se snaží jakkoli, její vedoucí a její nadřízený si o ní myslí, že špatně pracuje. Ona se snaží, má lítosti a mrzí ji to. Odepsala jsem: „Dobře, pracujte na tom, ale následně: 1) Proč vám vadí, že oni si o vás myslí, že jste špatná? Na světě žije proboha 7 miliard lidí. To byste se uřvali od rána do noci, byli byste takhle opuchlí jenom proto, že si o vás někdo cosi myslí. Ne, Bůh ve vás ví, jaké máte úmysly. On ví své. Když on to ví, může vám být jedno, co ta "hmota" okolo (tím vás nechci degradovat na hmotu, pardon) soudí, ale tak to skutečně je, protože i tohle se musíte naučit. Vaše čisté svědomí je váš štít a nebojte se, ono se i to venkovní opraví.“

Povídám jí: „I vy máte v sobě pocity k druhým lidem, že někdo je lepší, někdo je horší. I vy to ještě rozdělujete. To je právo každého odděleného člověka. 2) Nesmí vám vadit, že se to děje. To tak běžně lidé dělají. Zase - trojka - zlosti atd., už to znáte.“

Po dvou měsících se ozvala: „Ivanko, všechno je jinak. Skutečně jsem se na to zaměřila, ale stalo se, že jsem udělala renonc.“ Jak jsem pochopila, pracuje v nějaké

pojišťovací agentuře a udělala chybu. Stalo se to, co se stane každému člověku, vždyť jsme jenom lidi, že? Tam platilo pravidlo, že když se udělal nějaký takovýto kopanec, vedoucí by to měla nahradit. Ona ale zašla za ředitelem, který byl nad tou vedoucí, a přihlásila se k tomu - 'Stalo se to a to, já to ráda zaplatím. Nechci, aby to hradila moje vedoucí, i když tu to pravidlo máme.' Načež ta vedoucí za ní přišla s plácem a s díkem, že se jí ještě nikdy nestalo, že by se někdo v oddělení takto zachoval. Potom si ji ještě zavolal i ten ředitel a pochválil jí - 'Víte, já k vám běžně nechodím. Slyšel jsem o vás takové negativní věci, ale není to pravda. Teď jste prokázala něco, co tady nikdo před vámi nedokázal a navíc mě kontaktoval ten poškozený pán a on si to nechce nechat zaplatit.' Říká '... a já jsem najednou hvězda.'

Ano, buďte nestranní a spravedliví ne proto, abyste se ukázali jako lepší než okolí - to už je také chtění být něco jiného. Jenom jednejte tak, jak byste chtěli, aby se k vám chovali druzí, neboť to je absolutní stav jednoty. Stačí, když nebudete reagovat na ten hlas, který tam zaslechnete. Pan dr. Tomáš měl úžasnou metodu. Určitě ji znáte. Všichni, když tady jste, tak jste určitě bývalí nebo i současní čtenáři pana dr. Eduarda Tomáše (1908-2002), protože ta átmavičára, to sebedotazování je kouzelná věc - Ano. "Kdo je ten, kdo se zjeví? Kdo je ten, kdo nechce? Kdo je ten, kdo si myslí, že ten druhý člověk je špatný?" Okamžitě přijde ticho. Tak to není. Ale hlavně si buďte jistí, že to negativní, co se ve vás ozývá, nejste vy, protože už jenom to, že byste si o sobě mysleli, že jste vlastně špatní, už vás uzavírá a už je problém.

Musím ještě poukázat na jednu důležitou věc, kterou potřebujete vědět. Egoismus (Satan) má jednu nádhernou klíčku. Přes klíčku, kterou vám hází jako špek myškám, vás uvádí do zkoušky, která je pro vás velice důležitá, abyste prohlédli, byť skrytý egoismus, a tím je - teď dobře poslouchejte, protože to ještě v sobě někteří máte - "Chci být lepší." Jediná přítomnost je spokojenost, to je trvalý stav evoluce neboli učení. Zkuste zavřít na chvíli oči a představit si tu větu "Chci být lepší." Tam jsou hned dvě informace. Zaprvé je tam budoucnost. To není přítomnost. Druhá informace je, že když chci být lepší, tedy teď jsem špatný, a to už je nespokojenost. Člověk, který se snaží - už toho hodně umí, svůj egoismus má slabší a slabší - je někdy do téhle pasti chycený. Jestliže pak chce být usilovně lepší, motá se v začarovaném kruhu.

Zkuste si představit, že v tomto stavu "chci být lepší" byste třeba na jedné čakře "selhali". Dejme tomu budete pracovat hodně dlouho do noci, budete nevyspalí, unavení. Někdo vás bude s něčím otravovat a vy mu třeba nehezky odpovíte - šlehnete jazykem. Ten člověk, který by chtěl být lepší a takhle by zareagoval, nemusí ustát stav na jedničce: bude se připadat "já jsem špatný..." To už je chyba. To už je vaše(!) chyba, nikoliv to první, tohle! Nebo vám to bude na dvojce vadit, budete si dělat výčitky, že jste to udělali... Zase chyba! Nebo neumíte trojku - začnete se na sebe zlobit - nebo vám to bude líto, budete se nenávidět, kritizovat... To jsou všechno zádrhele a ten Satan vás má [v hrsti]. Pozor! On je úžasný učitel, to už víte, že je Jednota.

Egoismus nás skutečně cvičí. Podle mystické rovnice vidíte, že Bůh je člověk mínus ego. Takže ego tam musí někde fungovat, aby se ta rovnice rovnala, aby to všechno pracovalo. Jediný stav spojení s Bohem, jak už víte, je trvalá spokojenost. Praxe znamená: "Jsem, jaký jsem." Ano, já se přicházím učit, já jsem omylný člověk a budu dělat skutečně chyby, protože jsem se sem také přišel učit. Jako prvňáček, který se učí počítat do deseti, musí napřed dlouho, dlouho dostávat desetiminutovky, aby jednou prokázal, že to umí.

Takže... Jsem, jaký jsem. Jakmile šlehnu tím jazykem, když budu unavená, budu ráda, že jsem to směla postřehnout, protože pod dojmem toho, co jsem udělala - a viděla jsem tu situaci - zaprvé se už mohu omluvit: „Prosím tě, nezlob se, to jsem přehnal, jsem unavená...“, a navíc - příště už to neudělám. Já využiji té situace, kdy jsem viděla, že jsem se mohla zachovat lépe, k tomu, abych zítra to už neudělala. Zítra se mi to třeba ještě nepodaří, ale budu to umět třeba o 50% lépe a budu pořád pokračovat a jednoho dne zjistím 'Jéé... teď jsem nezareagovala. Dříve mi to vadilo. Dříve se ve mně něco dělo a najednou to tam není.' - a to je neuvěřitelná úleva. Tohle je praxe. Buďte spokojení, že jste směli zažít i jakoby negativnější událost, protože vy se učíte. Ta by se nestala, kdyby nebyla zapotřebí. Vy sami jste si ji navolili.

Vrátím se k situacím, když už o nich mluvíme, protože to je vaše celá pravá strana - tam je situačno neboli duchovno. Vaše pravá strana těla reprezentuje duchovní partii vašeho programu a ten program je geniální. Ukážu vám, jak odmítáním vaší vnitřní vůle egoismem si zhoršujete svůj stav.

Představte si, že tenhle život máte prožít v České republice. Je to zkrátka vaše osudová linka, navolili jste si ji. Takže první dobrou okolností, která se tam objeví, je to, že nebudete mít nadání na cizí jazyky. To je divné, že jo? Dobrá situace? Ano, když se to děje, je to pro vás dobré, protože jako Bůh jste si to navolili. Když ale budete o sobě uvažovat způsobem 'já jsem blbec, nic neumím', už máte něco v levé noze, už odmítáte tuhle situaci, ale přitom je pro vás dobrá. Jestliže budete považovat za špatné, že se tohle děje, už to máte v pravé noze.

Prosím vás, já vás nepřicházím učit, abyste se na všechno vyflákli. To ne. Když tady jsem, mám se snažit – dvakrát, třikrát - se něco naučit, ale když mi to nejde, tak vím, že jsem se pro to nenarodila, a mám se věnovat tomu, co mi jde, a to mám rozvíjet. Tohle je správný postup, protože i každá buňka těla má k něčemu nadání a i ona brzy pozná, k čemu tady je. Věřte mi, že i ten čas, který přijde, kdy to pozná, je daný, protože by někde v tom celku překážela. Nebudte netrpělivi. I ta netrpělivost je nepřijetím Boží vůle. Ono to přijde samo, když bude pravý čas.

Takže... Budeme teď pokračovat v těch situacích. Jestliže vy odmítáte přijmout tuhle okolnost jako dobrou, a stejně byste ještě chtěli cestovat, přestože neumíte jazyky, další dobrou situací bude, že ve vašem životě nebudete mít dostatek peněz na cesty. Vždycky přijde jen tolik peněz na poplacení běžného života, ale nikdy na víc, abyste tím zadkem seděli tam, kde máte sedět, protože vy byste někde překáželi a někde chyběli, že... To je blbost, ne? Vaše dobrá situace je být tady.

Bránění se v téhle situaci ale ještě je, že dostanete úžasný nápad, že budete cestovat stopem. Tehdy přijde třetí okolnost, která vás úplně utluče - začnete tloustnout, aby se vám to fyzické tělo tak špatně přemísťovalo, že vás to ani nenapadne zpocení tamhle někde stopovat. To všechno byste si mohli odpustit, když se nebudete bránit. Já vím, že je to divné, ale uvědomte si, že máte respektovat to, co v tom životě je. Když to budete respektovat, nezkomplikujete si život, protože ho přijímáte takový, jaký je.

Spousta lidí si myslí, že žije nudný, obyčejný život a chtějí něco jiného. Většinou si svoji existenci tak strašně zkomplikují. A to Božství jim samozřejmě pomůže, protože nejsou spokojení s normálním obyčejným bytím, které je mimochodem to nejvíc(!), co tady můžete mít. Věřte mi. Takže tomu člověku přijde do cesty někdo, kdo mu tam udělá pěknou paseku, aby byl pak vděčný, když mu z ní zmizí a konečně si dovede užívat obyčejného života, tak jak přichází. Původcem ale není ten, kdo tam přišel zahrát tuhle negativní roli. Vy jste si to vymysleli a vy jste to chtěli.

Já mám kamarádku, která takto mermomocí chtěla partnera. Byly jsme spolu v cukrárně na dlouhé povídání. Vidíme se jednou za čas, takže pak je to několik hodin, abychom se užily. A ona strašně moc chtěla partnera. Radím jí: „Prosím tě, nedělej to, nedělej to! Počkej, až budeš spokojená.“ To je docela problém u hodně žen, možná i mužů, nevím, mám hodně kamarádek. Tím chtěním si snížíte vibrace, protože vám naroste egoismus usilováním změnit situaci, takže si k sobě přitáhnete nějakou komplikaci v mužském těle. [smích] Kdybyste byli spokojení s životem, jaký máte, a vydrželi jste nějaký čas, tehdy k vám přijde vysoká vibrace. Proto také moc nedoporučuji být zvědavý, protože i zvědavost je chtění vědět, a chodit na různé kartářské záležitosti. Víte, spousta z vás je hodně připravených, ale opírá se ještě o takové berličky, jako například karty. Já vím, že to je někdy hezké, ale zkuste si představit, že to nepotřebujete. Vy sami budete vše vědět i bez karet.

Ta žena si přítele tak vehementně přála, ale přede mnou se styděla. Za rok jsme se znovu sešly. Opět jsme seděly několik hodin a těsně předtím, než jsme odešly, mi říká: „Celou dobu sbírám odvalu ti říct, jak to před rokem dopadlo, protože jsem tě neposlechla a dala jsem si inzerát přes internet. Přihlásilo se šest mužů, jeden horší než druhý. Já jsem se před nimi schovávala, lezla jsem do vchodu bokem. To bylo neuvěřitelné. Půl roku jsem měla co dělat, abych se jich všech zbavila. Teď je mi tak krásně.“ [smích] Opravila jsem ji: „Narovnej si pohled, oni byli tvé požehnání.“ A ona: „No, tedy, to ale bylo hodně tvrdé požehnání.“

Ano, nekomplikujte si něco svým vlastním chtěním. Buďte čistí a spokojení a to Božství si vás samo najde, protože to Božství jste vy sami. Tohle je skutečná realita, takže pracujte sami se sebou. Každý, na koho se podíváte, jste vy. Bude vám to rezonovat a ozývat se. Bůh se začne vynořovat a bude vám dávat informace, které budou neuvěřitelné, které vám pak nebudou komplikovat život. Stačí přijmout nitrem to, co je.

Já vím, že po vás nemohu chtít, abyste se radovali ze všeho. To může jenom takový cvok, jako jsem já. Dejme tomu, když jsou obtížné situace ve vašich životech. Já to

uznávám. Vy to ještě nevnímáte. Ale jsou to situace, když vám třeba někdo z rodiny odejde. Prosím vás, stav radosti v těchto situacích se rovná stavu přijetí. Vy máte být šťastní, že jste s tím člověkem žili, že jste se s ním směli učit. Uvědomte si, že lítostí a pláčem a srdceryvným bolem vy vlastně odmítáte i to, že jste s ním žili. Protože kdybyste s ním nežili, tak byste to neprožívali. A pozor, většinou trpí i on, protože on je vaše nitro, takže vy ho skutečně obtěžujete.

Já jsem to směla zažít ve svém životě. Několikrát lidé kolem mě takhle reagovali a pak se objevovali ti mrtví, kteří přicházeli a žádali 'Nedělej to, prosím tě, nedělej to.' A to byli i lidé, kteří předtím nikdy nic neviděli. Pro to božství bylo nutné je napravit, aby nahoře nebyla paseka. Protože vy jste s nimi spojení a oni znají každou vaši myšlenku a každý prožitek, tak je netrapte. Navíc egoismem, že tady toho člověka chcete mít, se 4. čakra zúží lítostí. To je egoismus, chtít tady někoho, koho jste milovali. Ne, vy jste s ním směli žít, to je přece krásné! Ten člověk dostal tomu, co tu měl udělat. On to tady dokázal a naučil se, protože stav vašeho evolučního vývoje je pro každý život daný.

Ano, vidíte to?, už dříve jsem se zmínila o tom pánovi, který měl dilema u otázky 'co to je osud a karma?', že si to jakoby protiřečí. Ne, osud i karmu si přenášíte - to jsou nezpracované věci, které jsou jako vásány na srdeční čakře v duchovním srdci, a to je to, co se sem přicházíte naučit. A i to je dané - míra, kterou tady dosáhnete, protože jinak by nebyla zaručena celistvost ve stvoření. Vy byste najednou něco předběhli. Ne-ne-ne, my se učíme všichni, my jsme skutečně tkáň, jako když se podíváte na tkáň na své ruce, na kůži. Přesně takhle seshora vypadáte. Čas ani prostor tam není. Tam jsou jiné podmínky. My se pouze vyvíjíme a s tím jsme se narodili. Jenom jsme se začali identifikovat jako něco úplně jiného a zapomněli jsme. Ale to zapomnění je zase dobré - učím vás, že vše je dobré - protože z vypočítavosti by člověk ledacos přehlédl. Když to ale nevíte, je to v zapomnění. Tehdy se skutečně musíte přes utrpení v jednotlivých situacích ve svých životech dopracovat k té láskyplnosti sami a pak se všechno otevře.

Pak i to božství vám dává vhledy - najednou všechno vidíte, co bude a ty programy jsou neuvěřitelné. Dítě při narození svůj plán už zná. Ano, ten program tam projede, to miminko to ví, přesně ty nejdůležitější události, které tam jsou. Vy máte jen minimální Božskou, jakoby svoji vůli. Božská vůle je daná, vaše vůle jako jednotlivce je minimální: jenom třeba - 'kolik si dáte knedlíků?', 'jestli se vezmete červený nebo modrý svetr?' - takovéhle výběry, které se nabízejí, to je vaše vůle. Všechny ostatní důležité věci jsou dané a věřte mi, že jsou krásně rozvrstvené do jednotlivých let vašeho života. A proto koncem každého roku člověk bilancuje - vzpomeňte si, každý konec roku je trochu těžší než celý ten rok. Nejenom, že bilancujete ten rok, který jste právě prožili, ale bilancujete i od začátku narození té role celý svůj vývoj. Jde o posuzování niterného programu božství a odděleného člověka, jak hodně jste se přičili. Je tam pak buď pocit tíhy, anebo naopak, když člověk prožije všechno ve spokojenosti a v přijetí.

Zmínila jsem se o tom, že po vás nemohu chtít, abyste byli stále šťastní. Jenže mezi štěstím a radostí je rovnítko ve spokojenosti. Jenom vědět 'Aha, je to tak, jak to je.'

Když se jakoukoli emocí vzbouříte - změníte něco tím, že teď budete mít zlost? Ne. Ono se to stalo. Změníte něco tím, že ten člověk vám bude vadit? Vy(!) si nesete ten pytel neodpuštění s sebou a ten vám zdemoluje vylučovací ústrojí. Teď už jste v takovém stavu, kdy mnozí z vás vnímáte, že když teď uděláte ten zámotek, ten blok, tak ho můžete i vnitřně vidět a cítit na těle. Například odejdete z nějakého sezení, z nějaké schůzky, kde se nepohodnete a už si odnášíte takovou tíhu...

Jedna moje kamarádka, která zpočátku tyhle věci vůbec nevnímala, až po čase potom ano. To už je hodně let zpátky. A ona jednou ke mně přišla a povídá: „Nesu ti balík.“ – „Co se ti stalo?“ – „Já jsem to poprvé viděla!“ Ona je krásná ženská, je jí kolem čtyřiceti, byla na nějaké pumpě a jakýsi chlap ji tam nějak nehezky ohodnotil ve smyslu jejího věku a ona řikala: „V tu ránu jsem viděla, jak to udělalo chrrrr... [smích], jak se to zauzlovalo... Já jsem si to odnesla... Já jsem stejně blbá, vím, že to nezměním, ale potřebuji sundat ten zádrhel...“ tak jsme se smály. Já na to: „Ale to bylo úžasné, že sis směla prohlédnout, jak z téhle situace člověk odejde s nějakým závažím, s nějakým břemenem.“

Ano, a pozor, jsou stavy, kdy ani mně není dovoleno něco sundat, protože ten člověk to musí prožít. To Božství ve vás je totiž stejné jako ve mně. Jestliže vy jste někde tady na čakře s uzávěrem, což je jasně váš egoismus, to je ta negativní emoce, která se tady vytvoří nějakým odporem, nepřijetím Boží vůle. Je jedno, jestli to je jedna čakra nebo všech pět spodních. Já vás totiž vedu jen přes ty spodní čakry. Převádím vás přes třetí oko, abyste se naučili takhle žít, pak už si vás převezme Otec. Do vyšších stavů se musíte dostat sami. Kudy se tam jde, jsem vám přišla vysvětlit. Jenom to je můj úkol. Potom On, až si vás převezme, už vás povede. Jsem takzvaný převaděč, jak jsem o tom mluvila.

Jestli tady uděláte nějaký zádrhel a napadne vás požádat mě, já nemám uzávěry, moje čakry jsou trvale otevřené, takže uvnitř, třeba i teď, k vám mluví Božství. Není tam žádný náznak vnitřního egoismu, žádného oddělení, to znamená, že vy sami sebe léčíte. Stejný Bůh ve mně komunikuje s Bohem ve vás. Ale váš Bůh, to vaše stejné Božství, žádá moje Božství, to znamená pro mě je to Boží vůle. Tehdy smím. Mám jedinou podmínku, o té jsem už mluvila, a to je to, že musíte znát fáze opravy. Kdybyste neznali - nesmím sahat, byla by to magie - ale stejně by to ani nešlo. Tady to vidíte na obrázku. Mám smlouvu, to znamená, že bych toho člověka necítila, stejně bych mu nemohla pomoci.

Tehdy, když k vám přiložím ruce a přestanu pak cokoliv cítit od rozmezí bolesti až do tíhy, pak už je to pro mě čisté. Nezasahuji ničím jiným než božstvím. Vy sami se léčíte, to znamená, že Bůh ve vás přesně zná všechny myšlenky, když jste jakoukoli čakru uzavřeli. On zná ty vaše prožitky, protože On je vy. On ví, jak jste pochopili moje přednášky, moje domlouvání a všechny tyhle podmínky a ví, kdy je to pro mě čisté. Jestli je to úplně čisté, mohl mi to předat, nebo zda tam ještě něco nechá, protože vám dosud všechno nedocvaklo. Takže vidíte, já vůbec nezasahuji, ale věřte mi, ono ani teď při tom množství, to ani nejde. Denně chodí třicet – čtyřicet mailů, já nestíhám ani odepisovat.

Tenhle týden přijel můj muž. Ještěže mě má tak rád, jinak by mě musel kopnout do zadku, protože jsme od rána od sedmi do jedné hodiny v noci byli v laborce. Tu mám v suterénu, a když chci vidět, jaké je venku počasí, tak se koukám takovým malinkým okénkem u stropu, je velké 50 x 70 cm. Byli jsme samozřejmě spokojení, ale v laboratoři je hodně práce, což je fajn. Musím to dělat, protože i ti pacienti jsou mojí karmou a jde mi o to, aby šli ráno do práce se zuby a nešíšlali a mohli jíst a mohli se smát a to je to, co mě i živí. Už vůbec tedy nemám víc času, takže ve chvílích, kdy bych třeba mohla odpočívat, si jdu sednout k počítači. Je to těžké.

On ale chce, abyste vy sami pracovali. Věřte mi, je to čistější. Je to pomalejší, než kdybych vám rozebrala aurické tělo, ale pro vás je příjemnější stav, kdy se něco pomalinku odbourá. Proto je důležité, abyste se ptali. Když odsud odejdete a budete mít někde mezeru, nezaplníte si jí, i kdyby božství vám to někde řeklo, možná toho druhého člověka nebudete ani vnímat. Jsou takové stavy, kdy člověk i hodnotí. Ne-ne-ne, to božství si vás najde a posune si vás.

Nic není náhoda. Člověk, který by měl pochopit víc, ten skutečně pochopí. Já jsem zažila neuvěřitelné lidi ve svém životě, kteří přišli s různými problémy. Přišel chlapec, který byl úžasně čistý, ale plácal se tak půl metru nad zemí, protože měl vztahovku k lidstvu. On se styděl za to, co lidstvo dělá, takže druhá čakra byla úplně sevřená. Odjel ode mě a hned na první křižovatce zastavil auto, zaparkoval a psal mi zpátky smsku. „Já úplně vidím zářivou kouli na druhé čakře, jak je mi dobře. Jaký já jsem byl vůl!“ A já: „Přestaneš?! Ty jsi nebyl vůl. Musel jsi to skutečně prožít. Už by sis zase dělal nějaké výčitky. Ne-ne-ne!“ On musel dolézt na dno.

Vy jste zodpovědní za svůj vlastní vývoj. Za tu bytost, která žije v té vaší hmotě, která vypadá jako vy, jmenuje se jako vy. Jestliže tohle pochopíte, vymaníte se z hladiny, která je takzvaně otravná tady v tom světě, kdy vás ještě něco dožene a ubližuje vám. Věřte mi, budete žít jako v ráji a nedotkne se vás nic negativního, protože to máte zpracováno. Když půjdete po ulici v tomhle čistém stavu, bude tam třeba tisíc lidí, tehdy si tak běžně lidsky pomyslíte, že vás může někdo napadnout... Ne. Můžete napadnout jenom vy sami sebe, když byste někde prožili nějaký odsudek. Tehdy se k vám otevře energetický kanál, kdy to napadení je nutné, abyste to opravili.

Vaše čistota vás chrání. Věřte mi, já jsem zažila neobvyklé věci, kdy jsem byla neviditelnou, a přitom jsem udělala něco, kolem čeho se pak strhlo neuvěřitelné dění. Vyprávěla jsem vám, jak jsem cestovala autem tenkrát do Želan s panem Kalíkem? Ne? To je jeden příklad, kdy jsem skutečně byla neviditelná a ukážu vám, jak i v praxi jste nenapadnutelní.

Znám jednoho starého pána, kterého si velmi vážím, nemá žádnou rodinu, jen nějakou neteř, která žije v Jičíně. Je velice silný, takže mu občas nakoupím, občas mu třeba vymaluji, když potřebuje a podobně. Celý život byl hrozně hodný člověk, taková zvláštní napojená duše. Ve spoustě věcí žil jakoby v osamění. Jednou chtěl koupit rustikální lampu, protože jeho přátelé (manželská dvojice) slavili sedmdesátiny. Povídá: „Ivčo, dostal jsem úžasný nápad. Oni si koupili nový rustikální nábytek a

nemají lampu. Jsem důchodce a nemůžu si dovolit za 900,- lampu. Chtěl bych koupit nějakou z bazaru. Potřebuji zajet do Želan (což je taková malinká vesnička za Teplicemi směrem na Prahu).“ Já jsem souhlasila: „Kalíčku, tak si zjistěte, jestli tam tu lampu mají a v pátek, až odvezu ráno práci, tak tam s vámi zajedu. Koupíme lampu, ať ji nemusíte někde vláčet.“

Takže k tomu došlo. Přišla jsem ho naložit, přijedeme tam. Ten bazar byl z bývalé vesnické tělocvičny, a před ním bylo parkoviště a na něm zaparkovaná auta, krásně jedno vedle druhého, a pak i podél plotu od sousedního baráku a tam byla jedna mezera. Pro mě je všechno úžasné. Říkám: „Kalíku, to je jediné místo a je pro mě! Super! Jdeme tam.“ Tak jsem tam zaparkovala, jdeme dovnitř... a za chvíli slyšíme venku šílený řev. Ještě povídám Kalíkovi: „Co se tam děje?? Strejdo, slyšíte to?“ A on: „Já nevím.“ Asi za 3 minuty vběhl dovnitř pán a ptá se: „Prosím vás, čím je ten starý bavorák venku?“ – „Ten je můj. Co potřebujete?“ – „Slyšíte ten řev? Ten je kvůli vám.“

V tom domě bydlel nějaký človíček a to bylo zvláštní – ten dům neměl zepředu vrata. Měl je až hluboko vzadu, jakoby podél. Něco tam stavěli. Když jsme přijeli, tak se tam točila míchačka s betonem a teď chtěl vyjet a to bylo jediné místo, kudy mohl projet. A pozor, to byl člověk, který měl spory s celou vesnicí. Vyhodil svoje tři děti z baráku, s každým se hádal, takže všichni tam měli tak jako vroubek. Já říkám: „Jééžiši, to je kvůli mně...“ Tak jsem hrábla do kabelky, vzala jsem klíč, hodila jsem kabelku Kalíkovi a běžím ven.

Venku neuvěřitelný obrázek: Stálo tam zhruba 10 lidí, asi šest žen a čtyři muži. Uprostřed tenhle inkriminovaný pán šíleně sprostě - to bych ani nevyslovila a že jsem nějaký sprosták - na ně řval neskutečné věci. A teď já jsem věděla, že to je kvůli mně. Takže jsem je rozhrnula, protože byli v hloučku, nesmírně si všichni nadávali, jdu k němu. Stála jsem před ním a omlouvám se: „Prosím Vás, nezlobte se. To je moje vina, to je moje auto. Oni za to nemohou.“ On mě vůbec neviděl. Tak jsem zvedla ten klíč a říkám: „Halóóóó“ - takhle jsem mu mávala před očima klíčky – „to je moje auto!“ Nic. Pozor, kdybych měla v hlavě jedinou myšlenku odsudku nebo - 'To je blbec, že tady tak vyvádí' - už bych ji chytla. Tak jsem si pomyslela 'Dobře, on mě nevidí, tak ho přesvědčím.' Vylezla jsem z kruhu... oni mě neviděli, nikdo z nich mě neviděl. Šla jsem do auta, nastartuji ho, přeparkovala jsem, znovu jsem šla k nim a hlásím: „Už je to přeparkovaný!“ Neviděli... Tak jsem tam šaškovala asi minutu, pak jsem si řekla, že to nemá smysl, a odešla jsem. Pozor, tam došlo i na pěsti i na facky.

Vlezla jsem do krámků a za chvíli přišel ten pán, když se to tam rozpustilo, když se dofackovali a dopěstovali, a já mu povídám: „Prosím Vás, nezlobte se, to byla moje...“ a on tak mávl rukou a říkal: „Tady má každý na něj pifku. Ti lidé si vyřizovali staré účty.“ Je pravda, že i ti, kteří byli proti němu, kteří si připadali jako čistější, byli vlastně stejní jako on. Tam se jenom vybíjela stejná energetická úroveň, která tam byla, ale já jsem pro ně byla neviditelná.

Když už jsme tedy u toho vyprávění, tak po cestě sem do těch Želan pro lampu, jsem zažila ještě jednu příhodu. Když se mi něco má dít, tak to třeba někde vidím, nebo se to děje v okolí a mně se takhle sevře srdce - takhle 2x zapumpuje - a já vím, že to prožiju. Božství mi to dává najevo. Dva dny předtím, než jsme tam jeli, tak jsem koukala u maminky na televizi, protože ona televizi má. Byla jsem u ní na návštěvě. Pamatuji se, že to bylo v březnu a policisté měli zrovna bezpečnostně-dopravní akci Kryštof a viděla jsem, jak tam kontrolují ty gumy a srdce udělalo uííí uííí a já si říkám 'a do p*dele!' Když jsme jeli, už jsem věděla, že nás zastaví.

Už když jsem to auto kupovala, tak to byl pětadvacetiletý veterán první třídy. Měla jsem nové gumy, nicméně první co bylo - pan Kalík má asi 140 kilo, takže mu nestačil pás. Povídám: „Kalíku, nedělejte to. To nejde ani dopnout, i kdybyste se uškrtil.“ Takže držel ten pás v ruce. Jedeme a skutečně... za mostem ve Velvětech policajti. Říkám: „Tak a je to tady.“ A teď Kalík ten pás držel, že jo... [smích] Zastavili jsme, policajt pomalu přišel. Byl to takový mladý kluk, asi 30letý a říká: „To mám tak rád, když ze mě někdo dělá vola. [smích] Já sám se nepoutám.“ Omlouvám se: „Prosím Vás, nezlobte se na strejdu (já panu Kalíkovi někdy říkám strejdo), vždyť on se tam nevejde.“ – „No už proto by ho tedy neměl mít zapnutý, aby ze mě nedělal vola.“ Tak jsem mlčela.

Nicméně on si pak vyžádal papíry, pátravě obcházel auto a my jsme seděli. Najednou přijde k okénku a povídá: „Paní řidičko, vystupte si. Máte sjeté pravé zadní kolo.“ Asi na vnitřku, bylo asi nějak natočené, že zvenku to nebylo vidět. To bude mastná pokuta. Já byla věčně bez peněz, ale věděla jsem, že o nic nejde. Ptá se: „Kam jedete?“ Ten jeho egoismus mě chtěl pořád jakoby vytočit, ale já jsem byla stále klidná. Co můžete dělat, když vás takhle někdo zastaví a máte sjetou gumu? To zkrátka nemůžete dělat nic. Načež on: „Vystupte si. Kam jedete?“ – „Ále, tady vezu strejdu, on chce koupit dárek jedněm manželům - paní má sedmdesátiny, tak jedeme do bazaru.“ – „Ahááá, takže dobrý skutek?“ – „Hmmm, dobrý skutek.“ [smích] – „Aha, tak pro dobrotu na žebrotu, že jo? Vy uděláte dobrý skutek a já vám dám pokutu.“ – „Mýlíte se. To je moje auto, moje guma, to nemá s tímhle dobrým skutkem nic společného.“ A to už jsem ho tedy zaskočila, že jsem si z toho nic nedělala. Povídám: „Já sice ty peníze nemám, ale já vám je ráda splatím. Nebojte se, to já udělám.“

On byl tak zmatený, listoval v dokladech a chtěl to nějak zamaskovat. „Aha, koukám, že jste rozvedená.“ [smích] a já: „No, šťastně rozvedená.“ a on [údivně]: „Šťastně rozvedená?“ [smích] Já: „Jóóó.“ – „No to mi řekněte, jak můžete být šťastně rozvedená?“ Vysvětluji: „Podívejte se, vztah se nevydařil, nebyl tak dokonalý, jak bychom si oba představovali, takže jsme se domluvili, netahali jsme se o majetek, netahali jsme se o děti, nepomlouváme se a žijeme každý šťastně dál.“ Teď se to zrychlilo... začal listovat, pak to zaklapl a říká: „Víte co? Jedte a buďte šťastná dál.“ [smích]

Ano, nesmíte se oddělit v žádném případě od Božství a pak se dějí zázraky. Vezměte si, tohle se stalo a za půl hodiny se to stalo tam u toho bazaru. Celý váš život pak může

být jen takové krásné proplování. Jakmile vám něco někde vadí, přijde zádrhel. Pouze se bavte. Život je jedna úžasná zábava.

Hlídejte si vaše myšlenky v pocitu prožívání. Jestliže přijde nějaká myšlenka, která by byla negativní, nevnímejte ji jako negativní, není vaše. Stačí, když ji nerozvedete. O tom jsem už mluvila. Když ji nerozvedete a neuděláte to, neposlechnete to nutkání, ony budou ubývat, budou se ztrácet. Zapomeňte na vaši osobu, na vaše jméno, na váš tvar. Přijímejte se takoví, jací jste, neboť se učíte. Hodně bloků si tím odbouráte už předem, protože když to božství vidí, že se snažíte, budete pracovat ve spojení s ním. To je to, co jsem říkala, že se tenhle stav dá zahrát. Ono vám bude pomáhat. Bude vám pomáhat na jakékoli úrovni.

Jestliže se potom stanete pokornou buňkou, která pracuje už pro prospěch všech. I v tom, co děláte ve svém zaměstnání, i jako lidé. Vy nejste jenom členové nějaké domácnosti. Víte, znám ženu, která byla před mnoha lety u mě na výkladu a od té doby se až neuvěřitelně snažila být lepší. Přestože jsme o tom spolu nemluvily, začala se zapisovat na různé duchovní kurzy a chodila studovat nevím, co všechno, aniž bych o tom věděla. My jsme se viděly vždycky po určitém čase. Načež jednoho dne mě kontaktovala její rodina - napřed její sestra, pak její maminka. Byly upřímně zděšené a nešťastné, protože ty kurzy byly každý týden, takže ona rodinu opouštěla. Takhle se prosím cíle nikdy nedopídíte. Naopak.

Jestliže tu rodinu milujete a dovedete i svoji duchovnost odložit proto, aby byli šťastní a spokojení i lidi kolem vás a nikoho jste takzvaně psychicky nemordovali, tehdy děláte praxi, a ne teorii. Ta žena se vlastně na ty duchovní kurzy chodila učit teorii, ale praxi nezvládala. Praxi máte na dosah. Praxi máte vedle sebe. S úsměvem vyřešte jakoukoli záležitost, kdokoli vás osloví, cokoli vám udělá, protože to je vaše praxe. Praxe je situace kolem vás. V ní prokazujete, kdo jste. A jestliže se zaměřím na svůj vlastní duchovní postup a hrnu tím ostatní lidi kolem sebe životem, jako buldozer, tehdy tu praxi neumím. Za vámi je spáleniště. Můžete někoho ranit. Věřte mi, jsou věci, které jsou velice delikátní, které musíte pochopit. Pak už se nikdy neobjeví ani tahle zkouška, která je pro vás hodně důležitá, protože už jste se prolnuli. Tehdy to Božské tělo se o vás postará.

A budete i přesně vědět, co máte jíst, budete i vědět, co vám chybí, protože to Božství vám to řekne. Vyprávěla jsem vám na přednáškách o vápníku, hořčíku a zinku? Ne? Tak to si poslechněte. Stalo se to asi před 5 nebo 6 lety, bylo to na přelomu měsíce. Vždycky posledního dělám faktury a druhý den mám teprve peníze. Někdy třeba dostanu jenom pětistovku jako zálohu, abych nebyla úplně bez koruny. S pětistovkou v peněženke jsem šla do lékárny. Potřebovala jsem něco na zuby, a když platím, najednou se ve mně ozvalo: 'hořčík, vápník, zinek Ivanko.' Teď jsem ztuhla, protože v peněženke toho moc nebylo a taky se mi nechtělo utrácet, protože jsem nevěděla, za jak dlouho budu mít další příjem.

I když... mezi námi děvčaty... vy víte, že tohle už je zbytečné. Ano, já už to také nežiji, ale před těmi 5 lety si člověk přece jen myslel 'svojí vůlí si tohle uchovám'. Ne. Jestli

ty peníze máte mít, ony vám přijdou, i kdyby spadly z nebe. Určitě to hodně z vás už zažilo, protože, věřte mi, i tohle je dané. Já se pak k tomu vrátím, doufám, že na to nezapomenu. Takže... zeptala jsem se té paní „Máte hořčík, vápník, zinek?“ A ona: „Jo, jo...“ a ukázala mi ty různé firmy a balení. Spočítala jsem si, že kdybych si ho koupila, tak mi zůstane padesátikoruna, a to se mi nechtělo. A tak jsem si pomyslela 'Přijdu zítra, pozítří... rozmyslím si to.'

Na tu polikliniku chodím každý den několikrát. Kdykoli jsem šla okolo, vždycky to božství říkalo: 'Běž si koupit ten hořčík, vápník, zinek.' A pokaždé jsem dělala, že neslyším. Uplynulo 4 nebo 5 dní. Šla jsem spát a v noci mě to božství najednou vytáhlo. Už to také někteří z vás znáte. Plavala jsem ve stavu napůl snění a napůl ta naše skutečná realita. Byla tma a najednou se z té tmy vynořila nádherná štíhlá andělská ruka. Nádherné bílé štíhlé prsty. Já na ně tak koukala a teď ona se mě dotkla. Přišel nádherný vibrační pocit božství a ta ruka zaplula zpátky do tmy. V tu ránu jsem dostala strašnou křeč do nohy. Oni věděli, že zkrátka potřebuji tyhle prvky, jinak budu mít křeče. Nahoře vidí, co ve vás je. Když už sloužíte tomu Božskému tělu, ohlírají si vás. No... byla jsem ťulpas, že jsem to nepostřehla.

Já jsem se tak smála, protože mi to bylo jasné, ale ani jsem se nemohla hnout. To byla taková bolest. Tekly mi slzy, ale řehkala jsem se - v jednu hodinu v noci. Až když jsem si asi za 5 minut na nohu dosáhla, tak jsem si to rozmasírovala. Jak jsem si lehla v klidu do postele, tak se ozvalo: hořčík, vápník, zinek. [smích] Slíbila jsem 'zítra... zítra jdu pro to!' Koupila jsem, dobrala a bylo to v pořádku. Nebo budete mít takový pocit, že najednou teď musíte mít tuhle potravinu. Jo, poslouvejte to. Už si vás to Božství drží a bude vám pomáhat.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (3/7)

Ještě vám přeci jen něco malého budu vyprávět. Jen na chvilku, než se pustíme do otázek, když teď Sylva nakousla tu vnitřní sílu. Předevčírem mi volala má starší dcera Lucinka. Náš malý Rafael, kterému je dneska 8 let, to je to miminko, které se narodilo trošku jakoby s nedokonalým tělem. Chodí se 70 dalšími dětmi na karate. Od dětství meditoval. Můj zeť ho jednou našel, když vařil něco v kuchyni, po čtvrt hodině v hluboké meditaci - i koutky měl takhle spadlé - to byl tříletý. Takže ho vyfotil, tu fotku máme. Nikdy předtím to neviděl. To dítě je velice zvláštní. Je nesmírně charakterní a láskyplný. Odchytává lidi na ulici a dává jim najevo, jak je má rád. Těch 70 dětí bylo minulý týden ohodnoceno. Měly dostat žluto-bílý pásek. Když přišli k malému Rafaelovi, tak ten jeho vedoucí říká: „Rafaeli, s tebou máme problém. Ty jediný máš žlutý.“ On úplně zrudl a byl tak strašně šťastný a víte, jak k tomu dospěl? On zaprvé medituje. Medituje předtím, než přijdou ty jeho sestavy, které dělá, které si pečlivě cvičí, ale hlavně... Ptal se Lucinky: „Maminko, my tam máme křičet?! A já přece nemůžu křičet.“ Všechny ty děti se také styděly vykřiknout a Lucinka mu vysvětlila: „Ale Rafičku, ty ale musíš vykřiknout, protože když vykřikneš, jsi bojovník, předvádíš bojovníka. Ten bojovník je ale charakterní a morální, to ty dodržuješ. Tak potřebuješ svého protivníka zastrašit.“ On to dokázal, ale poslyšte: tím výkřikem, to je jako meditace, se jedinec zpřítomní. Tím výkřikem prožívání a soustředění v okamžiku cvičení, když samozřejmě ten človíček dodržuje morálku a lásku k ostatním lidem, si otevře božství a to božství pak funguje. Ten karatista je potom silný. Je silný svým božstvím, které se prodere ven do světa. To jsem vám jenom chtěla říci k té písničce, když Sylva mluvila o vnitřní síle.

[dotaz:] Mohla jsem svou nesprávnou psychikou ovlivnit vývoj dětí, že mají například špatnou psychiku, nebo je to dáno osudem?

[IA:] Podmínky, které tu jsou, jsou dané. To znamená, že jestliže jsem ve stavu, v jakém jsem, a vybralo si mě moje dítě, tak si mě vybralo přesně takovou, jaká jsem. Že se v tom [deprivovaném] stavu nerodíme, to už jsem vysvětlovala na základních přednáškách, že se vlastně napřed jakoby naučíte ty špatnosti, abyste je mohli odložit.

V Praze existuje jedna kouzelná žena, která se jmenuje Mirka. Byla nedávno u mě na aurickém čištění ještě s 5 lidmi z Prahy. Bylo to zajímavé setkání a ta to dobře pochopila. Ona je krásná, je jí asi 48 let a povídá mi: „Kdybys mě znala před 3 roky, já jsem denně kouřila 80 startek bez filtru. Měla jsem takový absták, že když jsem snížila jen o 10, tak jsem se takhle klepala. Až když jsem dokázala přestat kouřit, teprve jsem pochopila, že abych ono blaho zažila, tak jsem se kouřit musela naučit.“ A to je ono. Nebojte se, ty děti si vás vybraly, abyste je to naučila, a společně to budete odbourávat. To je přece úžasné. Ne-ne-ne, kdybyste si vyčítala nějaké věci, nebo prožívala lítosti, či jste se na sebe zlobila, vzniknou zádrhele na dalších čakrach, už je blokuje. Ne-ne-ne, stačí lehce zastavit, když budete život brát takový, jaký je neboli přijímat ho. Tehdy nastane nejrychlejší posun, takže to nic není špatného.

[dotaz:] Kde je hranice při pomoci druhému člověku? Moje vůle pomoci, jeho vůle přijetí této pomoci a kdy to nabourává program duše?

[IA:] Ano. Tady jsou důležité okolnosti. Ten člověk vás musí požádat. Jestliže vás požádá, tak je to první důkaz toho, že to jeho božství chce. Další je, že pokud vidíte, že dělá nesmysly a chtěli byste mu nějakým způsobem pomoci, tak mu pomoc můžete nabídnout. Nesmíte pak ale být rozhození z toho, že odmítne. Když odmítne, nesmíte! Nesmíte, protože tehdy jeho božství ví, že to nechce. To už by bylo násilí. Tady už byste zmermomocňovali Boha v druhém, který něco nechce.

Pozor, toto se děje třeba v rodinách, kdy chcete pomoci svému dítěti a ono se brání zuby nehty. Já si pamatuji naše holky... ať se dělo, co se dělo, tak jsem jim pomoc nabízela. Upozornila jsem je: „Podívej, stane se tohle a tohle.“ Pak se to skutečně stalo, ale já jsem byla v pohodě.

Na základních přednáškách jsem vám vyprávěla, že jsme na 3. čáře většinou vyučování našimi dětmi, protože dětem samozřejmě chcete prospět. Vidíte, co se na ně valí, ale ony si nedají a nedají říct. Ano, máte být šťastní, když vás poslechnou, když tu pomoc přijmou, ale když ji nepřijmou a chtějí si prosadit ten svůj život, měli byste to respektovat, protože si jdou pro svoje vlastní pochopení. Oni musí zkrátka dostat na čumák. Někomu stačí, když dostane jednou na čumák, někdo musí dostat na čumák stokrát. Ono se to pak zhoršuje, ale ten člověk jednou pochopí. Vy byste mu totiž násilnou pomocí ublížili. On by k tomu došel až po hodně dlouhé době, vznikly by tam komplikace. Ale hlavně ten člověk by se pak vůči vám bránil, byl by na vás agresivní nebo drzý. Když je to ve vztahu rodič - dítě, tak se tím brání, potřebují si prožít to své lidství.

Nevím, jestli jsem někde vyprávěla, jak moje starší dcera Lucie, když jí bylo 16 let, jednou přišla domů se svojí kamarádkou. Byl odpolední čas, tak jsem jim oběma dala svačinu, i té Jitušce, a najednou mi Lucinka říká: „Maminko, zítra se nechám ostříhat dohola.“ Krájela jsem cibuli na guláš. Tak jsem se na ni podívala, ona má nádhernou lebku, takovou klenutou. To my s Pěťou máme tady takovou placičku, ale ona ne. Tak jsem si ji prohlédla a povídám: „Tak jo no... já ti to nemůžu zakázat.“ - zakažte jí to, že jo... svažte jí ruce, aby to neudělala... „Nemůžu ti to zakázat. Dobře, jsou to tvoje vlasy, ony ti když tak narostou.“ A Jitka u stolu třeštila oči: „Vy jí to dovolíte?“ Já říkám: „Jó, proč ne? Když se jí to nebude líbit, tak jí narostou.“ Já jsem to neřešila. Přece se nebudu zlobit s 16letou holkou. Když chce být plešatá, ať je, že jo. Úplně jsem to vyhodila z hlavy, vůbec jsem na to nemyslela.

Druhý den... Naše holky měly každá svůj rituál. Jedna napřed hodila batoh, dopadl na schody a pak se zouvala a druhá to měla obráceně, takže jsem podle zvuku věděla přesně, kdo přišel. Když jsem v té kuchyni slyšela, že napřed tedy letěl batoh, tak jsem věděla, že přišla Lucka a jak mi to docvaklo, že je to Lucka, tak si říkám 'Jéééé, ona bude plešatá?!' Vyklonila jsem se do té předsíně, dveře se otevřely a ona přišla s vlasy. A mlčela. Pověsila si kabát. Ptám se: „Jak to, že nejsi ostříhaná?“ Ona stále mlčela, než to triko pověsila, pak přišla ke mně, naklonila se a říká mi: „Maminko, ty mě

sereš!“ [smích] Já se divím: „Jak to? Nic jsem ti neudělala.“ – „Jo! Tys mně to nezakázala. Byla jsem u holiče, ale nedokázala jsem to. Musela jsem odejít. Jsem z toho tak strašně rozhozená. Mně chyběl ten tvůj odpor.“ Vidíte, jak potom tvoříte? Nabouráváte program duše v případě, když byste nerespektovali tato pravidla.

Vracím se k té otázce: Zaprvé vás musí někdo požádat, anebo když mu to sami nabídnete a nečekáte na to, až vás požádá, musí to přijmout. Jakmile to nepřijímá, už vy vytlačujete trojku, to znamená, že na někoho tlačíte, a to je násilí. Dodržujte to prosím. Vzpomeňte si na situační fázi, že všechno, co se děje, je správné. Ti lidé by tak nejednali, kdyby jejich božství nevědělo, že se učí. Oni se vždycky učí.

[dotaz:] Církev a chození do kostela?

[IA:] Hahaha... ti mě nebudou mít rádi... Obě varianty, i lidé, kteří jsou v jednotlivých církvích, jsou někteří skutečně věřící. Ale já jako dítě jsem viděla, že i ti, kteří chodili do kostela, pak jsem je znala osobně, potom nenáviděli nebo vyhodili své děti z domova nebo pomlouvali. Nechovali se podle víry a to mi bylo vždycky divné. Věděla jsem, že moji rodiče nejsou v lidském slova smyslu věřící. Maminka měla ještě trošku mezery, ale ne v čestnosti. Tam to bylo všechno dokonalé. Tatínek byl velkým andělem, takže jsem si směla tohle všechno prohlédnout. Skutečně věřící člověk je jedině ten, kdo se chová k druhým lidem jako sám k sobě. Do písmene prosím.

Není to těžké pochopit. Jestliže nechci, aby se na mě někdo zlobil, nebudu se zlobit na druhého. Jestliže nechci, aby mě někdo posuzoval nebo kritizoval, ani já to jiným nebudu dělat. Dokud se vám to ještě děje, je vidět, že se dočišťují minulé věci. Nesmíte zareagovat odvetou. Ano, ten člověk to ještě umí, ale buďte si jistí, že to dělá jeho ego, nedělá to jeho Božství. To ego si sem přišel odložit, a jestliže ho budete třeba považovat za špatného, už vy žijete v egoismu, nepřijetí vlastní vůle. Odsuzujete ho, že je špatný, proto vám tihle lidé budou procházet vaším životem, abyste to jednoho dne pochopili.

Svůj kostel máte v srdci. Tam je váš skutečný chrám. Jedině tam jste čistí a stojíte tam před Otcem takzvaně obnažení. On zná přesně vaše pohnutky, vaše záměry, jak jste všechno měli v úmyslu vykonat. Jestliže máte dobrý úmysl, jdete do nějaké své akce a ta nedopadne, dopadne jakoby špatně, na tom nezáleží. Vy jste před Otcem čistí, ať to dopadlo, jak to dopadlo, protože váš záměr byl čistý. A je zbytečné se zamotat na jakékoliv straně.

„Cítím, že Bůh je všude a vždy se mnou.“ - to ještě patřilo k té první otázce. - Ano, to cítíte správně. V téhle fázi srdečného pobývání tam je vaše božství a jste to vy sami. Jste to vy sami, tak se s tím ztotožňujte. Ano, to stačí.

Já si pamatuji... Moje starší dcera - ty mi dají ty holky, až to uvidí... - kdysi dávno chodila s chlapcem. Nesmírně ho milovala a přišly prázdniny. Ten chlapec slíbil, že přijde v úterý. Já jsem celé dny v laborce v suterénu a teď ta moje starší dcera (Péťa tam nebyla, ta byla na táboře), pořád čekala. Bylo vedro. Tenkrát tady ještě nebyly mobily (bylo to asi v roce 1998). On nepřišel v úterý a ve středu a ve čtvrtek a ona celé

dny doma. A vždycky do toho božství ji trénovalo tím, že zazvonil telefon a volala nějaká kamarádka, aby se s ní šla vykoupat a aby šla tam a tam... a ona ne, ona stále na toho Péťu čekala.

Trvalo to 5, 6 dní a ona stále ubrečená a nudli u nosu a tak jsem jí domlouvala: „Nezdá se ti, že už byste se měli rozejít? Kdyby chtěl být s tebou, tak přijde, že jo. Ty ho můžeš mít pořád dál ráda. Vždyť o tu lásku vůbec nepřijdeš, i když on se rozhodne, že už tady být nechce.“ - Ona [plačtivě:] „Tobě se to řekne. Ty to umíš, já to neumím. Co mám dělat?“ Já: „Víš co? Dobře, když to neumíš, tak popros.“ Na to nic neřekla a já jsem si toho přestala všímat. Najednou se tam Péťa objevil a zase chodil.

Uběhl měsíc a přišlo to znovu. Tenkrát přišla za mnou s červeným nosem a ubrečenýma očima a povídá mi: „Maminko, já ti rozumím. Já vím, co jsi mi chtěla říct. Víš, já jsem ti to neřekla. Já jsem se styděla. Když jsi řekla: popros, sice jsem věděla, že nemusím jít někam do kostela, ale koupila jsem svíčku, šla jsem do kostela a zapálila jsem ji tam, aby Péťa přišel.“ Druhý den stál u vrátek a strávili spolu celý měsíc, dopoledne odpoledne. Načež po měsíci [se jí vrátil] ten samý stav a ona věděla: „Teď je to horší. Po měsíci, který byl nádherný, jsem na to už dávno mohla zapomenout, už jsem mohla být z nejhoršího venku. Já jsem si to jenom protáhla a zhoršila, protože to skutečně nemělo být.“ Tam to to dítě pochopilo. Ano, tohle je skutečná realita.

[dotaz:] Je vhodné se léčit pomocí metody SRT [kyvadlo]?

[IA:] No, tak a teď jsem v pytli... Na přednáškách jsem upozorňovala, že jsem se učila od Otce. Jsem takový malý kamínek lidství, odstrčený v izolaci, který musel takhle vyrůstat a já mnohdy nevím, co to je. Takže bohužel... Museli byste mi vysvětlit, o co jde. Mohu vám říct pouze věci, které jsou čisté. To znamená nezasahování, neupravování nějakým způsobem. Vy jste tady proto, abyste se naučili být lepší, to znamená, že vaše cesta a vaše pochopení je to nejdůležitější. Tohle si prosím podržte.

Je pravda, že když ta energie přichází seshora neupravená, když vás s ní bude léčit, doléčíte se. Ale když byl někde nějaký zádrhel, musíte změnit chování. Vysvětlím. Víte, že když někde zachováte Jednotu, to znamená spokojenost, tak ne onemocníte. V tom případě není problém, že jste něco neuměli, když přišel nějaký zdravotní problém. Tohle je základ. A pozor, tak působí úplně všechno. Tak působí i homeopatie, což je úžasná věc. Podání homeopatického léku vám upraví vibrace přesně tak, jako kdybych já něco upravila v aurickém sezení. Anebo aromaterapie - včera jsem měla krásné sezení se Sylvií, to bylo nádherné. Ano, i tohle, protože i ty byliny, i kameny vám pomáhají na čakerní úrovni, kde uděláte nějakou překážku, k tomu, aby se to urovnalo, ale je nutné, abyste změnili chování.

Teď už jsme v takové vibrační úrovni, že alopatické léky nepomáhají. A když ano, tak jenom částečně a rozhodí vám dalších 5 věcí, protože je to chemie jenom pro určitou oblast. Je tedy nutné, abyste na sobě pracovali, jinak se z toho nikdy nevymotáte. Ten homeopatický lék zabírá, ale je zapotřebí změnit chování. Když ho nezměníte, tak za

čas jste v tom samém problému. A i kdyby vám pak ten orgán odoperovali, tak se to přemístí na tu samou úroveň na vedlejší orgán a tam bude pokračování a je to zbytečné. Ten, kdo jste se ptal, trošku si to na tu otázku napasujte. Já nevím, co to je SRT.

[dotaz:] Jak správně reagovat na hodně zlobivé děti?

[IA:] Ano, děti jsou kouzelný trenažér, to je pravda. Vysvětlovala jsem, že smíte udělat třeba i hysterickou scénu. Když vidím, že to dítě neposlechne, klidně mu něco předvedu, ale nesmíte to prožít nitrem. Vy můžete reagovat, jak chcete, když vidíte, že to dítě není schopné poslechnout na domluvy. Mějte při výchově určité hranice, které nesmíte porušit. Jestliže něco řeknete, musíte to dodržet, aby to dítě vědělo, že jsou meze, které nepřekročíte.

Já jsem to dělala tak, i když moje děti nebyly zlobivé - ačkoli jeden čas to byl také docela trénink... to byly náctileté... - že jsem si stanovila hranice. To znamenalo, že dejme tomu když tohle a tohle se nedodrží, tak se nesmí tamto a tamto. Když pak holky třeba něco provedly, tak přišly škemrat, protože přichází ego - ono chce tu výhodu, i když ví, že tam byla dohoda například typu: 'Když budeš mít ve škole čtyřku, pětku, nenaučíš se, co si se měla naučit, tak nepůjdeš třeba na diskotéku.' (takovéhle hranice), tehdy to dítě stejně pak přišlo a říkalo: „... no nemůžu jít?“ Ale já jsem se nemusela ani zlobit, jen jsem připomenula: „Já se na tebe nezlobím. Ty ses to nenaučila. Dobře, tak se to naučíš. Ale proč za mnou jdeš, když jsme se domluvily? Dohoda je taková, že tam nepůjdeš.“ Takže ony už potom ani nechodily. Ony věděly, že ta pravidla mám.

Je pravda, že je dítě a dítě. Musíte to vaše dítě znát. Je pravda, že podmínky jsou i ve vás. Jestliže neumíte třeba 3. čakru a zlobíte se, tak vedle sebe dostanete dítě, které vás bude trénovat. Teprve potom, až se vzdáte těch svých reakcí na trojce, až tehdy se i tohle zmírní. Takže prohlédněte sami sebe, kde máte rezervy. Dá se to zjistit. Háček je v tom, že vám to vadí. Až vám to přestane vadit... i to dítě se učí. Mějte pravidla a buďte láskyplní, ale nedovolte jim... A pozor! Smíte, je to podivné, smíte jim i nařezat. Ve školství nee... [smích] Víte... samozřejmě... řežete do nich, ale třeba na zadeček... kde mají hodně masíčka, takže tam to nebolí. Jenom jim dát najevo, že se to nesmí.

Oni jsou stejně kouzelní. Mně vyprávěla jedna maminka dvouleté holčičky, která ke mně přišla ještě dřív, než maminka otěhotněla, je ke mně narozená, já jsem jim to pak oznamovala. Té holčičce jsou dnes 2 roky a Iveta mi vyprávěla, jak ta malá Karolínka před měsícem, když spolu byly v DM drogerii, říkala: „Jdu si koupit novou maminku, tahle bacá.“ [smích] Někdy se to stát může a někdy dokonce i musí, ale musí to být ve správný čas, ve správnou chvíli. Jenom abyste tomu člověku ukázali, že tohle dělat nesmí. Nebojte se. Důležitý je v té chvíli váš stav - jestli tomu človíčku skutečně chcete pomoci. Uvědomte si, že neřezete v tu chvíli do člověka, kterého milujete. Řezete do jeho ega.

Tahle Julie... teď už jsem to propíchl... říkala jsem, že jí nebudu jmenovat. Julie, to stačí. Ona je ohromná, ona má ohromné srdce. Vyprávěla mi, jak kdysi dávno její šestnáctiletý syn něco někde ukradl. Chytili ho samozřejmě policajti a ona říká: „Ivanko, tys měla pravdu. Tenkrát jsem se s ním zavřela v místnosti... měla jsem dřevěnou tyč... Já jsem tak brečela, když jsem mu říkala: „Julko, (já nevím, jak se jmenuje, budu mu říkat Julko) já tě tak strašně miluju, a protože tě tak strašně miluju, teď ti ty ruce zpřerážím, abys v životě už nemohl nic ukrást. Věř mi, že mě to bude bolet víc než tebe, ale já to udělat musím. Z lásky k tobě.“ Kdykoliv jsem mu dala ránu, on řval a já taky. Opravdu jsem mu strašně nařezala. Nakonec jsme skončili v objetí. Jeden druhému jsme brečeli na rameni. Dneska je to dospělý člověk, a když se o tom bavíme, tak mi říká: „Mami, já bych v životě na nic nešáhl. Já si vždycky vzpomenu ne na to, jak jsi mě řezala, ale na to, jak jsi strašně brečela, když jsi do mě uhodila. To už nikdy nechci zažít.““

[dotaz:] Podařilo se mi překonat již spoustu strachů, ale ještě nevím, jak si poradit s tím, který mi brání v komunikaci před veřejností a vyvolává velké pocení rukou a nohou. Děkuji.

[IA:] Tohle je ještě prvek oddělenosti, kdy si takový člověk připadá jako osoba a jméno. Stačí se zaměřit na Karmajógu, kdy zapomenete na ten svůj tvar a jméno a jenom děláte věci potřebné. Je to stav neuvěřitelně krásný. I pan dr. Tomáš má cenné rady ohledně Karmajógy. Ještě k té oddělenosti... Už jsem se o tom dnes zmínila. Dřív jsem jako holčička kdysi mívala takové stavy, kdy jsem před veřejností něco pověděla a nepamatovala jsem si, co jsem řekla. Hučelo mi v hlavě, bušilo srdce, a první takové splynutí jsem cítila loni před těmi 40 lidmi a teď před vámi - je vás tady 350, ale já mluvím sama k sobě. Ten strach a obava je jenom u člověka, který si ještě připadá, že mluví k někomu druhému. Jestliže splynete, to znamená, že se prolnete do Jednoty, tehdy tohle všechno odpadá. Je ale dobře, když víte, kterým směrem se vydat. Pracujte na tom, dělejte všechno s láskou, tak jak máte. Bez pocitu, že to děláte vy a že byste chtěla například nějaké poděkování. A přijímejte všechny věci tak, jak jsou. I třeba nějakou kritiku, protože každý z nás jsme jiný, počítejte s tím. Jestliže nepočítáte se vším a ještě byste se něčemu bránila, tak jste dosud oddělená. Ne, přijmout všechno dění, všechny situace a všechny lidi s tím, co vám říkají, tak jak vám to říkají. Pak se toho zbavíte. Ono to nějaký čas potrvá, ale vydržte, stojí to za to.

[dotaz:] Jaký je rozdíl mezi chtěním, přáním, prosbou, modlitbou za něco? Dejme tomu když mi vážně onemocní milovaný člověk.

[IA:] Nedávno se mě na přednáškách v Ústí 6. ledna 2012 ptal sympatický mladý muž: „Vy tedy říkáte... když chtění je egoismus, tak já když chci být doktorem a druhou od rána do noci, to jsem vlastně egoista?“ To je nesmysl a je dobře, že se ten človíček zeptal. Lidsky běžně říkáme slovo chtění. To je normální. Opět jde ale o ten prožitek. Jestliže já chci být doktorem a chci být doktorem proto, že miluji lidi a chci jim pomáhat, aby netrpěli, abych jim skutečně posloužila, tehdy to není chtění jako egoismus, ale já to dělám pro společnost, pro Boží tělo, pro celek. Tehdy je to moje potřeba sloužit, je to vycitňování toho, proč jsem se narodila. V tom případě to není

egoismus. Jestliže ale budu doktorem proto, abych byla slavná, už to dělám pro sebe, abych se tady před lidmi ukázala. Jestliže budu jiným doktorem, a budu si zjišťovat, v jakém oboru bych měla hodně peněz, protože jsem slyšela, že doktoři mají hodně peněz... ti kdyby mě slyšeli, tak by mi dali... tehdy to zase dělám pro sebe. Jestliže jsou tam ještě úmysly patřící k té které osobě, tak je to egoismus.

Přání, prosba. Já vím, že je to těžké, když vám onemocní milovaná osoba. Člověk se samozřejmě neubrání přání, aby tomu tak nebylo, jenže musíte respektovat i konání v Božím těle. Všichni máme stejné podmínky. Když ten člověk onemocněl, tak musel něco nepochopit, někde se zachovat proti jednotě, a musí mu něco dojít. Správný postoj je, že tady a teď budu vedle něj. Budu mu pomáhat, posloužím mu, budu mu dodávat odvalu, když tam jsou zapotřebí nějaká obtížná vyšetření, ale budu s ním. Budu vedle něj, protože i pro mě to je situace, kterou já mám zapsanou v osudu.

Já vím, že se vám to zdá divné. Když mi třeba dejme tomu onemocní maminka, a považovala bych to za špatnou situaci, už odmítám bytí svého života, protože v tuhle dobu, v tomhle roce to mám zaznamenáno, naše genomy se kříží. A ta moje maminka se sem také přišla něco naučit. Proto dodržím přítomný stav, tedy spokojenost, že tady vedle ní sloužím. Lidsky máte samozřejmě pocit, většinou to tak prožíváte, že si přejete, aby ten člověk zůstal, jenže pozor! Vy zapomínáte, že on je jenom iluzorním jedincem a jeho skutečná podstata je božství, které si naplánovalo, buď že se z té nemoci vyléčí, anebo že odejde. I tohle je jeho plán. Věřte mi, že nikdo neodejde dřív, než by měl, a nikdo později. I to, že se člověk vyléčí z nemoci, že něco má pochopit, je naplánované. Takže vy pouze máte splnit svou část toho vztahu - udělat pro něj všechno.

Jestliže někdo hodně, hodně prosí, už není spokojený. Tady se dostáváte tím svým výkyvem mimo, místo toho, abyste to tady udrželi. Snažte se ho udržet v přítomnosti, ve spokojenosti. To je vaším úkolem. A pak respektovat, co se děje. Věřte mi, tady jste hodně prozkoušení, protože modlitba patří do 3. dimenze. Uvědomte si, že modlitba patří k části světa, která ještě hodnotí věci dobré a špatné, jinak byste se nemodlili. To je vlastně prosba - chcete něco měnit, to znamená prosazovat svoji vlastní vůli.

Jestliže se ale prolnete do úkolu, který nám zadal Ježíš Kristus, ano, on nám ukázal pravdu: Jste nesmrtelní a jste Bohové, jste dokonalí takoví, jací jste. Jestliže na tom zapracujete a prolnete se, o toho člověka ve skutečnosti nikdy nepřijdete. On se stává součástí celého vašeho těla. Nejenom těla, ale i nitra, protože to, co jste se s tím člověkem naučili, to buňky vašeho těla dělají. Ten člověk tady s vámi zůstává, aniž byste si to uvědomovali, byť by šel s vámi jen pár let nebo i krátký okamžik. Všechno, co se s tím člověkem naučíte, ve vás přežívá a ostatní další buňky Božího těla, které potkáváte vzápětí, vám to doladují a všechno je naplánované. Tehdy se prožijete do 5. dimenze, kdy tyhle věci nebudete hodnotit, protože o toho člověka skutečně nepřijdete. Tím chtěním tenhle stav neuzavřete.

Jestliže respektujete, a jenom uděláte v přítomnosti pro toho člověka všechno, on je okamžitě s vámi a dokonce se vám může i ukázat. Já jsem to zažila s mým vlastním

tatínkem. Můj tatínek přišel první noc, kdy byl mrtvý. Mně tak bušilo srdce! V první chvíli jsem byla tak rozrušená... vůbec se děly zvláštní věci. Moje maminka tatínka nesmírně milovala. Nesmírně. Nikdy by ale nedovolila, aby s ní žil jiný muž. Skutečně mu zůstala věrná. Byl jejím prvním mužem a posledním. Tohle prohlásila. Samo o sobě to je neuvěřitelné. Moc jí chyběl. Zpočátku tam bylo veliké učení v tom, že tu smrt neuměla prvních 10 let vůbec přijmout, což jí poznamenalo srdce. Byť jsem se snažila, nedařilo se to. Ale pak to najednou šlo a už se začala chovat neuvěřitelně.

Tehdy se stala zvláštní věc. Jednou jsem šla pěšky z Billy, což mám domů asi tak 25 minut. Měla jsem tašky v ruce a na rohu Vrázovy ulice, kde je v Teplicích takové malé květinářství, se najednou ve mně ozvalo 'Kup mámě kytku.' Já jsem jenom breptla 'Nemám peníze.' - 'To ti bude stačit.' Tak jsem se s těmi taškami otočila a šla do toho květinářství. Měla jsem v peněženke padesátikorunu a tam byly ohromné nádherné chryzantémy. Maminka je nesmírně miluje. Tak jsem tu chryzantému koupila, stála 35 korun, takže mi to skutečně stačilo. Bylo to v době, kdy byl tatínek asi tak 15 let mrtvý. Přijdu domů a vyběhla jsem nahoru k mamince. Já mám v suterénu laborku, v přízemí bydlím a maminka žije v 1. patře. Bylo asi 13 hodin a maminka si šla lehnout. Viděla jsem, jak má bačkory před zavřenými dveřmi do ložnice. Tak jsem natočila do dřezu v kuchyni vodu, dala jsem tam tu chryzantému a odešla jsem do laborky.

Za půl hodiny slyším, jak maminka rychle utíká po schodech dolů. Sedla si vedle mě a zmateně se rozhlížela. Viděla jsem, že mi chce něco říct, ale byla tak vyděšená... Nakonec řekla „Ehh tak já jdu, nebudu tě rušit.“ Mně to bylo divné, nicméně jsem to respektovala. Za hodinu přišla sama. Sedla si a říká mi „Já ti musím něco vyprávět. To se mi ještě nikdy nestalo. Já jsem si to vždycky tak přála, ale nikdy se to nestalo a jsem z toho úplně...“ Představte si... Jí se zdál živý sen. Spala v ložnici a měla živý sen. On ten táta chudák se na ni už asi nemohl koukat, jak si těch 15 let tak přála... a skutečně byla super v té době - takže mě s tou kytičkou oslovil. On jí skutečně tu kytku přinesl. Ona měla živý sen, kdy se jí zdálo... - Můj tatínek kdysi dávno jezdíval do Brna na doškolovací ústav. Byl také zubní laborant a tam je doškolovací ústav na stomatologii. Vždycky byl tak týden pryč a pak přijel. - ... Jí se zdálo, že se tatínek z toho Brna vrátil. Slyšela, jak otevřel v kuchyni dveře. Říkala: „To bylo tak živé! Přišel za mnou do ložnice, lehl si vedle mě a chytil mě za ruku, ale... To bylo tak živé! Jéééé... a já jsem měla na chvíli pocit, že se mi to, že zemřel, zdálo. Tak blaženě jsem usnula... Měla jsem takový ošklivý sen...“

Usnula blaženě, spala asi půl hodiny a najednou se vzbudila a ten táta tam nebyl. Tak si pomyslela, že je v kuchyni. A když přišla do kuchyně, tam byla ta kytku. Takže běžela po schodech. Myslela si, že je se mnou v laboratoři, ale když přišla do laboratoře a sedla si, tak si uvědomila, že tatínek zemřel rok před tou laboratoří. Zdálo se jí to tedy, ale asi hodinu žila s tím, že táta žije a dal jí kytku. A skutečně to byl on. Já jsem v tom neměla vůbec prsty, věřte mi. Nemůžete o nikoho přijít.

Ted' jsem trošku odběhla od otázky modliteb. V 5. dimenzi už modlitby nejsou. Tam žijete, že vše je dobré. Je čas vstupu a čas výstupu a všechno jste vy. Tady jde jenom o to, co prožíváte, co přijímáte, ale to si brzy ověříte sami.

[dotaz:] Můžete prosím říct, jaký máte názor na filipínského léčitele Lina?

[IA:] Jééžiš, to je těžké... Víte, já bych nikdy nezasahovala tímto způsobem, protože vy už víte, že lidé mají pracovat sami na sobě. Nemohu ale tímto způsobem posuzovat, protože jsem ho ve skutečnosti nikdy neviděla. Jenom vím, že... To je ten, jak sahá rukama do těla, že? Jediné, co vím, že si za to bere docela velké peníze: 2000,- korun za 5 minut je neuvěřitelná částka, což mi tam trošku nehraje. Kdyby to měl dělat čistě, měl by to dělat bez peněz. Anebo když už, tak kdo mu co dobrovolně dá a pak je to Boží vůle. Tohle je pro mě takové pokřivené. Vy sami si ale o tom udělejte svůj obrázek. Vy jste tu proto, abyste pracovali. Všechno, co se netýká práce na vás, je zbytečné. Je to navenek nafouklé. Týká se to většinou magií nebo různých stavů upravování a zasahování do života druhých lidí. A hlavně pocitů slávy, zdání, že já jsem jedinečný a jsem to já, kdo dělá. Není to tak. Zase, k těm jedincům se dostanou lidé, kteří někdy v minulosti ještě magii dělali. Tam je jenom vzájemné dočištění, takže zase vidíte, že vše je dobré. I to pochopení, že dnes už bych to nedělal, když jsem sám zažil, že mi něco nesedlo nebo že mi to ublížilo, je také pro vás dobré. Snažte se v tomto smyslu zastavit všechny vaše pocity. Ať se vám stane cokoli, vše si zasloužíte a vše je pro vás dobré, abyste došli určitého pochopení. Jakmile se budete bránit, protahujete si to a zhoršujete. Tohle je jediná a nejkratší cesta. To je všechno, co vám k tomu řeknu.

[dotaz:] Prosím o vysvětlení - bolí mě palec u nohy. [smích]

[IA:] [žertovně] To bylo ještě předtím, nebo potom? Vaše levá strana je hmotná strana. Když mluvím o levé straně na jedničce, je to, že vidíte někoho jako špatného. Na dvojce - někomu konkrétnímu jste neodpustili. Pozor! Může to být i sobě. Kdybyste stejná muka odžili, tak už víte. Na trojce - zlobili jste se na konkrétního člověka. Na čtyřce - tam je zášť do hmoty nebo lítost nad někým nebo i nad sebou. Na pětce - kritika, posuzování. Do pravé strany je všechno duchovno, což jsou situace. Vy tady ale nepíšete, jestli je to pravá nebo levá noha... Pokud levá, viděla jste někoho jako špatného, byť třeba sebe. Hodně lidí už dnes ty druhé vidí čisté a dobré a sami sebe považují za špatné. Zvlášť když chtějí být lepší. Tak to není. Když by to bylo do pravé strany, tak už to neházíte na hmotu, na někoho konkrétního, ale obviňujete situace. Už jsem vám vysvětlovala, že všechny situace jsou dobré takové, jaké jsou, byť byste neuměli světové jazyky. Tak si to pamatujte.

[dotaz pokračuje:] Přisuzuji to čištění. Jak dlouho to bude trvat, zda to lze určit?

[IA:] Ano, čištění to svým způsobem je. Když už člověk tady dnes nastartuje to, že vidí konkrétního člověka, sebe i všechny jako dobré, pak to má nějakou dobu dopad. Vydržte a hlavně si rozpouštějte minulost tím, že kdyby vám náhodou někdo něco podobného zase přišel odehrát znovu, vydržte. Znovu nereagujte. Reaguje ego druhého člověka, které se zdá být špatné jen v uvozovkách. Tak to není. Ne, on je Bůh. Všechno je energie. Ten člověk vám to přišel zahrát, protože to ještě z nějakého důvodu nebylo při posledním setkání dobré. Věřte mi, lidé si takhle zbytečně komplikují život. Ten čas vám teď samozřejmě neřeknu. Tam je míra, síla prožitku.

To bych si musela na toho člověka sáhnout. Jestliže umíte odpouštět, nesmí vám nikdo vadit ani v minulosti. Pozor, ještě se zmíním o té jedničce, protože je chyba, když už tedy toho člověka nepovažujete za špatného, ale myslíte si, že dělal špatné věci. To jsou také varianty, se kterými jsem se setkala. Tak to je to samé. Ne, on dělal dobré(!) věci. Jestliže si takového člověka naplánujete do svého života jako hmotu, on vám dělá dobré věci, protože ho tam v plánu máte. Vy ho takového musíte umět přijmout. Bez odsudku. Takže vám vlastně dělal dobré věci. Pro vás ano, vy se učíte. Tohle je stav skutečnosti.

[dotaz:] Vysvětlíte, že mi v mém těle není dobře. Žádná jiná sexuální orientace či podobné tam není. V každé polovině mého těla mám navíc jiný pocit. Padají mi vlasy, téměř žádné nemám. Jak to zastavit?

[IA:] Všechny záležitosti, které tady jsou a vešly do lidských rčení, jsou Božské. Vycházejí z ryzího lidu, ano, z obyčejného lidství. O vlasech se v nich praví velice nádherně a pravdivě: Ze starostí padají vlasy. Věřte mi, tak to je. Když si budete dělat s něčím velké starosti, neustále budete přetěžovat hlavu, myšlenkově budete uzavírat své božství v oddělenosti. Myšlenky a logika nejste vy. Ego je totiž negativní emoce a v tom máte lidskou logiku. Ta je jiná než Božská. Jestliže zastavíte negativní emoce, tehdy se vám začne bořit ego, které má symbol kříže. Proto jsme ho dostali od Ježíše. Horizontální prkno je emocionální a vertikální je logické. Protože ego má negativní emoce a lidskou logiku. Tehdy, když přestanete dělat negativní emoce a odmítání jak do hmoty, tak do situací, potom se začne bortit horizontální břevno a následně se vám zborší i logika, protože se prožijete do třetího oka. Jestliže si ještě s něčím děláte starosti, ještě se tím oddělujete. Tam jsou i výživové základy. Geniální bylinka na vlasy je kopřiva. Můžete ji i pít a oplachovat si i vlasy. Po porodu moje druhé dcery mi vypadala snad polovina vlasů. Začala jsem kopřivu používat a okamžitě se mi vlasy zvedly, měla jsem tady úplně takové štětiny, jak byl malovaný Štětináč v Rychlých šípech [český komiks]. Bylo to neuvěřitelné. Samozřejmě jsou také vitamíny na vlasy.

O pocitech v těle... Odběhla jsem od otázky, abych nezapomněla. Zaprvé to tělo je vaše. Já vím, že je to těžké, když se vám v něm nelíbí. Být v něm je pro vás teď vaše karma, váš úděl a vaše svatá vůle. Jestliže se naučíte své tělo milovat a mít ho ráda, spojíte se s božstvím, protože vy máte milovat sebe jako druhé lidi. Jak byste mohla milovat druhé lidi, když ani sebe nemilujete? Tam je bod, který je strašně důležitý. Jestliže člověk nemá rád sám sebe, neoživuje celé tělo. Do jeho těla jde méně energie, než by mělo jít. Je to problém na jedničce, což je základní čakra - takové to podvázání. Potom to může ovlivňovat i živiny pro vlasy a pocity vůbec. Chybí pak entuziasmus, životní nadšení, radování se ze života, protože tam není to božství. Když se vám tady nelíbí, tak na čakrách naskakují - možná lítosti... pak se už blokuje všude možné. Nebo třeba zlosti sama na sebe, že to nedokážete... Nevím, neznám vás, musela bych si na vás sáhnout, abych vaše pocity přesně identifikovala. To musíte vědět sama, ale vždycky jeden blok startuje další bloky a pak už to jede. Ne. Být spokojená s tím, co je: 'Ano, mám tohle tělo.' Jestliže nebudu spokojená, nelíbí se mi, už tu jedničku

uzavírám a už se mi ani nemůže líbit na světě. To je skutečně pravda. Tady je důležité nastartovat optimismus. Teď a tady se mi ještě zaplaťpánbůh líbí, tak jak se mi líbí. Mohlo by to být horší. Tohle je optimismus. Jinak se to bude uzavírat a bude vám doopravdy hůř.

[dotaz:] Negace vycházející z lidí, které mám ráda, vnímám velmi špatně. Bolí mě to zevnitř. Co mám udělat, abych to takhle necítla? Moc děkuji.

[IA:] Tady to vlastně je i napsané. Vy lidé - to vypadá, jako kdybych já si nepřipadala jako člověk... jsem člověk, nebojte se - My lidé to máme podivně nastavené. I když v tomto smyslu vy lidé, protože já to tak nedělám. Už jsem o tom mluvila na základních přednáškách. Já miluji každého z vás jako sama sebe, i jako mé děti, mého muže... úplně stejně. Jedinou výjimku má můj muž, který "je mým mužem", ale ostatní muži jsou lidé. Jinak ale ta láska je stejná. Tohle je božská láska. Potom, co se vám rozpadne lidská logika, dosadíte si božskou logiku a božskou lásku.

O co totiž jde: Většina lidí miluje víc svoji rodinu. Tím pádem trpíte. Vy trpíte, protože vy si ji vyzdvihnete nad ty ostatní a přitom je to jenom iluze. Svět je tak obrovský, že si všechny lidi nemůžete nastěhovat do bytu nebo do domu. Vy si jenom myslíte, že ty človíčky víc milujete, protože je víc znáte. Oni jsou roztomilí. Ráno jsou rozcuchaní, a víte, jaké mají problémy a co dělají dobře a s čím bojují, a co umí a co neumí. Proto jste na ně víc zaměřeni. Možná byste milovali i ty druhé, ale to nestihnete, protože si je do bytu nemůžete nastěhovat. Pravda je spravedlnost. Všichni jsme buňky jednoho Božího těla, a pokud si někoho vyzdvihnete víc a on vám něco vyvede, vás to víc zraní. U druhých je vám to lhostejné, protože vy tu lásku nemáte nastavenou stejně.

Mohu vám říct, že když je nastavená stejně a milujete ty lidi stejně, všem stejně odpouštíte. Je vám jedno, jestli se vás snaží někdo zranit, protože záleží jenom na vás, jestli vás někdo zraní nebo ne. Jestli to přijmete, nebo ne. K vnitřnímu zranění totiž dochází jen tehdy, když to odmítnete. Ano, i to mé dítě si může o mně myslet já nevím co. Říkala jsem vám, jak mi Lucinka řekla "Ty mě sereš!" a já jsem se smála. Když něco neumíte, tak se vám to děje. A věci zastavíte teprve tehdy, až vám jsou lhostejné. Až když je přijmete. Protože i kdyby se to pak stalo, tak už je nevidíte.

Je to ve vás. Všechno je ve vás. Já jsem se narodila jako jedináček. Maminka už nemohla mít druhé dítě, tatínek byl jedináček, jeho rodiče už nežili. Maminka nekomunikovala s bratrem, který bydlel v Teplicích a druhý bydlel 200 km daleko. Nesmírně jsem toužila mít sourozence, velkou rodinu. Já jsem tak milovala lidi, tak jsem si ji vytvořila. Kohokoliv jsem potkala na ulici a ve svém životě, byl mým příbuzným, a to mi nikdo nesebral. K tomu, do jaké rodiny se narodíte, je vždycky dobrý důvod. Kdyby maminka mohla mít (další) děti, už bych nesahala do takového záběru. Všechno můžete obrátit ve váš prospěch a využít toho. Nejkratší cesta je láskyplnost. Kdybych lidi nemilovala, nemohla bych až k tomuhle dojít. To je strašně důležité.

Tady se toho zbavíte tím, že si je ve svých očích poněkud seřadíte. Trošku si je ponížte, malinko vyzdvihněte ty ostatní a buďte spravedlivá a nestranná. A navíc, když vám to vadí, ti lidé vám to budou dělat. Funguje to. Nedávno jsem mluvila s kamarádkou, ke které se chová ošklivě její syn, ale už se začíná měnit, protože jí to přestalo vadit. Jí to přestalo vadit. On z toho byl zpočátku vyvalený, protože z toho měl srandu trénovat maminku, ale maminku bylo co trénovat, vidíte to? Vždycky je příčina na obou stranách. Ano, vždycky v tom máte stejně namočené prsty jako vaše protistrana.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (4/7)

Ted' využiji toho, že si smím sednout, ale já si sednu takhle na stranu. Mně připadá, že jsem nějaký úředník, když sedím vzadu. Nemohu mít mezi vámi a mnou nějakou překážku. Chci vám ještě říct jedno, když mě teď Silva inspirovala zpěvem, což bylo krásné. Jestliže odložíte svou vlastní vůli, i třeba právě v odpouštění, kde vám bude jedno, kdo vám co udělá, a nezlobíte se. Až vydržíte všechny podmínky, kdy zminimalizujete své vlastní chtění - ten egoismus, nebojte se, nepřijdete o vlastní vůli. Situace je jiná. My si vzpomeneme na svou původní vůli. Důležité ale je udělat to dobrovolně. Vzdát se toho. Člověk sice zažije smrt ega, která je mrtvolná, ale dosadí si svou skutečnou vlastní vůli, která je božská, a to jsou neuvěřitelné stavy, které si jednou všichni sami prožijete a už k nim nemáte zaplatpánbůh daleko. Vrhne se na dotazy.

[dotaz:] Mohu masírovat své bližní, když sama mám zdravotní problémy? Nezmenším si svou energii?

[IA:] Já sama jsem ve svém životě zažila, že žena (záměrně ji nebudu jmenovat, mám ji nesmírně ráda) dá se říct, že doktoři už nad ní několikrát v životě lidsky řečeno zlomili hůl s tím, že ji propouštějí domů, aby zemřela. Už prožila několik těchhle stavů a žije pořád dál, protože ona sama léčí. Když jí před 20 lety poprvé diagnostikovali Hodgkinovu chorobu a dali jí asi pouze 3 měsíce života, tak ona přesto - měla tenkrát velmi malé děti (asi 8 a 10 let) - prosila vnitřně 'Prosím Tě, alespoň do 40 let. Já udělám všechno možné.' Tehdy se ale děly zvláštní věci. Když ji lékaři propustili domů, tak se jí bála celá rodina, protože jakmile otevřela koupelnu a šla okolo visícího prádla, tak se to prádlo natáhlo za ní... Tedy... děti vyděšené, manžel vyděšený, co se to děje. Tenkrát jí někdo řekl o našem teplickém Jiříkovi. Když k němu byla dovedená, nesmírně jí pomohl, protože věděl, že ona má nadání. Začala tenkrát zadarmo docházet k Jirkovi do Čaje života [prodejna bylin] a pustila se do malování automatickou kresbou. Žije dodnes. Před čtyřmi lety přišly další komplikace, také se z nich dostala neuvěřitelným způsobem. Mluvila jsem s ní minulý týden, je to kouzelná ženská.

Jestliže buňka, přestože má zdravotní problémy, pomáhá druhým lidem, sama sebe léčí. Ona pracuje, přestože má nějaké zádrhele. Vy když masírujete, tak si zase musíte hlídat, abyste z někoho jiného něco nestáhla. To znamená - umývat si ruce nebo čistit nad svíčkou. Láskyplně ale pracujte. Zapomeňte na sebe, zapomeňte na to, že to děláte pro sebe, i když to je skutečná pravda. Jenže pravdou to bude teprve tehdy, když na to zapomenete. Pak to bude čisté. Nebude to vypočítavost - že to děláte z nějakého jiného úmyslu, - což je skutečný stav pravdy. Jinak ale není co tady řešit.

[dotaz:] Řekněte nám prosím, kde najdeme na internetu Vaše přednášky?

[IA:] Mám jenom jedny stránky. Já jsem takový internetový pitomec, jak říkám. Vůbec tomu nerozumím. Když jsem teď byla v Itálii za Petruškou, tak mi tam vyfukala ve vyhledávači "Iva Adamcová" a najednou se objevilo asi 25 stránek. Já

jsem koukala jak tele, až mi z toho bylo horko. Netušila jsem, že jenom zadáte jméno a hned se objeví... vůbec to neznám a vůbec jsem o tom ani nevěděla. Mám jenom webové stránky, které mi zdarma dělala paní Zdenka v Jičíně. Byla moc hodná. Naučila i Petrušku dělat stránky, ta si už mnichovské stránky [mnichov.webnode.cz] udělala sama. Všechny odkazy na video-přednášky naleznete na mých stránkách, tzn.: www.Ivanka-CentrumDuchovniPomoci.cz/video-z-prednasek/ [i s titulky v hlavních světových jazycích, tedy: angličtině, němčině, italštině, francouzštině, ruštině a možná už přibýly i další...]

Lidé z těchto stránek hodně píší a já nestíhám odpovídat. Snažím se, věřte mi, ale spíše bych upřednostnila jenom ty nejsložitější případy. Jsem ráda, když se ozvete, když napíšete i jakoukoliv připomínku. Nemusí tam být ani pochvala, věřte mi. Nejsem člověk, který by na ni čekal. Dělán to z lásky k vám a nečekám žádný ohlas. To, co přichází, je jenom takové moje potěšení. Když napíšete své osudy, já si je ráda přečtu a přečtu si to úplně všechno, když je klid. Jenže když každý den přijde 30 e-mailů, tak se ten čas pořád protahuje a protahuje. Pak by to na mně sedělo jako kámen. Vždycky se snažím ozvat alespoň těm, kteří mají opravdu drsný osud a řeší něco zásadního, co by i druzí považovali za hodně těžké. Doufám tedy, že kdyby náhodou došlo k tomu, že bych se neozvala, že byste se na mě nezlobili. Budu doufat.

Jsem jenom člověk, mám jedno tělo, i když bych... Moje děti a jejich přátelé mi vždycky říkali, že by brali klonování z jednoho jediného důvodu - aby si mě mohli strčit do kapsy, aby měli pomocníka, ale to bylo samozřejmě v žertu. Na těchto stránkách tedy najdete moje přednášky. Měly by tam být, protože cokoliv přijde, posílám paní Zdeňce a ona to tam umístí.

[dotaz:] Patří do 5. dimenze pozitivní afirmace?

[IA:] Pátá dimenze je úplně jiný stav bytí. Tam už se nerozlišuje pozitivní a negativní. Tam už lidé, kteří tam jsou a pohlíží na život, už nevidí nic negativně. Takže v tomto smyslu pozitivní afirmace ano, ale prosím žádné představy a usměrňování toho, co vy si přejete. To už trochu koliduje s magickými stavy. Na to si dejte pozor. Uvědomte si, že jste buňka v Božím těle, která by jenom představami k sobě tohle tahala a ta představa se tam pak skutečně zhmotňuje.

Ono to de facto probíhá i v tomto lidském světě, aniž byste si to uvědomovali. Uvědomte si, že Bůh tvoří i přes nás, aniž bychom si to uvědomovali. Vy dostanete nápad - třeba tady Maruška dostane nápad. Pozor, když si Maruška bude myslet, že to je její vlastní nápad, už je v pytlí. Ono to tak není. Ten nápad jí přišel shůry. Bylo nutné, aby třeba Maruška postavila v roce 2013 dům. A ten dům tam bude stát v roce 2013 a je jedno, jestli by se stavěl 14 let nebo 14 měsíců. On tam bude v přesnou dobu, kdy má být. Ta tvorba, podle toho jak Maruška bude nedočkavá, a jak se bude snažit to postavit a jak se různě bude snažit kličkovat a prosazovat vůli, tak ji to buď bude demolovat, anebo bude respektovat Boží zákony.

Ideální je, když se rozhodnu nějakou takovou věc udělat, počkat si, až je všechno připravené. Až budu mít dostatek peněz, aby bylo všechno v klidu, a pak proběhlo lépe. Člověk, který je netrpělivý, se do toho pustí dříve s takovou tou nedočkavostí, že jo... Ten se pak dočká pěkných kotrmelců. Ten dům stejně má stát v tu dobu, kterou má. A teď si představte, že půjdete na úřad a tam nějaký úředník vám nebude chtít dát nějaké razítko, a jak vás to bude tlačit a mordovat a jak někde budete kritizovat ten náš systém, stavební úřad a kdesi cosi. Tam jsou různé varianty. To jsou všechno věci, kterými vy sami sebe vyučujete. Ne. Jestliže věci mají přijít, ony přijdou úplně samy. Nemusíte hnout ani prstem. Najednou přijdou peníze, někdo vám dohodí krásný pozemek - všechno se děje samo. Když by člověk něco hodně násilně tahal a snažil se, někdy se toho ani nedočká. Vy sami poznáte cestu, která je volná, a která ne. Tehdy se nebraňte. Křížili byste Boží vůli cestu a mohlo by to zdemolovat jedině vás. Ale budete se demolovat sami, nikdo jiný ne.

[dotaz:] V letitém a fungujícím partnerství, které ztratilo náboj, jak poznat, zda jde o zkoušku, nebo pohodlnost?

[IA:] Na tohle je těžké odpovědět anonymně. Já vám jenom řeknu příběh, který jsem vyprávěla v Českém Krumlově. Tam seděla v první řadě taková milá paní, která také měla problémy v partnerství. Tam se nenatáčelo, takže lidé byli takoví otevřenější a ptali se víc na takovéhle osobní otázky a ta paní říkala, že si s partnerem vlastně už nemají co říct. Jsou spolu asi 40 let, velmi dlouho... že ji rozčiluje nějakými věcmi... připadá si i sama, protože už nejsou schopní si popovídat. Pozor ale: každý má polovinu toho všeho. Ta vaše ochota komunikovat. Měli byste pro ni něco udělat, a ne jenom přežívat. Ta vnitřní snaha hodnocení partnerství vám pomůže. Většina žen poznala, že když přestala sama vnitřně brojit, když jim přestalo něco vadit, že ten partner se změnil.

Já jsem se jí zeptala: „A co tam nefunguje?“ A ona: „Ono vlastně všechno funguje, jenom je to takové mdlé, takové nijaké...“ Tak jsem jí vyprávěla částečně můj příběh. Víte, my s mým mužem jsme nikdy nesměli být spolu. Vždycky jsme se rodili, život po životě ve vztazích, které byly zvláštní. Vždycky jsme se strašně milovali, ale vždycky to byl zakázaný vztah - sourozenci, příbuzní, nebo on už byl ženatý - já jsem byla svobodná. Nebo ve středověku... tam byly situace, kdy já jsem byla bohatá nebo chudá a on obráceně. Takže vždycky ta společnost tomu nepřála a všichni nám všemožně bránili, takže jsem spoustu životů, díkybohu, strávila v klášteře. Ještě dneska mám stavy, kdy si přesně pamatuji ty ledové nohy v kamenné cele... 'Jééžíš, to byla zima!' Kvůli tomu jsem tam byla uzavřená v cele a žila jsem takové životy, protože jsem si nedovedla představit, že bych ho nikdy nemohla mít anebo za něj někoho jiného.

Tím odevzdáním se, jsem se přiblížila božství. Takže jsem dnes tam, kde jsem. Opět to bylo dobře, vidíte to? Vždycky některá buňka musí být připravená. Když jsem té paní tohle dovyprávěla, byla tak dojatá, a říkala mi v té první řadě: „Dnes večer mu uvařím vepřo-knedlo-zelo.“ [smích] To je ono. Vy vlastně nic neřešíte, ale ani nechcete ničím přispět k tomu zlepšení. Věřte mi, že i taková ta ignorance, lhostejnost toho partnera

pramení třeba i z vašeho... Sám sebe člověk hodnotí vždycky jinak. Pozor, my si vždycky o sobě myslíme, že jsme lepší, než jsme. Ono to tak většinou není. Kdybychom se viděli očima druhých lidí, tak budeme překvapení, jak vypadáme. A možná, že činíme ten samý dojem. Buďte vřelejší. Hlavně si udržujte nitro. To je strašně důležité. Milujte toho člověka. Vy toho Boha ukecáte, věřte mi.

[dotaz:] Co dělat se syndromem vyhoření?

[IA:] Víte, tady vždy chybí nadšení ze života. Je tam víceméně pesimismus. Člověk, který je ještě oddělený a má pocit, že dělá pro druhé všechno a udělá maximum a není žádná reakce, to je ještě čekání na nějakou odezvu. A když nepřijde, tak je zle. Je to i druh skutečného oddělení, což je skrytý egoismus. Takový člověk může být už hodně dobrý, už hodně pracuje pro druhé. Ale právě proto, že ještě něco očekává, dělá to pro sebe a neví o tom. Běžně v populaci o tom neví skutečně hodně lidí. Takže si s tím pak neporadí. Je to běh na dlouhou trať.

My tu těžko měníme svoje postoje, zvyky, protože vy jednáte, aniž byste si to uvědomovali v takových rituálech. Smysl rituálu je, že když něco neumíte, tak se vytvoří stín na příslušné čakře a jestliže přijde opravná situace, která pravidelně v určitých intervalech chodí, abyste dostávali šanci, tak když tam zápis je, tak inklinujete k podobnému chování. Jinak to člověk neumí - on má takovou zajetou drážku. Málokdo to umí radikálně, stoprocentně zastavit a říci si 'Teď(!) to udělám úplně jinak.' Nebojte se toho.

Zkuste to úplně jinak. Třeba si to představujte. Dá se opravit skutečně i tím, že si sednete do křesla a budete si představovat například situaci s nějakým protivným člověkem, který vám stále přichází do života, kdy víte, jak jste vůči němu reagovali naposled. Vymažte vaše jednání a řekněte mu to jinak. Vy ani nevíte, co tím děláte. Je to ve skutečnosti totiž jako trénink. Ještě se vám to může zdát třeba potom horší, tak to znovu vymažte a opět si to dosaďte. Pozor! Budete muset dotyčného člověka potkat! Například za dva dny dojde znovu k onomu setkání, jenže už máte natrénováno. Už jste si to sice v duchu, ale už několikrát prozkoušeli. Sami zjistíte, že vám to bude několikrát trvat, než si doladíte i vaše představované prozkoušení. Tehdy budete dělat největší pokroky, protože budete mít pocit, že už jste to někdy dělali. To vám bude rozměňňovat postoje tady ve skutečné realitě. Takže to je dobrá duchovní pomůcka, lze jí celkem dobře využívat.

[dotaz:] Rád si zakouřím marihuanu. [smích] Uvolňuje mě, hlavně napětí a mysl se koncentruje... Je taková berlička v pořádku?

[IA:] Všechny drogy a všechno, co se tady týká návykových látek, což je třeba i normální cigareta nebo alkohol, to jsou všechno věci, které - teď vás zklamou, když si zakouříte marihuanu rád - patří mezi látky, které byste do těla dávat neměl, protože to jsou pro tělo jedy. Navíc drogy. Vždy když k nim inklinujeme, pozor, máte malý zádrhel nebo jste slabší na první čakře. To znamená, že neumíte optimismus, tak jak

byste měl. Kdybyste ho totiž uměl, marihuanu byste nepotřeboval. Sám byste se uvolnil i bez marihuany. Doporučovala bych vám spíše zapracovat na optimismu.

Pesimističtí lidé inklinují buď k alkoholu - stávají se z nich alkoholici - nebo k drogám. Sama jsem kdysi dávno tuhle věc zažila - neděste se, nebrala jsem drogy. Víte, jako holka jsem se narodila de facto s Bohem v sobě a protože jsem nesměla mluvit a musela jsem ho tutlat a utajovat před ostatními lidmi, i před rodiči, tehdy jsem vlastně něco zatajovala. Nikdy jsem nebyla nemocná. Jediné, na co jsem jako dítě trpěla, byly neuvěřitelné zácpy. Tenkrát ještě nebyly čípky. (Pardon tedy, že o tom mluvím - vidíte, já se nestydím, já vám řeknu úplně všechno.) Maminka mi dělala čípky z mýdla. Co záchod, to jsem probřečela. Vždycky ubřečené oči... vždycky to cinklo... a nic.

Nicméně v 15 letech jsem měla neuvěřitelný problém. Měla jsem hemoroidy, ale tak strašné, že moje maminka šla se mnou už tenkrát na chirurgii za jedním teplickým primářem, protože to se vůbec nedalo. Mamince řekl: „Rozmyslete si to prosím, protože ona bude rodit - je žena, to by chtělo, až po porodu, až porodí...“ Jenže v 19 letech, když jsem nastoupila po maturitě, tak jsem řekla 'To ne. Mám sedavé zaměstnání v laboratoři. To nejde...' Takže jsem nastoupila na operaci. Po operaci se stala zvláštní věc, kdy jsem si prožila tady tu drogu. Otec mi chtěl právě ukázat, co ta droga udělá a proč pesimističtí lidé inklinují k těmto látkám.

Vzbudila jsem se dříve, než [lékaři] plánovali a jestli jste někdo prodělal tuhle operaci, tenkrát se prováděla klasicky. To bylo šílené, protože to střevo, jeho peristaltika, se stále samo svírá, neovlivníte to vlastní vůlí člověka. Takže když v těle byl drn, bylo to, jako když vám někdo do druhého konce strká rozžhavené železo. Vzbudila jsem se dřív - byli jsme tam 3 na pokoji - převalovala jsem se v posteli a nechtěla jsem křičet a fňukat, ale to se nedalo vydržet. Jedna paní, která tam s námi byla, zavolala sestřičku, která mi píchla dolsin. Dolsin je skutečně silná droga. V tu ránu jsem byla na míle daleko od bolesti. Věděla jsem o ní, nebyla jsem od ní úplně odříznutá, ale byla mi tak lhostejná, jako kdyby ji někdo odnesl na vrcholek hory. Potom jsem tedy spala snad 24 hodin.

Druhý den jsem potřebovala na záchod - na malou. My jsme náš pokoj měli přes chodbu jenom 2 metry, takže jestli jsem to na záchod měla 6 metrů... Já jsem šla hodinu tam a zpátky. Přišla jsem, ale úplně mě poléval mrtvolný studený pot. Bylo mi špatně, ale věděla jsem, že mi je špatně z té drogy. Takhle jsem se třásla, to bylo příšerné. Člověka, který je na vyšší duchovní úrovni, ta droga stáhne. Vám je strašně špatně. Někteří duchovní mistři tvrdí, že to nevadí - to není pravda. Svoji duchovní úroveň poznáte teprve tehdy, když si dáte marihuanu a vidíte naopak všechno jako špatné. A takové stavy jsou, že se vám najednou svět nelíbí.

Můj muž to také kdysi dávno v Americe asi dvakrát zkusil a vždycky jemu, který byl optimistický, se najednou lidé nelíbili. Říkal: „Já jsem musel odejít.“ Tady se dějí opaky, protože duchovní člověk vysoké úrovně si do těchto stavů dojde trvalou morální prací, ale tu vám už nikdo nikdy nevezme. Droga je vždycky berlička, která

vás poškodí. Nechá vás tam nahlédnout, ale vždycky se posunete a propadnete o kousek níž a níž. A pozor, byť je to marihuana, je to psychická návyková látka, ať si každý říká, co chce, je tomu tak. Záleží tedy jen na vás, jestli ji budete využívat, anebo jestli budete něco pro to dělat, abyste ji nepotřebovali - trénovat si optimismus.

[dotaz:] Žena-matka, nositelka života a kouření cigaret... Děkuji.

[IA:] Ano. Cigarety jsou návyková látka. Uvědomte si, že vraždíte buňky svého těla, když dáváte do těla cokoli umělého, co tam nepatří. Ať je to alkohol, cigarety, drogy... Nepatří tam. Byť byste byli čistí a morálně dobří, neubližovali nikomu na světě a tohle dělali, to božství ví, že si ubližujete. Mám kamarádku, která léta dělala doktorku na plicním oddělení. Jednoho dne mi říkala: „Kdyby lidi viděli, co se děje s krví člověka 2 hodiny po cigaretě, v životě by si ji nezapálili.“ Je to totiž stejné, jako kdybyste každou buňku svého těla drželi pod krkem a škrtili ji, aby dýchala o 30-40% méně. Vím, že teď, jestli jsou mezi vámi kuřáci... ego to nechce slyšet. Když už kouříte, nevyčítejte si to.

Budu vám vyprávět příběh, který se odehrál z první poloviny před mnoha lety, z druhé před dvěma měsíci. Mám přítelkyni Helenku, které letos bude 91 let, a mám pocit, že to je také tak moje dítě. Je žačka pana dr. E. Tomáše [českého mystika] a tu praxi jsme přeci jen spolu dolaďovaly. Je to kouzelná bytost. Kdysi dávno pracovala na ředitelství Lázní Jáchymov. Dělala tam snad sekretářku ředitele a tenkrát v 50., 60. letech komunisté rušili kláštery a jeptišky, které pracovaly v těchto kláštorech a ještě nedosáhly důchodového věku, tak je umísťovali do zařízení tohoto typu, aby v nich mohly pracovat, než dosáhnou důchodu. Nastoupila tam jedna paní - "bývalá" jeptiška - se kterou tahle Helenka začala chodit na obědy. A protože byla velice duchovní, tak si měly co říci a jednou se jí svěřila s tím, že stále bojuje s odkládáním cigaret. Nekouřila hodně, ale vždycky přestala, pak se k tomu po čase vrátila a stále se jí nedařilo přestat. Ona se tak na ni usmívala u tácku s jídlem a říkala jí: „Víš co? Zkus kouřit na slávu Boha.“ Ona tak na mě koukala, pak mi říkala: „Já jsem pak šla kouřit. Skutečně jsem tohle řekla a fakt jsem měla i pocit, že jdu kouřit na slávu Boha. Já jsem nemohla, mně to nechutnalo.“ Ano, vaše božství je dávající, tvořící, a ne ničící. Ona skutečně přestala kouřit a od té doby si nezapálila.

V polovině dubna se mě ptala jedna paní z první řady, jakási Zorka: „Ivanko, já tak bojuji s kouřením... nemůžu přestat, co mám dělat?“ Tak jsem vyprávěla tuhle historku. Já jsem tam přednášela 2 dny, bylo to nejprve v pátek. Ona se ptala v pátek a pak v sobotu znovu. Načež v pátek večer, když jsem šla s kufrem do hotelu, tak u popelnice stály dvě ženy a kouřily - to byla ta Zorka ještě s nějakou kamarádkou a říkala: „Ivanko, mně to chutná ještě víc!“ [smích] Já říkám: „No tak asi máte kouřit, tak to nelámejte přes koleno, to nemá smysl.“

Jenže jsem potom v pátek 20. 4. odlétala do Itálie a jsme spolu v kontaktu na Skypu, protože jsme spolu kdysi dělaly aurické sezení. Když jsem se pak vrátila z Itálie, tak ji tam vidím svítit. Mezitím tam byla třikrát, tak tam vyskočila tři data, kdy mi psala vzkazy. První byl dvacátého, když už jsem seděla v letadle a letěla do Milana. Tam

bylo: „Ivanko, je to divné - ta cigareta, co mi chutnala, byla poslední. Od té doby nemám chuť. Nevyhodila jsem je, mám je stále na polici, ale nekouřím.“ Za týden: „Ono to ještě stále trvá!“ [smích] A pak ještě tam byl jeden vzkaz, že „zkrátka stále ještě nekouřím, takže to asi funguje...“

Zkuste to tedy. Vaše božství je tím, co je vaší skutečností. Cokoli můžete dělat na slávu Boha. Cokoliv. Budu cvičit na slávu Boha. Jasně. Budete k tomu mít víc energie, protože on je rád. On bude to konání, které činíte, podporovat. Můžete mýt nádobí na slávu Boha. Můžete postavit dům, zasadit květiny... Dělat všechno pro slávu Boha a nitro vám bude nápomocné. V něm je skutečně úmysl, který tam je. Takže se milujte na slávu Boha.

[dotaz:] Jaký je Váš názor na takzvané paradigma 2012 a neustále zmiňované datum 21. 12. 2012?

[IA:] Já vás učím, že vše je dobré. I tyto věci jsou nutné, protože váš egoismus, abyste se dostali do 5. dimenze, musí být prozkoušen i takovými strachy. Jestliže se budete bát data 21. 12. 2012 ještě neumíte odložit strach. Jestli má být 21. 12. 2012 konec světa, do té doby budu šťastná a pak si odejdu. Tečka. I tohle je neuvěřitelná zkouška, i proto je to dobré. Věřte mi, teď je hodně takových spekulací přes internet. Když se tam někdo hodně pohybuje, tak se dočte věci, že pak z toho nemůže spát a má hlavu jak demizón. Je to zbytečné, netýrejte se. Žijte tady a teď. Dělejte dnes věci, které jsou nutné udělat proto, abyste mohli udělat každý další krok. Nedělejte si starosti s věcmi, které nemůžete ovlivnit. Dělejte si starosti jen s věcmi, které můžete ovlivnit, ale ovlivňujte je s láskou a v klidu. To je vše, co se po vás chce. Tihle lidé pak projdou úplně hladce. Ty ostatní to zdemoluje. Buďte si toho vědomi.

Mezi námi... je to nesmysl. Ano, budou se dít zvláštní, podivné věci, budete i vidět různé věci, které druzí neuvidí, když zůstanete klidní a vyrovnaní, protože všechny dimenze nad námi tu jsou a byly tady vždycky. Není čeho se bát. Je to vaše Božské tělo, které je viditelné pouze jinými smysly. Vy teď tím, jak si zvyšujete vibraci, tak občas uvidíte věci, které druhé lidi neosloví. Ani nemohou, protože oni je neuvidí. Vy už ano.

Hodně dětí se teď rodí takto čistí - to jsou ti malí Vodnáři, jak jsem o nich mluvila. Poznáte je tím, že mají nádherné srdce. Skutečně ty děti jsou kouzelné. Je jedno, kde člověk dělá chybu - na kterékoliv čakře. Základní podmínkou vstupu do 5. dimenze je čistá 4. čakra, protože přes ni budeme v 5. dimenzi spojení. Tím, že budete milovat a budete se spojovat v této dimenzi, se otevřou další smysly. Do této doby lidstvo mělo základních pět, maximálně někdo šestý, kterému lidé říkali intuice. Teď budou vyšší smysly - bude sedmý, osmý, devátý, desátý... Je to podmínkou spojení. Skutečně, jste tkáň - vy už nebudete oddělení, pokud dodržíte zastavení negativních emocí. To je jediné, co se po vás chce. Tehdy budete vidět své. Věřte mi. Vše, tak jak jsem ukazovala tady na plátnu, to, co se týká Matky Země, má svoje božství.

Já jsem před 14 dny byla v Heřmanově Huti - jak měli tu malou holčičku - a to je úžasná rodina. Oni jsou obrovští zahradníci a milují přírodu. I rostliny mají skutečně své duchy. Nedávno mi psali. Mají zvláštní dům, kdy polovina domu je vysoká jako celý dům a do prvního patra vedou točité schody, kde mají vysoké rostliny - kávovník, co kvete bíle, pak má červené plody... no nádherné rostliny. Mají tam i fíkovník, takže si tam trhají fíky k snídani. Jsou super. Tím, jak milují rostliny a jsou i čisti lidé, tak periferně všichni tři (rodiče i dcerka) vidí občas zvláštní bytosti. Je to něco mezi veverkou a krysou, ale vždycky se to tam periferně mihne, a když se člověk otočí, tak to zmizí. A ona říkala, že ta malá to začala vidět, ale nebojí se toho - to se týká těch rostlin. Kamarádi s lidmi, kteří se zabývají rostlinami, mají tam jednu úžasnou ženu, která se jim věnuje. Vyprávěla jim, že nedávno seděla v obývacím (má ohromný fíkus benjamín, nesmírně ho miluje), četla knížku, byla nějak unavená, tak knížku odložila. Kouká zahleděně do sebe, spíše směrem na benjamín, a vyprávěla mi: „najednou ta květina začala tak jako stříbřit, bělat a z té květiny vystoupila nádherná paní a něco mi řekla. Já si to nepamatuji. Byla jsem v takovém šoku... a pak zase zmizela a já usnula. Od té doby bych tu květinu nosila na rukách.“

Víte, já jsem měla spíš vždy vztah k lidem. Na mé chudinky, malinké kytičky vochlebušky jsem neměla moc čas. Vždycky jsem se jim omlouvala. Jednu kytku jsem ale měla jako srdeční záležitost a u ní jsem poznala, že opravdu se mnou žila a komunikovala. Už tedy nežije. Já jsem jen respektovala. Budu vám vyprávět, že jsem jí umorila. Kdysi dávno jsem dostala od mé maminky jenom čtyři špičky, výhonky dieffenbachie. Ona ale rostla, byla stále krásnější a krásnější, až se z ní stala asi během tří let neuvěřitelně pěkná velikánská květina. Byla jak strom. Dala jsem si ji do obývacího. A tenkrát, to se narodil můj třetí vnouček Rafael. Oni přijeli na návštěvu, sedli jsme si do obývacího a on seděl dceři na klíně (to byl asi devítiměsíční). A najednou zničehonic úplně nečekaně ten kluk udělal chramst a utrl spodní list té dieffenbachie. Takže jsme mu umyly ruce - ona je jedovatá, že jo.

Do týdne začala ta květina shazovat spodní listy, utíkala jakoby do vyšších pater, bála se těch dětí a ty tam teď byly, protože v tu dobu už jsem měla tři vnoučata. Já jsem slyšela, že i jako křičí a začínala se naklánět na okno, až zkrátka dvakrát převrhla během 14 dnů kbelík, který ale měla veliký. Začala skutečně utíkat. Když odjeli, tak jsem ji tak zklidnila a říkám jí 'Neboj se, nic se neděje.' A pokaždé, když měli přijet, tak jsem ji připravila na návštěvu dětí, a že už se jí to nestane, ale vždy k tomu trošku inklinovala.

Nicméně za rok začalo z té květiny růst něco zvláštního. Já jsem to nikdy neviděla ani nečetla. Vykvetl květ. V životě jsem neviděla dieffenbachii kvést. Jedna známá mi potom řekla: „Tobě kvete dieffenbachie?“ Víte, ono to vypadá jako květ kukuřice - má to hodně fousů, je to překrásné a kvete asi tři měsíce. Mám ho někde vyfocený v počítači. Kamarádka se divila: „No neříkej mi, že ti vykvetla dieffenbachie?“ – „Pojď se podívat, já mám fotku.“ – „Víš co, ona kvete, ale kvete, jenom když není v zajetí. Ona u tebe není v zajetí.“ Já jsem fakt z toho byla vyjevená. Jenže ona odkvetla a začala mít na povrchu menší a menší listy a začala odcházet, což já jsem nepochopila.

Později jsem se dozvěděla, že ony když vykvetou, tak chtějí zemřít. Už to tak mají. Já to nevěděla. Takže jsem ji uřízla, dala do vody, pustila kořeny, zasadím ji... Vykvetla podruhé. Zase začala umírat. Ona mi to dávala najevo. Až když potřetí vykvetla, zase jsem ji uřízla, tak pak mi to došlo. Tak jsem se jí omluvila, že jsem ji takhle mordovala. Třikrát chudinka chtěla odejít. To jenom abyste věděli, že takovýchle věci existují. Ano, i ony jsou vy, jsou živé a komunikují.

[dotaz:] Za jakým účelem bylo lidstvo vytvořeno, když ho Otec vytvořil jako experiment? Děkuji, Jiřík.

[IA:] Jiříku, to není experiment. To je vývoj samotného Boha. Zkuste si všichni představit, že jste Bůh, že jste jedna jediná bytost a jste sami. Je tma, ticho a nic se neděje. No, to je katastrofa, co? Vždyť tohle je šňavnaté... [smích] Skutečně, žijte ty životy, ať jsou, jaké jsou. Vy jste už vylezli z nejhoršího prozkoušení, z nevědomosti. Už se vám začíná otevírat rozhled. To není žádný experiment. To je život samotného Boha a vy jste Bůh, který si přijde odžít tu svoji roli, aby se něco dělo.

Víte, mé mladší dceři brzy bude 28 let. Ona byla zvláštní dítě. Mým dětem jsem nikdy nevyprávěla to, co jsem věděla. Já bych nikdy nikoho neurychlila, abych ho vlastně nezastavila. To nejde. Svoji vlastní vůli to nikdy neudělám. To znamená, že mé děti měly výklad až v dospělosti. Ony jen se mnou žily, tak jak žily, ale ony věděly. Také proto se ke mně narodily. Určité věci už si přinesly. Já si pamatuji, když mé mladší dceři bylo asi 10 let, šly jsme jednou na procházku a ona sama mi najednou na úplně jiné téma, než jsme se bavily, říká: „Maminko, já vím, že nikdy neumřeme. To je hrozné. To si nikdy neodpočineme.“ [smích] Já jsem se musela tak smát. Vezměte si: Lidé mají opačné problémy - oni nechtějí umřít - a to dítě si řeklo 'Jéžíš, to si nikdy neodfrknu.' [smích] Zkuste se na to Jiříku dívat takhle. Bude vám dobře. To není špatný experiment. Naopak. Je to nalezení sama sebe jako Boha, ale je to úžasný stav. Je to zkrátka tak.

[dotaz:] Co mohu udělat, abych lépe slyšela anděly nebo i Boha?

[IA:] My se o tom ale bavíme celou přednášku. Vy máte přijmout všechno ve vašem životě tak jak je. Já vím, že někdy nevnímáte a někdy nerozeznáte to, co přijímáte, a co ne. Takový běžný stav třeba dění v rodině, kdy byste najednou měla někoho litovat, nebo by vám někdo vadil, že něco dělá. Ať se děje v rodině cokoliv. Tam se teď mohou dít různé věci. Od nejjednodušších po úplně nejdrsnější. Může se stát, že třeba někdo z rodiny spadne do drog nebo řešíte nepříjemného dědečka... To jsou různé varianty, koho řešíte. Každý z nich je ten, kdo vám přináší poznání. Přijměte kohokoli v rodině takového, jaký je. A nejenom v rodině.

Už víte, že vaší rodinou jsou i lidi v práci a lidi na ulici. A pozor, i ti, co defilují v televizi. Politici, to je zkouška panečku! [ševelení publika] Víte, každý z nich, teď nebudu jmenovat, je Bůh, který si přišel odložit buď svou aroganci, své chtění moci, a tak podobně. Věřte mi, že on si na to přijde sám a sám si to zvolil a sám vám hraje roli na velkém divadle a jevišti vašeho života. Tohle je skutečná realita.

Já si pamatuji, jak úžasný herec pan Josef Vinklár kdysi dávno hrál [negativního seriálového] pověstného doktora Cvacha a jak ho zastavovali lidé na Národní třídě a vyhrožovali mu „Ty ha*zle jeden mizernej! Jestli nepřestaneš, tak uvidíš!“ Když jenom tohle lidé nedokážou pochopit. A je to herec, který představuje herce. Je to Bůh, který si přišel zahrát roli herce, a ti to mají skutečně těžké, věřte mi. Tak když potom tohle nevíte, což je nasnadě, jak to můžete pak umět v běžném lidském životě.

Ano, to je velmi těžké to rozeznat. Já když jdu životem, tak je to pro mě jeviště, takže když vidím tamhle toho uličníka, tak je to pro mě herec. Ano, to je to božství, které si přišlo zahrát úžasného uličníka. A ztělesňuje ho dokonale. Vy už toho herce nevidíte a už na něj pasujete to uličnictví. Vy to v sobě prožijete. To je iluze, kterou si odnesete pokračováním výuky a demolicí vašeho těla. Stačí de facto, když přijmete život a lidi takové, jací jsou. Když je odsoudíte, už je nepřijímáte takové, jací jsou - to herectví. Věřte mi, že můžete něco udělat jen se svým(!) stavem. Jakmile se motáte do stavů druhých lidí, už je zádrhel ve vaší situaci. Ne! Vy jste zodpovědní za svůj vlastní vývoj. Když cokoli přijmete, změníte své okolí. Nikdy ne demolicí světa a násilím. Tím se toho nikdy nemůžete dočkat.

[dotaz:] Zajímalo by mě, jaký máte názor na ovlivňování reality a zda je v životě vše pevně dáno jako vzdělání, majetek, peníze?

[IA:] Ano. Já jsem vykládala, že když se narodíte jako Bůh - teď budu mluvit o penězích, ano? - tak si přinesete hmotu. To znamená, že si vyberete rodiče, svoje tělo, všechny partnery, i kdyby jich bylo 20, a vyberete si i děti a lidi, kteří pro vás budou v životě důležití. K tomuto ale patří další hmota. Ta je podle našich lidských zákonů navázaná na hmotu těla. To znamená, že když vaši rodiče odloží hmotu těla, patří jim něco, co tady získali - peníze, barák, nějaký pozemek. Vy to zdědíte, ale pak tam je další hmota, když se bavíme o penězích. Peníze jsou dané neuvěřitelným způsobem v genomovém zápisu. Je to totiž to, co sem přicházíte plnit jako funkci. Někdo rozumí hudbě, někdo matematice, někdo zase něčemu jinému. Tohle nadání je tedy kanál pro energii vašeho života a energie vašeho života jsou peníze. Ano, jako když krev v těle nese živiny - to, co vy sníte - každé buňce. A i to je dané.

Každá buňka vašeho těla má jinou míru energie, protože má každá plnit jinou funkci. Jinak bude tedy zaplavovaná živinami jaterní, jinak ledvinová, jinak kostní, jinak mozková. Ano, vy máte daný pro váš život stav vašich peněz. A to má dvě fáze a obě jsou dokonalé. První už mnoho lidí prohlédlo. První fáze je, že když si někde nečestně něco přivlastníte, že o to musíte přijít. Ano, to už mnozí z vás prožili. A tou druhou fází je ten samý stav, ale obráceně. Druhé stadium ale ještě moc lidí neprožilo. To je mnohem dokonalejší. A až tohle zvládnete, pak vám hmota začne sloužit. Do té doby, budete vy sloužit hmotě.

Protože už tedy víte, že stav vašich peněz je konstantní - to je energie vašeho života. Vy si za ně kupujete jídlo, oblečení, bydlení, energie... To musíte mít tady dané, abyste v Božím těle přežili. Ten druhý stav je geniálně nastavený. Když víc z lásky, bez vypočítavosti vydáváte, pomáháte. Tehdy musíte někde dostávat. Jste jako průtokový

ohřívač, obyčejná karma na teplou vodu. Čím víc vydáváte, tím víc dostáváte, protože váš stav financí je konstantní. Tohle jestli zvládnete, bez vypočítavosti, začne se o vás Boží tělo starat nevídaným způsobem.

Já jsem na přednáškách vyprávěla, jak když jsem neměla vůbec žádné peníze - 2 koruny v peněženke. Neměla jsem na večeři, tak mi najednou člověk podal tenkrát tu čínskou polévku. Ano, mně se takové věci děly vždycky. To platí tehdy, kdy tu hmotu skutečně už opustíte. Ano, ona vám pak slouží, protože vy se tím sjednotíte s Božím tělem a Bůh vám vždycky jako buňce, která plní svou funkci, poskytne živiny a péči, protože si to "zasloužíte". Vy to neděláte pro sebe, vy to děláte pro druhé lidi.

Je to tak i se vzděláním. To už můžete vidět, že vzdělání slouží k tomu, co ten člověk tady má dělat. Ono se to netýká jen vzdělání, ale i toho, co tady máte dělat. Je jedno, jestli za život člověk dělá i něco jiného. Věřte mi, lidé, kteří si myslí, že JÁÁ jako Josef Novák jsem něco dokázal, ti jsou úplně vedle.

Mně v dubnu roku 1992 zemřel tatínek a tenkrát jsem se tak trošku bála Vánoc, protože jsem věděla, že moje maminka byla úplně na dně. První Vánoce po odchodu člověka jsou obtížné. Navíc jsem byla velice krátký čas rozvedená. A když se rozpadne také rodina, tak koncem roku cítíte, že tam někdo chybí, i když se to stalo, muselo se to stát. Tehdy jsem byla s mým druhým partnerem a ten byl také nešťastný, že nedostal svoje holky Janičku a Haničku na Štědrý den. To je situace, že... Štědrý den... cítíte posvátnost toho dne. Šla jsem k mamince, dopadlo to dobře. Maminka se vyplakala, docela to proběhlo hladce.

Pak jsem přišla dolů, tam seděl chudák Jirka, nešťastný. Před ním byla dvoudecka červeného vína, a koukal tak do ní jak píchlý míč, že tedy holky uvidí až za dva dny. Kam jsem se podívala, byla mizérie, že se něco nevedlo. Peníze jsem neměla, nevěděla jsem, jestli děti uživím jako samoživitelka, protože jsem si nebrala peníze. Nebyla jsem tou ženou, že bych si natáhla jiného muže, k tomu, aby... Ne. Já jsem si nebrala žádné peníze. Jen jsem [mu] říkala „Máš svoje alimenty, svoje děti, já tě mám ráda, nebudu zatahovat finanční záležitosti do těchto vztahů.“ Ale přesto jsem si teď říkala 'Jéžíšmarjá, co kdyby mě vyhodili z práce Bože můj?' Pozor! - Ženská bez ctižádosti. Mě by nenapadlo mít laboratoř. Táta mi také chyběl... zkrátka vše bylo jakoby na levačku. Jakoby. Ale já jsem nebyla zdemolovaná, jen jsem to pozorovala. To je stav přijetí.

Strčila jsem ruce do dřezu, tam veliká pěna... Najednou blesk! - Já jsem viděla dole v suterénu domu laboratoř. Byla jsem z toho v takovém šoku, že jsem se otočila... pěna mi kapala na zem... To bych nikdy neudělala. Říkám Jirkovi, který civěl do vína: „Jirko, já budu mít laboratoř.“ A jak koukal na to víno, tak říkal: „Jo a já ti ji postavím.“ [smích] Představte si, když jsem ji potom postavila, když jsme ji pak skutečně udělali, tak tam bylo - to jsem si uvědomila až dodatečně - i přesně černobílé kostkované lino jako v té vizi. I to lino je dané, jaké budete mít. To bylo úplně neuvěřitelné.

Ještě pozor, já jsem neměla peníze na její vytváření, a když jsem se rozvedla, tak jsem se rozhodla, že nemohu být bez peněz. Neměla jsem ani korunu, kdyby se mi rozbila lednice nebo by děti přišly o boty nebo by měly jet na školu v přírodě a nebyly by peníze. Tak jsem to dělala tak, že jsem si z platu dala 1500,- na stranu, ty jsem uložila a zbytek jsem si rozdělila na padesátikoruny a každý den jsem si jednu padesátikorunu dala do peněženky, abych neutratila víc. Kromě tedy tří měsíců: Vánoce, dovolené a uhlí - tou dobou jsme měli ještě kotel na uhlí. To už bylo v roce 1990, kdy se zdražilo. Bylo to hodně drsné a uběhlo takhle 2,5 roku, než k tomuhle došlo. Když mi božství ukázalo, že tam budu mít laborku, tak jsem měla na knížce 19.500,- korun a rekonstrukce první místnosti stála 19.500,-. Fakt to bylo připravené. Víte, vy nemusíte udělat vůbec nic. Vy nemusíte být ani ctižádostiví. Ale pozor! Vy se musíte chovat jako ctižádostiví, to znamená usilovně pracovat. Přesně tak jak říkal pan dr. Tomáš - jako byste ctižádostiví byli, ale zapomeňte na sebe. To už je potom závadná ctižádost, když máte pocit, že VY jste to dokázali. To už popíráte svou skutečnou božskou realitu a to už vám potom zdemoluje tělo, pozor!

[dotaz:] Celý loňský rok jsem měla otevřený bércový vřed nad vnějším kotníkem na pravé noze. Rána už je uzavřená, ale místo je stále citlivé. Co je špatné?

[IA:] Stále ještě tam může být pocit nějaké špatné situace v minulosti, kterou jste nepřijala. Občas vám ji někdo připomene. Buď v řeči, nebo si vzpomenete sama. Nesmíte ji ohodnotit jako špatnou, protože byla dobrá proto, abyste prokázala, v jaké duchovní úrovni jste. Tak přijměte celý svůj osud takový, jaký byl, jako dobrý, protože to má své důvody, které my lidé nevidíme. Když to hodnotíme jako špatné, tak se potom dějí takovýchle věci. Ono to rychle odezní. Na jedničce je důležité zachovávat každým coulem optimismus.

[dotaz:] Na mé cestě životem mě ještě občas překvapí tělesná nepohoda jako bušení srdce, rychlý tep, malátnost. Víím, že vše je dobré, ale v konkrétním okamžiku reaguji vnitřní úzkostí. Učím se ji přijímat, zklidnit dechem, zbývá tedy v přijetí jen vytrvat?

[IA:] Ano. Když se tu mluví o srdci - sice teď odběhnu od této otázky, já se pak k ní vrátím. Je dobře, že jste mi to srdce nadhodili, protože když chodili andělé, tak mi ukazovali spoustu věcí. Pozor! Budete mít možná problémy se srdcem. Někdo víc, někdo méně. Nebojte se toho. Klidně si zajděte k doktorovi. Tam zjistí, že vám nic není. Je to jenom proto, abyste si potvrdili, že to skutečně nic není.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (5/7)

Andělé říkali, že srdce, které máte v sobě, se učíte dostávat se na vyšší vibrační úroveň tím, že se učíte víc milovat. My přes srdce budeme propojení, takže musí být v určité vibrační úrovni, abyste se mohli spojit. Jinak to nejde. Vy zkrátka musíte skutečně milovat lidi. Milovat znamená je také akceptovat. Pan dr. Tomáš říkal, že tu lásku lze zahrát. Aspoň to zahrajte, ale skutečný stav je v srdci přijmout kohokoli takového, jaký je. To je důležité.

Tehdy budete mít ale někdy stavy, že se vám najednou srdce třeba velmi rychle rozeběhne, pak se zpomalí, nebo se chvilku zastaví a pak zase to dohání... Stav jakoby takové tachykardie. Nebuďte vyděšení, dojděte si klidně na vyšetření, nic vám nezjistí nebo něco velmi nepatrného, co nebude vůbec na závadu. Jde o to, abyste si obavou nebo strachem nezapříčinili nějaký blok například na 1. čakře strachem, nebo v hlavě, můžete koukat do budoucnosti s obavou, co bude. Ne-ne-ne. Tohle je důležité na srdeční čakře.

Teď je pro vás hmotně výrazná doba, protože v listopadu 2011 planeta změnila vibrace. Planeta odskočila tak jak měla, neboť i tento odskok je naplánovaný, protože jsme už prošli do Vodnáře. Teď máme základní vibrační hodnotu věku Vodnáře. Lidé, kteří ještě v Rybách už necítili egoismus, už spoustu věcí měli vyřešených, ho najednou zase pocítí. Je to nutné, protože je to síto. Je to síto projít do 5. dimenze a očka síta se tak jako sevřela. Dříve to bylo dobré v tom stavu, ale teď se zpřísnily podmínky. Vy jste na sobě pracovali, ještě nadále budete, ale tohle je nutné, aby se do 5. dimenze nedostal nikdo, kdo by tam nepatřil.

Kdybyste totiž nebyli dostatečně prozkoušení a najednou byste v ní ještě prožili třeba strach, vyplivne vás zpátky do 3. dimenze. Byly by to pro vás zbytečné zdravotní komplikace, že byste si někde například natrhli, roztrhli čakru. To jsou bolestivé záležitosti, které byste si potom užili, a je to zbytečné. Občas tedy přijde únava. Ano, to je normální, co se vám děje. Učte se to přijímat. Když byste to totiž nepřijali, už byste si zablokovali něco dalšího. To znamená, že když budu teď například nemocný, a uvidím to jako špatnou věc, už si zapisuji například za 10 let problém v levé noze. Je to zbytečné. Vy máte přijímat to, co je, a tak jak to je. Věřte mi, stávají se úžasné věci.

Budu vám vyprávět příběh, kdy před 21 lety v lednu 1991 jsem dostala svou poslední chřipku. Ta chřipka byla šílená. Měla jsem dva týdny teploty 41, 41,5. Šílené horečky, vůbec neodcházely, ale nějakým vyšším smyslem jsem cítila, že to je moje poslední chřipka. A skutečně. Od té doby jsem už žádnou jinou neměla. Jako kdyby se to mé tělo nějak přetavilo. Já jsem nemohla chodit ani na záchod, mě museli nosit. Jirka mě nosil na zádech. Děti byly vyděšené. Přes den to docela šlo, to bylo těch 39,5. Jakmile přišla pátá hodina večerní, teplota vyletěla nahoru a já si pamatuji, jak poslední den, po čtrnácti dnech jsem koukala z dálky na děti, protože jsem jim chyběla. Vždycky na ně: „Holky, nechodte ke mně blízko.“ Alespoň z dálky na mě mluvily, já jsem jim odpovídala. Co bylo ale na ní nejdůležitější? Bylo mi tak mizerně, že mě najednou

napadla myšlenka - to je také zkouška, tu vám tam také přivede ego - že umřu. Mně to bylo úplně fuk. Mně bylo tak blbě, že jsem si říkala 'Jo, tak asi jo...'

Ted' tak na ně koukám a myslím si 'Co bude s dětma?' A v tu ránu jsem tam měla odpověď. Říkám si 'Jestli mám zemřít, já s tím nic neudělám. Já zemřu, takže když zemřu, já ti je odevzdávám, ty se mi o ně postaráš.' Kolik dětí žilo bez rodičů a přežili a prožili se k dospělosti - takový je osud člověka, když si ho vybral. Do hodiny klesla teplota a druhý den mi nic nebylo. Tam šlo o to, abych si sáhla na dno, kdy přijmete cokoli, nebráníte se. Věřte mi, takhle to funguje. Vám stejně nic jiného nezbude. Vy máte jen v lidské rovině pro své zdraví udělat, co se dá. To je základ všeho. Proto se to také děje. Takže vydržte, přijímejte, buďte spokojená, že se to děje - tím uděláte pro sebe i ted', i v budoucích přítomných chvílích maximum.

[dotaz:] Od čtyř let do ted' (50 let) mám velkou nadváhu a nedaří se mi zhubnout. Co mám v životě na sobě změnit?

[IA:] Všechno je karma. Nikdy člověk samozřejmě neví, co dělal v minulosti. Může se mu někdy tady nelíbit, buď někdo otlý, tak si musí odžít pak třeba život, že se musí přijmout takový, jaký je, anebo přijmout od druhých to, co kdysi jiným dělal. I to může být pravda, ale obecně nadváha je také pesimismus. Člověk vytváří hormonálním systémem odezvu. To jsem vás učila na základních přednáškách [ze Starých Křečan] a jestliže bude prožívat stres nebo pocit vnitřního napětí, odmítání hlavně na jedničce, tehdy to tělo reaguje, že bude hůř, protože má stav nouze neboli pohotovosti. Není tam spokojenost a tehdy si tělo nechává rezervu do budoucích let - 'Když bude nouze, tak si to schovám.' - a skutečně ty tuky se ukládají.

Nedávno maminka koukala na pořad od paní doktorky Kateřiny Cajthamlové. Oni tam mají i tohle vypočítané přes ty programy. Ano, tak to je, to je pravda. Protože tělo, když má stres, tak si ukládá jakoby na horší časy. Důležité je být spokojená. Člověk by měl také samozřejmě tím tělem něco dělat. Docela se vyplatí se i hýbat. Pozor, já znám lidi, kteří jsou neuvěřitelně mrštní, ohební, a přitom jsou hodně silní. Člověk by to do nich neřekl, jak třeba krásně tancují, jak se hýbou a stále si udržují nadváhu.

Většinou tam bývá někde ukrytá vnitřní nespokojenost, kterou ten člověk nezvládl. Někdy pomůže třeba i to - to bych musela vidět konkrétního člověka a sáhnout mu do aury, kde dělá jakou chybu - že se přijme takový, jaký je. Dokud se nepřijme takový, jaký je, tak se to nezmění.

Já jsem byla v lednu 2012 na přednášce v Praze u Hanky v soukromí; sešlo se tam kolem 20 lidí. Seděl tam asi pětatřicetiletý mladý muž a vyprávěl mi neuvěřitelný příběh, kdy říkal, že byl adoptovaným dítětem, ale nevěděl to. Všichni byli štíhlí a on byl silný. Byl takový buřtík, a věčně mu to strašně vadilo, stále nevěděl jak to, že oni jsou štíhlí a on tlustý. Nicméně se pak asi ve svých 17 letech dověděl, že jeho otec je skutečně někdo jiný, a když svého otce uviděl, tak viděl buřtíka, takže věděl, odkud ty geny jsou. Od té doby začal hubnout, aniž by něco... On se přijal. On se přijal - 'Aha, já

to mám v genech, mám takový být.' Už to neházel na své jáství na svoji čistotu dobrý/špatný a tehdy se to uklidnilo. Říkal: „Zhubl jsem 20 kg a dnes jsem štíhlý člověk. Bylo to jenom o tom přijetí, přestože geny tam byly.“

Pozor tedy na nepřijetí těla. Některá těla jsou velmi háklivá na stres, což je nepřijetí, odmítnutí sebe sama jak vypadám. Zkuste si na to dát pozor. Někdy to odejde úplně samo. Mezi námi tedy, když mluvíme o programu, neznamená to, že vás zase nutím nedělat nic.

Řeknu vám můj příběh. Já jsem celý život byla štíhlá. Až najednou asi v roce 1991 nebo 1992 jsem si najednou s mým partnerem usmyslela, že už jsem dlouho neměla hormonální antikoncepci, že bychom si mohli trochu změnit náš režim. Tak jsem si s sebou na dovolenou vzala antikoncepční prášky, že je začnu brát. 'Týýýýýjo...' Vzala jsem prvních pět a musela jsem je vysadit. Každý den jsem se nafukovala o kilo. To bylo, jako když vám někdo strčí pumpičku do zadku. [smích] Zaprvé mi bylo strašně špatně, přitom jsem je před léty brala a nic mi to nedělalo. Jenom jsem to zkrátka neměla brát, ale tam byl nějaký duchovní úmysl. Neřekli mi proč. Zkrátka jsem se z dovolené vrátila o 5 kilo těžší. Moje maminka na mě třeštila oči, skoro mě nepoznala. Já jsem dělala psí kusy, abych shodila [na váze]: a dietu, a menší porce, cvičila jsem, atd. Ne. Stále jsem neshazovala, ale ani nepřibírala, což bylo dobře, že jsem s tím nepřibírala dál, ale ono se to zastavilo.

Když uplynulo 5 let, tak jsem si řekla (pardon) 'Se*u na to!' Přestala jsem sledovat, co jím, měla jsem také i hodně práce. A tohle bylo v roce 1998, takže to bylo v roce 2003, co se to stalo. Za nějaký čas, uplynuly asi 4 měsíce, si říkám 'Hergot, ty džíny mi jsou nějaké volné...' Stoupla jsem si na váhu a těch 5 kilo jsem neměla. Až když mi to bylo jedno, tak skutečně odešly. I tohle je docela dobrá zkušenost, když si to uvědomíte. Zkrátka jsem 5 let měla být "buřtíkovou" [smích] a pak zase měly odejít. Tečka.

[čas 13:30-19:54 přestávka]

[Silva:] Jsou to vlastně jen dvě slova: "Lásko, Bože lásko" a je v nich všechno, co tam být má. [moravská lidová písnička] ♪ Lásko, Bože, lásko ♪ [potlesk]

[dotaz:] Poslední dobou mám čím dál větší tlak na močový měchýř a chodím často močit. Co mám změnit?

[IA:] Vylučovací ústrojí je záležitostí neodpouštění. Mnozí lidé si myslí, že odpustili. Ale jestliže si myslíte, že v minulosti přišel člověk do vašeho života a dělal vám něco špatného, tehdy jste neodpustili, i když si to myslíte, mluvíte s ním, komunikujete, povídáte. Může to být i sama k sobě - i vy jste stejný prvek Božího těla. To znamená, že jestli si neodpustíte, co jste v minulosti dělala, jsou tam výčitky, pak to tam je. Člověk, který vám přišel do vašeho života udělat něco v uvozovkách "špatného". Není to tak. On vám přišel udělat něco dobrého. Vy jste totiž museli takového člověka potkat, abyste poznali, jestli umíte nebo neumíte odpouštět.

Já si vzpomínám na ženu, která ke mně přišla před rokem. To byla moje poslední výkladová část doma v soukromí. Mladá, šestatřicetiletá žena. A chtěla miminko. Přišla s problémem, že je to její první dítě, nemůže otěhotnět a dějí se zvláštní věci. Následující měsíc si to její partner rozmyslel, že ještě počkají. Další měsíc ho přemlouvala, zase se to nepodařilo, takže už jí docházelo, že se děje něco podivného. Tenkrát jsem jí říkala: „Umíte odpouštět, když jste přišla s tímto problémem?“ A ona: „Jo... s tím já problém nemám.“

Mluvila jsem k ní a vysvětlovala 7 hodin. Dělal jsem jí celý výklad, a když jsem jí po výkladu sáhla do aurických těl, což dělám zezadu na páteři, ona se takhle otočila přes rameno, protože tam byl ohromný, ale ohromný zápis neodpuštění do hmoty, to znamená ke konkrétnímu člověku nebo lidem. Ona se otočila a říká mi: „To není pravda.“ Tak... a byla jsem v pytli. Jak to tomu člověku vysvětlíte, že to tam je? Já jsem jí domlouvala: „Prosím Vás, co bych z toho měla? Sedm hodin s Vámi, nic si za to neberu. Mohla jsem se támhle opalovat s maminkou na zahradě, protože tam mám práci, mohla jsem odpočívat... co bych z toho měla? Dostala jste najíst, napít, což vám samozřejmě nevyčítám, ale k čemu by mi to bylo? Máte jedinou šanci, že se otevře čas a ukáže, kdy to bylo. Pak můžete posoudit, jestli ano nebo ne. Když se ale čas neotevře, což se někdy stává, pak odejdete s nepochopením. Třeba vám byl výklad dobrý i k něčemu jinému, já toho nelituji.“

Jenže ten čas se otevřel. Otevřelo se 4,5 roku zpátky, ona začala plakat a říká: „Jo, už vám věřím. To je fakt pravda. Víte, já jsem měla před 4,5 lety před svatbou a můj přítel si začal s mojí nejlepší přítelkyní. Ale... [tázavě] já jsem jim odpustila, vždyť se s nimi s mým druhým mužem stýkáme, my se navštěvujeme. Já jsem jim popřála hodně štěstí. Já jsem jim skutečně odpustila, ne?“

Tak, a teď jsme u toho. Tohle se týká hodně lidí, kteří si myslí, že takhle odpustili. Ne! Jestliže ona tady a teď z naší přítomnosti, ve které spolu mluvíme, se dívá 4,5 roku zpátky na ty dva, že jí udělali něco špatného, pak neodpustila. V jejím genomovém programu bylo, že v tomto roce jejího života jí tohle ti dva udělají a v jejich genomu také, protože i oni si potřebovali vyzkoušet, co to je, udělat tohle milovanému člověku, že si projdou a neodloží svůj egoismus chtění být spolu. Jeden ublížil milované ženě, partnerce, a ona ublížila kamarádce. Oni si museli vyzkoušet, že když tohle druhému udělají, nemohou být šťastní. Zaprvé, při pohledu jeden na druhého jim vždy může bliknout 'Když to udělal jednou, může to udělat i mně.' Tady vidíte duchovní úroveň onoho člověka. Zadruhé se mohou zdemolovat - jeden lítostí, že to udělal, ona třeba výčitkou, že to kamarádce udělali. Ještě i proto, že ona jim jakoby lidsky odpustila. Bylo tam, že se stýkají. Vidíte tedy, že dopad je jednou dožene. Je jedno, jestli v tomto životě nebo příštím.

Ale pozor! Vidíte, že ani oni neudělali nic špatného. Potřebovali si prozkoušet svůj egoismus. Proto se hraje hra. Kdokoli vám tedy cokoli jakoby špatného udělal, nebylo to špatné. Když si to budete myslet, neodpustili jste a tehdy je vylučovací ústrojí přetížené, nefunguje ledvinový systém, močový měchýř, jsou tam záněty. Je to proto, že učíte buňky neodpouštět. Žijí tam bakterie, zvlášť v močovém měchýři a žijí v

symbióze. Jestliže to tam někde selže a energie se tam sníží, bakterie přemnoží a onen člověk, byť by bylo horké léto... 'To přece není možné, já jsem se snad někde nastudil...' Ne-ne-ne, tam to funguje jiným způsobem. Zaměřte se tedy na odpouštění. Pozor! Může se to dít nejen do hmoty - k lidem, ale i situačně. Jestliže vám vadila v minulosti nějaká situace, tehdy může dojít k těmto. To platí i do duchovní oblasti.

[dotaz:] Z čeho vznikají v okolí úst neustále koutky a opary?

[IA:] Zaprvé je v tomto případě třeba mít dostatek vitamínu A. To si pohlídejte. Zadruhé, já jako holka jsem měla opar každý týden. Já jsem byla tak emocionální, že stačilo, když jsem se lekla. V tu ránu jsem měla dva buřty na puse. Mně se odhojily, za rohem jsem třeba potkala někoho s oparem a už mě svědila pusa, když jsem zašla za druhý roh. To bylo hrozné. Tam byly takové pohyby emocí. Spočívá to i v emocích, když byste byla takto emocionálně hodně vibračně naladěná. Mně to potom přestalo, až když jsem se trochu zklidnila. Já jsem byla takový fanfarón (mluvka). Týká se to také vitamínů, už jsem to zmínila, a také si hlídejte vitamin B. To je také důležité, ale neprožívat hodně silné emocionální rozjitření! To je duchovní příčina těchto nečekaných záležitostí.

[dotaz:] Říkala jste, že množství peněz v životě je dáno dopředu. Tomu rozumím, ale může to být i tak, že když vlastním dům, tak se to k tomu přičítá, tedy o to méně peněz mohu mít v životě? Děkuji.

[IA:] Ne-ne-ne, to už je jako prostředek. Je to jako majetkový obsah. Peníze vám přicházejí tím, co tady v životě máte dělat. Pokud jste už třeba ten dům měla nebo ho teď ještě máte, tak ty peníze existují v uvozovkách. Vy v tom domě máte i rezervu, kdybyste ho eventuálně jednou prodala, a zařídila jste si něco jiného, takže je tam máte jako možnost uložení pro případnou budoucí dobu. Ale spíš je množství peněz dané na ten pocit, co vy tady v těle máte prožívat, abyste se o něj starala. Takže jídlo, strava, energie... To jsou dané věci. Tohle už je hmota, která je hrubohmotnější, ale je to vlastně to samé, lze ji přeměnit.

Já si pamatuji, když nám ukazovali pohyb peněz po planetě. Tam to bylo dané. Vy si neumíte představit, kolik peněz se tady drží v různých stavech, symbolech. Pozor, mimochodem víte, že peníze v současné době na planetě nemají vůbec žádnou cenu [přesněji hodnotu]. Je to jako když si děti hrají na pískovišti s lístky od javoru a myslí si, že platí. To je to samé. Není to už vůbec ničím podložené, je to jenom iluze.

A ani ty peníze nebudou. Bude všechno v jiné rovině. Dočkáte se toho. Už aby to bylo. Peníze jsou vždy pouze pro 3. dimenzi, kdy je nutno ještě onoho člověka vyučovat hmotou. Kdy dovede ještě zabít druhého člověka kvůli penězům, anebo cokoliv podlého udělat jenom proto, aby se obohatil. Věřte mi, že ti lidé jsou v konečném důsledku nešťastní. Ti, kteří vytunelují miliony, obrovské peníze, nic z nich nemají. Jenom únik, schovávání se, strach o svůj život - tam jsou neuvěřitelné situace, které si musí prožít. Není co jim závidět. Sami si to zvolili, přejte jim to. Je to jejich zkušenost. Člověk, který jde po ulici s čistým svědomím, má ten největší poklad, který

si tady v této realitě umíte vůbec představit. [Nasazuje si brýle] Si vypíchnu oko. [smích]

[dotaz:] Znáš slečnu, co nabízí smazání, vyčištění karmy z minulosti na dálku. Za poplatek, ne zrovna malý...

[IA:] Ne-ne-ne. To je magie. To vůbec! Zaprvé peníze..., zadruhé ta žena, i kdyby to uměla... tam je skutečně magický stav. Karmu nelze(!) vymazat, ve smyslu, že vám někdo vymaže karmu a vy jí neopravíte. Zaprvé musí karma přijít sama. Vymazání karmy je plán celého vašeho osudu a vy si ho musíte odžít. Nevěřte takovýmhle pitomostem. To jsou nesmysly. A ještě za peníze... Tam je vypočítavost, tu ženu to dožene. Dělá ještě magické stavy a je to její duchovní úroveň. Je správná. Ona ještě musí prosazovat svoji vlastní vůli do stvoření, aby jednou zaplatila.

To je jako buňka na mé dlani, která rozhoduje o okolních buňkách. Už víte, že to, co vysíláte a děláte druhým, děláte sobě, to znamená, že vám se to musí vrátit, a pozor - vrací se to vždycky. V těchto magických stavech se to vrací velmi rychle, a je to velmi drsné. Ti mágové si prožívají drsné stavy a zaslouží si je. I my jsme si to všichni prožívali, všichni jak jste tady, přestože už magii máte víceméně odloženou anebo se o odložení snažíte. Ještě i stav pýchy, kdybyste něco dělali jenom tak, ale byla by tam ještě pýcha, je to ještě stav bílé magie. I to je závadnější, ale i to nic už není. Z pohledu černého mágovství to je hodně těžké. Od takových lidí se nenechte obalamutit, máte svůj vlastní rozum.

[dotaz:] Jak se vyrovnat s vnitřním a vnějším tlakem v práci?

[IA:] Tak teď nevím... [smích] Já bych žertovala, ale ani nemusím... [smích] Zaprvé, když je to míněno jako nával velké práce a vysoké nároky šéfa nebo lidí okolo vás, máte dělat svoje povinnosti co nejlépe v kvalitě i čase. Práci, jak ji zvládáte. Jestliže vás někdo tlačí dělat víc a víc, máte svoji hranici, kdy se můžete a smíte ohradit. Ano, smíte. Tělem, ne nitrem. To znamená, že nitrem to musíte přijmout takové, jaké to je. My totiž procházíme různými obdobími, kdy je hůř a lépe a hůř. Božství nás nechá chvílku odpočinout a pak přijde nový záběr a někdy i větší, protože čím vyšší a vyšší věci umíte, tím víc jste odolnější a tím učíte své nervové buňky být impregnované.

Věřte mi, dnes, ve stavu, v jakém jsem, mi v tomto smyslu nikdo nemůže ublížit, protože mně vůbec nic neublíží. Kdyby teď přišli například policisté a řekli 'Adamcová, teď vás zavřeme', tak si půjdu odpočinout na kavalec. [smích] Nebudu do jedné v noci dělat v laborce, dostanu jídlo... Já bych zkrátka neřešila vůbec nic. Zase by to byla nová zkušenost, kterou bych prožila. Tehdy skutečně už nic neřešíte, je pro vás všechno nádherné. Tím pádem se to také nestane.

Ať se dějí jakékoli situace, vnitřní tlak je vždy jen váš odpor k tomu, co se děje. Ten máte šanci zvládnout. Napřed si dosáhněte na vnitřní tlak, to znamená, že vám nesmí vadit ti lidé. Uvědomte si, že většinou třeba mají svoje ambiciózní požadavky a třeba jste jejich podrženi, a přes vás si chtějí splhnout u svého nadřízeného. Jsou různé

věci, které se tam dějí. Máte svou kapacitu, kterou můžete v práci ovlivnit. Pak už ne, pak už je to na úkor kvality, takže i to si hlídejte. Nesmí vám to vadit.

Jakmile ustojíte vnitřní tlak, vnější přestane, protože tam nebude důvod. Vnitřní tlak je ten důležitý. Kdybyste to nepřijala a šla jinam, tam byste se s tím znovu setkala, protože tohle jste se měla naučit. Já jsem vždycky měla šíleně práce, když třeba přijela celá rodina, protože nás bylo hodně, takže pak se vařilo, peklo, smažilo... dvě pračky prádla denně, jedna barevná, jedna bílá... ale já je nesmírně miluji, nikdy jsem to nebrala... Do toho jsem ještě pracovala v laborce, protože nemohu dva měsíce nepracovat, to nejde. A když odjeli, přestože jsem hodně dělala v laborce, já jsem si myslela, že se kopu do zadku. To bylo tak úžasné! Já jsem využívala toho, že v době, když tu byli, jsem si nestěžovala. To bylo dobře, že tam jsou. To je vlastně už pak Karmajóga, že? Já jsem toho využívala. A když odjeli, ta laborka byla úplně nic. Ano, všechno si můžete proměnit. Pak sklízíte plody. Fakt přijde úleva.

[dotaz:] Ivanko, když jsme z Boha, Božství, vše tedy známe. Proč se sem chodíme učit? Vše přece známe a víme a jdeme si sem trénovat. Proč, když to známe?

[IA:] Nedávno mě napsal úžasný člověk, jmenuje se Jenda. Píše nádherné básně. Je to také takový čistý človíček. Cítím také takovou obyčejnost. On sám si myslím, že se tak hodnotí. Nikdy jsem ho neviděla. Jenom mě prosil, jestli mi může jednou za čas poslat nějakou báseň. Ty básničky jsou duchovní, krásné, nádherné! Jedna žena, Irenka z Ústí je také taková, tak jsem jí občas navzájem přeposlala. Nádherně čisté básně! Nedávno mi k tomu napsal takové povídání. Říkal, že ve svém životě měl vlastně dvanáct andělů a já jsem jeho dvanáctý. Jedenáct už potkal, že všichni mu něco přinesli a že ví, že já jsem ten poslední. Z přednášek si něco nabral a ptal se mě, jestli mi čas od času může napsat. Odepsala jsem mu, že ano, že budu ráda a ty básničky si schovávám.

Nicméně nedávno od něj přišla básnička a před ní bylo krásné povídání, a to je to, co vám teď musím říct tady k tomu dotazu. Ten člověk byl úžasný, říká mi: „Milá Ivanko, každý večer usedám po práci. Sednu si někam do klidu, uvelebím se a do nitra si hezky řeknu: Kdo jsem já? A vždy velice krátce poté tvrdě usnu. Včera jsem zase usedl, že bude stejný program [smích] a ejhle! Děly se věci. Najednou jsem byl ve vesmíru. Byl jsem všechno. Na cokoli jsem pohlédl, každý prach, každý lísteček - všechno bylo já a já jsem si uvědomil, že jediný, kdo se tady učí přes naše emoce v zapomnění, je Bůh. Tehdy mi bylo vše jasné.“ A to je ono.

Ano, on všechno zná, jenže vy se za něj nepovažujete. Svou vlastní vůlí se oddělujete a vy jste tu proto, abyste si na to vaše skutečné božství vzpomněli. Proto tu jste. Dokud se s ním nesjednotíte, nebudete to znát, nebudete si to pamatovat. Takže to je ten důvod.

[dotaz:] Bolí mě mezi lopatkami na zádech a kolem lopatek. Vím, že něco dělám špatně, ale bohužel si nedovedu v sobě rozklíčovat, co konkrétně.

[IA:] Tam je lítost. Je to i do hmoty nad někým konkrétním, buď nad sebou, nebo nad někým druhým, a také duchovní lítost. Lítost je jedna z nejhorších emocí, které tady jsou. Je hned druhá po strachu. Nevím, v které přednášce jsem to říkala. Povím vám příběh, kdy poznáte, jak je lítost neuvěřitelně závadná emoce, což většina lidí neví. Naopak, mysleli by si, že kdyby nelitovali druhé, že jsou nějakí divní, že? Ano, vývoj člověčenství v nás pokračuje. Mám kamarádku z dětství, je to moc hodná holka. Jednou se mě na přednáškách zeptala - říká mi: „Já si někdy tak v Teplicích sedím a brečím a brečím, když se dívám do televize. Tamhle někde v Africe nebo jinde, co ti lidé prožívají a já tady nic neřeším.“ Prdlajs! Ona se učí právě nelitovat a vůbec to nevnímá, zapomněla na to.

Zkusím vám to přehodnotit. Žijeme v Teplicích - zkuste si představit, že tahle moje kamarádka, je jedna buňka v plicích. A dívá se v těch plicích do televize například do jater. Takže první nepřijetí Boží vůle je, že nechce být tam, kde je, a chce být tam, kde není. To je už první blbost. Pozor! Její božství si ale zvolilo ten život v plicích, protože ví, že pro ni je to nejlepší, aby se odnaučila litovat a fňukat. Ti, kteří žijí v játrech neboli v Africe - jejich božství si zvolilo život tam, protože pro ně je to také to nejdůležitější, co mohou prožít. Už jenom to, že onen člověk to odmítne, ho zablokuje v srdeční čáře.

Nám je 53 let. Ona je od svých 36 let v invalidním důchodu s astmatem, což je 4. čakra. To ale není všechno. Uvědomte si, že takový člověk, byť je hodný - a ona nesmírně pomáhá lidem - přesto je to tady jedinec, který vlastně ubližuje celému tělu. Ona pracuje na 50% v plicích, to samé v celém těle. Ona ubližuje i plicím, i játrům, i noze i hlavě, zkrátka celému tělu, protože celé tělo nedostane její plnohodnotný, stoprocentní pracovní výkon. Ona to tady neodvede.

To není všechno. Málokdo ví, že lítost je egoismus. Zkuste si představit, že vedle ní jsou ale další lidé, kteří ji milují, dejme tomu rodina. Říkám to hypoteticky, neznám tu celou rodinu. Kdyby měla manžela, kterého by to iritovalo... To znamená jednou, až ji uvidí zase lítostivě plakat, může prožít zlost: „Káča jedna pitomá... už zase bulí.“ Ten člověk si prožije nějakou nevolnost na trojce. Bude mu špatně, bude si myslet, že něco špatného snědl. Děti... děti mohou také litovat: „chudinka maminka, už zase brečí.“ Ty budou mít také astma a doktoři řeknou: „To je dědičné.“ Ne-ne-ne, to není dědičné. Přátelé, ti ji mohou zkritizovat. Budou mít zádrhel na štítné žláze, anebo na jedničce ji odsoudí ve smyslu, že je nějaká divná. Ti pro změnu mohou mít něco třeba na kyčli. A zase jejich známí pod tíhou onoho odsudku...

Jeden jediný egoismus tady je, jako když hodíte kámen do vody a teď se všechno valí. Ne! Věřte mi, že jestliže těm lidem má někdo pomoci, i tam, kam nedosáhnete, třeba i přes televizi, tak jim bude pomoheno, protože stejný Bůh jako je ve vás to bude vědět a pomůže jim přes někoho jiného. Tohle je skutečná realita. Jestliže mohu pomoci, pomohu. Když nemohu, nemohu. Proč fňukat, že to nejde.

I když se budete dívat na televizi a uvidíte třeba týraná zvířata. To je pro vás také trénink. V okamžiku, když už se najdou, tak už je jim pomoheno. Ty, co mohou přežít,

dostanou nažrat, dostanou léky. Těm, co nemohou, je pomozeno tím, že jsou utrácena, protože nebudou trpět. Už je ale náprava. Zkuste si ale představit, že ti lidé, kteří způsobili tohle utrpení, se dostanou za pár let do té samé televize jako chudák bezdomovec, kterému někdo strašně nařezal. Opět ho budete litovat, ale může to být ten člověk, který předtím udělal tohle a dostane se mu... Vy vidíte útržky.

Je to jako když jdete kolem divadla a v divadle se hraje třeba Osudová. Nikdy jste ji neslyšeli a někdo vám řekne, že ta Osudová je náááádherná skladba a vy půjdete okolo v okamžiku, kdy se otevře okenice divadla a vy uslyšíte zrovna pár tónů, které budou příšerné. Vy z ní uvidíte jenom blik a budete si říkat 'Tohle že je krásné?' Od té doby si budete myslet, že ta Osudová není hezká melodie. To je všechno iluze. V televizi vidíte jenom úryvky a necháváte se jimi strhnout. Ne-ne, tohle nemůžete ovlivnit. To úplně pusťte z hlavy. Dělejte jen to, s čím si můžete dělat starosti, to znamená, čím někde můžete přispět. To je všechno.

[dotaz:] Jak na přetrvávající úzkostné pocity v duchovním srdci?

[IA:] Tady je dobrá atmavičára od pana dr. Tomáše - zeptat se do sebe: Kdo je ten, kdo se bojí? Kdo je ten, kdo to odmítá? Pomalu se to bude rozpouštět. Přítomnost je jiná. Kdybyste si uvědomovali přítomnost, to znamená: 'Teď se mi tady nic neděje.' Úzkostný stav je už v budoucnosti, kdy nevíte, co bude. Tady je důležité si uvědomit skutečnou realitu, pak se na tom dá něco změnit. Půjde vám to pomalu, dvakrát, třikrát se vám to nepodaří, ale pak třeba jednou... najednou zjistíte zlepšení. Vytrvejte, vyplatí se to.

Já si pamatuji, jako u každé matky, občas také přišla obava o děti. To má každá máma. Věděla jsem, že to nemá smysl. Vy těm dětem můžete říct 'tohle nedělej, tohle je nebezpečné, tady si dej pozor', dát jim určitá pravidla. Jestliže se onomu dítěti má podle programu něco stát, tak se stane, i kdybyste se zbláznili a mysleli jste na to. To byste museli celých x let být jen ve strachu a někdy i celý život. Oslepí vám to tělo. Ne. Vždy se říkalo: Koho mají zastřelit, ten se neutopí. To je pravda.

[dotaz:] Můžeme my jako jedinci kromě práce na sobě ovlivnit politické dění v naší republice? Jaký postoj doporučujete zaujmout - volit? nevolit? odevzdat prázdné lístky? [smích] návštěva parlamentu s kalašnikovem? defenestrace? [smích]

[IA:] Na planetě ještě pořád vládne ego. Toho jste si mohli všimnout. Egoismus je ještě všude po planetě a je ho hodně. Zkuste si uvědomit skutečnou realitu. Zaprvé. Rozumný člověk by nikdy nešel do politiky. Kdybyste měli sebelepší úmysly, tak tam zkrátka nepůjdete, protože budete vědět, že druzí by vás strhli k sobě, protože by se vás báli, takže by vás zlikvidovali. A účastnit se oněch špinavostí, to zkrátka nejde, a tam se dějí jenom egoistické věci. To znamená, a už jsem o tom mluvila, když něco nemůžete ovlivnit, tak vám to má být lhostejné.

Pozor! Teď se na planetě bude dít hodně věcí, aby se to všechno zbořilo. Je to všude ve světě. Vidíte ty demonstrace, měna... - ta zkrátka vůbec už nefunguje. I ekonomický systém se bortí, což je správně, a musí se zbortit naprosto, aby to lidstvo

bylo schopné úplně kategoricky změnit, takže se vše děje samozřejmě dobře. Běžte k volbám, když chcete, dejte lístek. Když nechcete, nechodte, ale hlavně to neodsuzujte.

Ono se vše děje dobře. Musí to skutečně dojít do takového stavu. Navíc: Jaký je národ, taková je vláda. To je všude na světě. Onoho egoismu je ještě hodně. Do těchto stavů půjdou lidé, kteří si potřebují prožít a odložit moc. Říkala jsem vám už, že nikdo z nich není špatný. Potřebují to pouze zahrát a prokázat svoje skutečné kvality. Věřte mi, že člověk dokáže být ve své podstatě šlechetný a morální a každý má určitou hladinu. Někdo se ohne před desetikorunou, někdo před stovkou, někdo před milionem, někdo před miliardou. Každý člověk má nějakou hranici, kterou pak neustojí, a k té je postavený, jestli to zvládne, anebo ne. A záleží jenom na něm, co udělá.

Ti lidé si tam jdou prozkoušet svoje morální kvality. Mnozí tam jdou třeba dokonce i s čistým úmyslem, ale pak už nemohou zastavit onen spád událostí a většinou jsou z toho nešťastní. Každý má důvod jástvi, kdy v plánu tam má se dotknout těchto hladin, a je to správné. Oni vlastně trpí. Nedělejte si s tím hlavu. Jestli chcete, koukejte na televizi, co se v ní říká, ale věřte mi, že tam se to v pocitu ještě zhoršuje, kdy najednou prožijete zbytečnou bezmoc. Ne. To, co nemohu ovlivnit, neřeším. Zahodte hlavně pesimistické stavy v mysli. To nemá smysl, tím to nevyřešíte. Pak se to změní. Můžete si tedy vlastně dělat, co chcete. Bez onoho kalašnikova a bez defenestrace tedy... [smích]

[dotaz:] Otázka na sex. Pro mě už není důležitý, ani zábavný. Pro manžela ano. [smích] Jak neublížit sobě ani jemu? Díky.

[IA:] Ano, to je důležité. Je pravda, že jednou za čas byste se asi měla pokorně obětovat[smích], protože onoho člověka milujete, když s ním žijete, a když je to pro něj důležité, a udělat si společnou radost. Když už ne společnou, tak už jsem říkala, že před Bohem jde zahrát, že jste spokojená. Ano, to také jde. Věřte mi, že to zlepší situaci v celé rodině, než kdyby byl z toho nešťastný, nebo měl pocit, že je odmítaný, a že to prospěje všem. Prospěje to nejen manželovi, ale i potom třeba dětem, všem v rodině, když není napětí. Muži to zvládají hůř než my ženy, protože onen fyzický tlak mají, s čímž já tedy s nimi cítím. Já bych to tedy řešila asi tímhle způsobem. Jde pomáhat na různých úrovních. Vy to asi nebudete přehánět, ale dejte si nějaký limit, abyste se i psychicky na to mohla připravit. To stačí. Neodmítat to ale, to je zbytečné.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (6/7)

[dotaz:] Co dělat, když to zakázané ovoce prostě mám: lítost, zlost. Nechci je zapřít, jak je nemít? Jana

[IA:] Ta lítost a zlost, Jano, není vaše. Je to vaše ego. Ony když se tam objeví, tak stačí se s nimi neztotožnit. To tam prolétne a není to vaše a stačí si tohle uvědomit a jen je pozorovat a skutečně to zabírá. Pak zjistíte, že se vám strašně uleví, protože vy se od toho distancujete a po čase už je nebudete vnímat, ony odpadnou samy. Ego si vás musí prozkoušet, jestli se ještě chytíte, nebo ne. Když se chytíte, tak holt si to odžijete komplikacemi, protože když se ještě třeba umíte zlobit, tak vás pořád někdo bude chodit otravovat. Takže vy sama sobě pak přitěžujete, a když to máte a prožíváte to, tak si sama tím komplikujete život.

Abych vše vysvětlila: Napřed jsou tyhle negativní stavy vysoké. Je vysoká radost a vysoká negace a hluboký propad, je to taková houpačka, která se přepíná. Jak se přibližujeme ke středu, tzn. k tomu božství, tak postupně jsou menší ty propady a menší ty radosti. A pak přijde stav takové neutrality, kdy mnoho lidí najednou zažije takové tápání. Najednou neví, jestli udělali dobře, protože ty špatné stavy, ty vám nechybí, to si pište, ale najednou máte pocit, že vám chybějí stavy té radosti. Nebojte se, tohle je velice krátké období, kdy vás vaše ego chce vyděsit, protože pak nastanou, při tom sjednocení a rozpadu egoismu stavy ohromného blaha a o ty tady jde. A to ego vás musí vyděsit. Musíte mít pocit, že fakt umíráte. To jsou skutečně pocity smrti.

Souvisí s tím také duchovní stav najednou jakoby nehybnosti. Pan doktor Tomáš tomu říkával a říká se tomu temná nebo černá noc duše. To je situace, kdy musíte prokázat, že vám ani tohle nevadí. Já jsem tohle měla velice krátké, protože tady jde o to, aby to božství si na vás ověřilo, jestli to nebylo z vypočítavosti, že najednou cuknete. Já jsem věděla, že už jsem to jednou zažila, a i když najednou ty zážitky přestaly a Bůh přestal mluvit, že už stejně vím, že je, tak ať se klidně schovává do aleluja. Že stejně už se neumím k lidem chovat jinak, než se chovám a nikdy svoje chování nezměním. A ono mně to trvalo asi 2 nebo 3 měsíce, byl to velice krátký stav, ale někteří lidé to mají i několik let, což je pro ně zoufalé.

Dokonce pan doktor Tomáš říkal, že se chtěl zasebevraždit, jak chtěl omrznout, aby umřel na zápal plic, protože mu kdysi v dětství řekl doktor, že jestliže prožije ještě jeden zápal plic, tak že zemře. Takže po cestě z práce, když šel domů, tak se uhnal do kopce během nahoru-dolu, nahoru-dolu a pak si zpocený lehl do sněhu, aby neublížil manželce a dítěti. To bylo šlechetné, protože za 1. republiky, kdyby někdo spáchal sebevraždu, to by byla hanba v rodině. Ale ráno se vzbudil a neměl ani nudli. A říkal, pak mu došlo, jaký byl hlupák, když si myslel, že takhle z toho...

To je také forma egoismu - vzdát to, když tedy už se nic neozývá, tak už tu nechci být. To je rozhodnutí vzít vlastní vůli do svých vlastních rukou. Ne-ne-ne, tenhle ten stav pak přijde a na ten taky nereagujte, ale důležité je vědět, že tyhle emoce - ta lítost,

zloba - není vaše a že jenom budou přicházet další zkoušky, když je ještě vytváříte. Nekomplikujte si to zbytečně.

[dotaz:] Můj partner dnes hodně nechtěl, abych sem šla. Myslela jsem, že sem jít musím, a tak jsem tu, ale on byl nešťastný a hodně se zlobil. Jak jsem se měla zachovat? Gabriela

[IA:] Já jsem o tom myslím, Gabrielo, už dneska mluvila. Možná bylo lepší nejít. Tím byste prokázala pokoru. Tím vlastně mluvím jakoby proti vám nebo proti nám, proti tomuhle sezení. Víte, já jsem přednášela na Moravě, je to pár měsíců zpátky a tam se dělo něco podobného. Tam jsem tehdy dělala aurické sezení a přišla zvláštní žena. Ona svého muže milovala, čekala s ním už čtvrté dítě. Všechno bylo čisté kromě trojky. Na trojce v duchovní (situační) fázi byl ohromný zápis, ale ohromný. To dítě muselo i trpět, protože i jí se ulevilo a málokdy mám takhle ohromné bolesti, protože když to vytahuji, tak si prožívám tu bolest a my jsme obě byly úplně zkroucené bolestí. Já jsem ji musela položit na postel a tři čtvrtě hodiny jsem z ní tahala tu bolest.

Pak když si sedla a ulevilo se jí, když se všechno vytáhlo, tak se jí ptám: „Prosím tě... proč?“ Tam je duchovní zloba. Tam se zlobí vnitřně, ne navenek, na toho člověka. A ona se mi přiznala, že ten její muž je fanatický katolík a že se pohádali, než sem šla. Já jsem jí tenkrát nemohla říct, že bych to neudělala, protože má tři děti a jedno v sobě, takže bych to zkrátka neudělala, ale také bych neměla takového muže. Pozor, je také takové pravidlo, to je logické, že jo? Nicméně ona přijela, ale mělo to být. Tam to bylo z jiného důvodu. Možná, že až dovyprávím, pak pochopíte, co vám chci říct. Já jsem to vytáhla, jí se strašně ulevilo, ale protože tam byl ohromný zápis, tak mně bylo jasné, že ještě to božství tam něco nechalo, že bude nějaká dohra. Já jsem ji na to upozorňovala. Říkám: „Možná vám bude ještě špatně, něco tam ještě určitě prožijete, ale to už je vaše platba, já už nesmím víc sahat.“

Nicméně jsme za hodinu obědvali a jak seděla vedle mě, tak mi říká... najednou přišlo ego - já poznám, když mluví ego a když božství, ty oči se tak změní - a říká mi: „Zítra je neděle (byla sobota) a my zas musíme do kostela a musíme se jít vyzpovídat. No, co já mám tomu faráři furt říkat?“ [smích] Já jsem se usmála a říkám jí: „To přece není takový problém. Už z lásky k té rodině, k těm třem dětem, které tam běhají a které máš v sobě, klidně tomu faráři řeknu, že jsem třikrát za týden řekla 'do prdele'. [smích] Farář bude spokojený, manžel bude spokojený [smích] děti budou v klidu, uděláš to z lásky k nim.“ Teď bylo vidět, jak pochopila a říká: „Aha, no, vlastně jo, tak jo, tak dobrý.“ Ego zmizelo.

Druhý den jsem byla někdy v 11h u Kolína, celý den jsem pak jela vlakem, ta cesta trvala asi 7 hodin a najednou mi zvoní telefon a volala tahle mladá žena a povídá mi [plačtivě]: „Ivanko, já jsem se ráno vzbudila, mně bylo tak špatně, já jsem táák zvracela.“ Já říkám: „No, hele, to nic není, to je to dočištění, na které jsem tě upozornila. Tam byl strašně ohromný zápis, 2-3 dny si dej dietku, ale už žádné,

žádné(!) zlosti.“ Ona se navenek nezlobila, ona toho muže milovala, jenom tohle jí vadilo.

A teď pozor, teď přicházíme k tomu důležitému bodu. Já jsem se jí zeptala: „Tohle mě ale nezajímá, to je tvoje platba, mě zajímá něco jiného. Jak se choval manžel, když ses vrátila?“ A ona mi říká: „No, to ti musím vyprávět. To byl někdo úplně jiný. My jsme se totiž pohádali, než jsem odjížděla, a když jsem se vracela v jedenáct hodin v noci, tak jsem pak byla připravená na to, že bude zle. On na mě čekal. Objali jsme se, on mě držel asi minutu v náručí, pak mě vzal za ruku, odvedl ke stolu, tam mi hladil ruku a vyptával se na tebe. V životě nepřijal nikoho jiného, jenom Bibli.“

Pozor, já jsem chodící, živoucí Bible, což ten člověk neví. Tam je narození se do rodiny, kdy se naučí tomu stavu. On za to nemůže, tam si musí odložit to svoje pochopení a nepochopení. Nicméně ona pokračovala: „On, nejenom že o tobě mohl slyšet, ale jak jsem vyprávěla, on souhlasil [klepe si na čelo].“ [smích] Tak a teď dobře poslouchajte. Ona se vrátila bez karmy těch duchovních zlostí. On se mohl chovat jinak. Tam by nebyl důvod, aby ten člověk na ní útočil, kdyby ona tohle nedělala. A doufám, že se jí to podařilo, protože jinak je úžasná ženská. Tehdy se jim může všem změnit život. Vy sami jste příčinou všech těch zádrhelů. Jestliže někde povolíte, tak pak to přestane. Možná, že vám teď něco došlo, nicméně žádné výčitky, že jste tady byla. Jsem ráda, že jste tady byla a že jste tohle směla slyšet.

[dotaz:] Není i nespokojenost někdy dobrá? Pokud budu vždy v každé situaci spokojená sama se sebou, co mě přiměje ke změně a k tomu, abych se posunula někam dál?

[IA:] To není v tom smyslu 'spokojená sama se sebou'. Vy jdete životem a něco děláte. Teď něco uděláte a zjistíte, že to šlo lépe. Tehdy, když se zavrhnete, že jste špatná, už přijde zádrhel - to je špatně. Vy si máte jenom prohlédnout, že jste to mohla udělat lépe a zítra to lépe uděláte. To je trvalá spokojenost. Proč se demolovat, že jste špatná? Tak to není, vy se vyvíjíte, vy jste ve stavu evoluce, to znamená, že nespokojenost je vždycky špatná. To je jenom stav nepochopení.

[čte si dotaz] Ježíš, to je krásné!

[dotaz:] Milá paní Ivanko, dnes při cestě sem pan Eduard Tomáš byl se mnou. Posílá mi květy, lásku a velké poděkování Vám, že jste. Andrea

[IA:] To je krásné! Děkuji. Pan doktor Tomáš mě vždycky navštěvoval a já jsem s ním měla neuvěřitelné zážitky i v tom jeho fyzickém bytí tady, i když potom odešel. On je skutečně ohromná postava tohoto národa, duchovní postava. To je krásné, to je krásné. Když byste chtěla, Andreo, vystoupit a říct něco o tom setkání, byli bychom rádi. Když tak ke konci jo? Já nevím, kde jste... Jo? Dobře.

Bohužel ještě zbyla spousta dotazů. Na koho se nedostalo, mě to nesmírně mrzí. Ale vidíte, to je skutečně donekonečna. Já nevím, co mám dělat. Já to aspoň sežeru. [smích] Víte co, my teď budeme losovat a ono nám to sebere ještě asi hodinku do

šesti hodin. Takže my teď vylosujeme šperky, a když by zbyl ještě čas, tak ještě budu odpovídat dál. Souhlasíte? Dobře. Takže si připravte ty vaše lístečky.

Hostýnské setkání SRDCÍ | Bystřice pod Hostýnem, 2. června 2012 (7/7)

[Sylva:] Takže, sama za sebe vám moc děkuji, že jsme se mohli takto sejít. Hodně mě to postupně překvapovalo, protože původní záměr byl, že se nás sejde 30 a pak se uvidí. Postupně se číslo zdesetinásobilo, což je naprosto famózní. Mohu vám tedy sama za sebe říct, že to, co jsem prožívala tady dnes s vámi, nevím, jestli se mi v tomto životě někdy stalo. Já vám zkrátka všem moc děkuji. Děkuji. [potlesk] Je opravdu krásné vidět, jak velkou máme rodinu. A víte, co je nádherné? Že jste tady z celé republiky. Očividně ani Košice nejsou daleko, ani Teplice nejsou daleko, ale je krásné, když vím, kolik vás je tady zblízka: Bystřicko, Kroměřížsko, Holešov, Olomouc, Ostravsko... no nádhra! Chci vám jen říct: Kdykoliv pojedete směrem na Hostýn, je tady Královská oáza, místo, které máme moc rádi, které vzniklo, protože mělo vzniknout. Nedávno jsem na chvíli potkala člověka, který dal tomuto místu se mnou vzniknout, a jsme za takové krásné dítě šťastní, jako je naše Oáza. Přijďte si tam vyzkoušet onu krásu vnitřního klidu. Na čaj, na skleničku hostýnské vody pro vás bude určitě vždy místočko. I s vámi vyšlápnu na Hostýn, když budete potřebovat a ráda. Jen abyste tedy věděli, že pozvání je pro všechny a každému z vás. Kontakt je na webu: www.kralovskaoaza.cz [organizační pokyny k dalším setkáním s Ivankou v roce 2012]

Ještě si dovolím se s vámi rozloučit za nás poslední písničkou. Jani, pojď... Hromada z vás už to zná, takže vás poprosím, zpívejme všichni, kdo to umíme a kdo to neumíme, tak se to naučíme, protože určitě jsme si tu všimli, jak je důležité zaměřovat své myšlenky na to, proč něco opravdu chceme nebo kým opravdu jsme. Jsme to, co cítíme, že nás spojuje s Otcem. A my kdysi dávno, to byla jedna z našich prvních písniček, s mou sestrou Magdalenkou (úžasná zpěvule, ale ona nerada, když se o ní mluví, proto to teď říkám, ať si to trochu užije; určitě mě má ráda, já jí taky) která odstartovala onu kaskádu písní, které chodily, takže ti Magdalenko, moc děkuji. Už nebudu mluvit, ale zpívat. Je to vždy v první osobě, člověk si zpívá sám sobě. Já jsem žena, takže budu zpívat 'já-taková', vy muži si to převeďte pro sebe; nebudu vás nutit zpívat nepřechýlený text ('já-taková'). Zpívám sice o sobě, ale vlastně o nás, protože všichni jsme Jeden, že? Takže jací jsme?

♪ Jsem mladá, jsem zdravá, jsem krásná ♪ ♪ Jsem moudrá, jsem silná, jsem šťastná ♪
♪ Jsem radost, jsem medové teplo ♪ ♪ Jsem láska, jsem zářivé světlo ♪ ♪ Jsem mladá,
jsem zdravá, jsem krásná ♪ ♪ Jsem moudrá, jsem silná, jsem šťastná ♪ ♪ Jsem radost,
jsem medové teplo ♪ ♪ Jsem láska, jsem zářivé světlo ♪ ♪ Jsi mladá, jsi zdravá, jsi
krásná ♪ ♪ Jsi moudrá, jsi silná, jsi šťastná ♪ ♪ Jsi radost, jsi medové teplo ♪ ♪ Jsi
láska, jsi zářivé světlo ♪ ♪ Jsi mladý, jsi zdravý, jsi krásný ♪ ♪ Jsi moudrý, jsi silný, jsi
šťastný ♪ ♪ Jsi radost, jsi medové teplo ♪ ♪ Jsi láska, jsi zářivé světlo ♪ ♪ Jste mladí,
jste zdraví, jste krásní ♪ ♪ Jste moudří, jste silní, jste šťastní ♪ ♪ Jste radost, jste
medové teplo ♪ ♪ Jste láska, jste zářivé světlo ♪ ♪ Jsme mladí, jsme zdraví, jsme krásní
♪ ♪ Jsme moudří, jsme silní, jsme šťastní ♪ ♪ Jsme radost, jsme medové teplo ♪ ♪ Jsme
láska, jsme zářivé světloóóóó ♪ [potlesk]

Tímto se tedy s vámi loučím za sebe (pořadatelku), a jestli tedy ještě máme chvilku času, tak Ivanku poprosím o otázky, které zůstaly nezodpovězeny.

[IA:] Když tě teď tady vidím, Sylvi, nikam mi neodcházej. Ještě vám o ní musím něco říct. Ona je neuvěřitelně skromné stvoření. Včera jsem ji poznala, tak jako jsem jí ještě nikdy předtím nepoznala, i když my se zase tak moc dlouho neznáme, ačkoli se známe strašně dlouho. Ona dělá neuvěřitelnou aromaterapii. Včera jsme se setkaly a zažily jsme spolu neuvěřitelné věci, kdy jsem si osahala Jednotu v aromaterapii, což jsem ještě nikdy předtím nezažila. V ní stačí, když si navolíte 3 základní esence a dodýcháte si je tam, kde vám je vaše tělo přijme. Okamžitě se rozpustí všechno, co jste tam kdy zapsali. Je to neuvěřitelné. Skutečná je úžasná a využijte toho, pokud jste tady někdo zblízka, protože ona to miluje, dělá to s láskou a dělá to dobře. Je to pro vás také velká šance, jak se sjednotit a poznat, co je skutečně Jednota, protože ať je to přes kameny, přes vůně, ať je to přes hudbu, vše je meditační stav, který vám pomáhá a jestliže si osaháte, jak to funguje a co prožíváte, sjednotíte se. Pochopíte, co je skutečná Pravda a co jste dřív třeba nemohli vůbec vidět. Tak toho využijte. [potlesk]

[Muž z publika si vyžádal mikrofon:] Jestli dovolíte, přiznám se, že jsem ze Slovenska a musím říct i to, že paní Sylvu jsem ještě před měsícem neznal. Ale až ji jednou poznám, se dějí zázraky. Díky tomu všemu, co se tu stalo a co se tu odehrává, jsem nesmírně šťastný, že tu mohu být, i s paní Sylvou a s vámi všemi. Takže vám děkuji. [potlesk]

[IA:] Existuje pouze jedno veliké JÁ JSEM. A vy, všechna malá 'já jsem', která hrajete své role, jste sem přišli, abyste se učili být lepší. A proto i každý z vás říká to samé: Já jsem. A je jedno, jestli jste to vy, nebo někdo z vaší rodiny, nebo někdo z vašich přátel, nebo někdo z lidí, které jste nikdy neviděli. Každá bytost je platnou buňkou vašeho velkého těla a je to vaše jednotné, veliké JÁ JSEM. Tohle když si člověk uvědomí a začne to žít, okamžitě se všechno změní, vidíte svět jinak. A o to jde, pokuste se o to, je to nádherné. Ještě se vrhnu na zbylé dotazy, abychom jich co nejvíce zodpověděli.

[dotaz:] Podnikání, poradenství feng-šuej zdarma nebo za peníze?

[IA:] Už tu byl jeden dotaz, který se týkal peněz... Když vás neživí nic jiného, smíte si je vzít. Nebojte se. Tady jde o to, aby i vy jste přežili. Nemůžete odmítat něco, pro co máte dar. Nestanovujte si horentní ceny. Měly by být rozumné, protože věřte mi, že přísun peněz, který máte, je stejně daný, to znamená, že když byste tu cenu přehnali, dostanete jich méně v počtu. Stejně vás to dožene, věřte mi.

Když jsem začala dělat laboratoř - mám ji vlastně už 19 let - a já jsem za těch 19 let nikdy nezdrazila. Nikdy. Docházelo dokonce i k paradoxním situacím, kdy i moji doktoři, kteří se tomu většinou brání, mě přemlouvali, abych zdrazila. To bylo legrační a já jsem říkala 'Nezlobte se, mám tolik práce a tolik lidí potřebuje zuby a musí je mít a ti lidé nemají peníze.' Kdyby mu třeba i z (mé) ordinace přišlo velké zdražení, naučtuje ho pacientovi - vám. Já nikdy moje milované lidi o nic neoškubu. Nechám jim tu šanci, aby ty zuby mohli mít. Alespoň ty, které dělám já. A to je ono.

Tehdy se vám to rozvrství a věřte mi, že jsem peněz měla vždycky pro osobní potřebu tak akorát, i když někdy byly doby, kdy bylo málo, ale stejně jsem neuhnula. Nic mě nedonutilo. Mně to vždy stačilo, a přestože je poslední léta krize, tak mně se daří nejlépe, jak se mi kdy dařilo. Ještě peníze zaplatí pánbůh ušetřím, takže vidíte, že to funguje, věřte mi.

[dotaz:] Můžeme harmonizovat čakry také představou, jak se točí ve správném směru?

[IA:] Vaše čakry se většinou točí ve správném směru, protože to máte dané vaším pohlavím. Je pravda, že existují bytosti, které to s tím pohlavím nemají jednoduché. Jsou lidé, kteří se z nějakého důvodu narodili s pocitem opačného pohlaví a pak to své tělo nemají rádi, ale i pro to je karmický důvod, protože tam buď došlo v minulosti k výraznému sebenemilování anebo druhého pohlaví, takže si onen člověk musí prožít to peklo ve vlastním těle, kdy se nemá rád.

Cesta je jednoduchá. Přijmout se v tomto životě, když jsem se narodila s tělem muže nebo ženy, takovou jaká jsem. Ano, i to je ohromný boj za sjednocení. Jestliže dnes jsem ženou, tak mám být ženou a nechci být něčím jiným, než jsem. To už by zase bylo nepřijetí Boží vůle. Utrpení vzniká tehdy, kdy s tím člověk pořád bojuje. Ne. Jsem ženou, budu ženou. Jestliže tady mám úkol svého ženství, tak ho využiji a užiji si to. Třeba budu příště mužem, což se také může stát. Ze začátku my totiž střídáme svoje pohlaví, abychom si všechno vyzkoušeli. Teprve později se vaše pohlaví ustálí a s vaší druhou polovinou, která někde s vámi tady vždy žije, pak splynete v posledních životech v jednu jedinou bezpohlavní bytost.

Už jsem vám ukazovala na obrázku stvoření, že to probíhá tak, že božství se vyvíjí neustále s námi. Ano, i Bůh je v nás vědomější, protože se vyvíjí přes nás. On zraje, tak jako zrajete vy. Představte si, že neustále zespodu narůstá množství lidí, kteří se dostávají k osvětlení, to znamená, že třeba i archanděl Gabriel je pořád silnější a lepší a výraznější. Ve vašich očích má stále tu samou formu, protože tady 100 let je jako vteřina, co vteřina, tisícinu vteřiny! Jenom mrknutí oka... úplně nic... jenom nádech a výdech. Nahoře je to tedy méně poznatelné. Mezitím se nahoře doplňují duše, které se tady už osvobodí od hmoty a už se do hmoty nemusí rodit. Dokud se rodí, také pomáhají vývoji nahoře. Je to jenom taková krusta, která se prolíná až do hmotného světa. Ale i hmotný svět je důležitou částí celého stvoření. Nic nesmí chybět. Tak jako kdybyste odebrali z těla některé buňky, už by to nebyl celek. I my jsme tedy platnou částí horního světa a oni nás nesmírně milují. Nesmírně. Já jsem - oni milují sami sebe a my jsme oni.

[dotaz:] Odvádím lidem převtělené duše. Zasahuji do aury. Pomoc je téměř okamžitá. Žádám o pomoc Nejvyššího. Vždy dělám jen pomocí očí. Má to vliv na jejich a můj osud?

[IA:] Zaprvé. Když vás onen člověk požádá, je to výzva. Ano, je těžké odmítnout někomu tuhle službu. Věřte mi ale, že sama jsem zažila v životě věci, kdy mi došly

mnohé věci. Bylo to tak dané, abych pochopila. Ideální je, když toho člověka tzv. naimpregnujete, aby nedělal nesmysly. Tím se sám ochrání. Jestliže v téhle rovině člověk zažije nějakou negativní emoci, byť by byl už léta čistý - to se stalo nedávno jednomu dítěti, to byla 12letá holčička. Okamžitě měla šílené bolesti hlavy. Nikdo nevěděl, z čeho to je a její maminka, která je lékařka, byla samozřejmě vyděšená, protože se bála o své dítě. Já jsem jí říkala: „Běž si na neurologii, abys zjistila, že tam něco je“, protože tam skutečně něco sedělo. To děvče prožilo velice negativní emoci, protože jeden člověk na tu rodinu zaútočil, a ona toho člověka neustála. Toto dítě bylo čisté, ale viděla lítostivou reakci rodičů. Takže z lítosti nad rodiči - jinak jí to bylo jedno - takhle podlehla. Tím se otevře kanál, kterým si negativní energií sníží vibrace a tím kanálem k vám může přijít jiná negativní energie tohoto typu.

Ideální je pracovat s těmi lidmi tím, že jim to vysvětlíte. Aby se to už ani nestalo a nemuselo se nic jiného opravovat. Tohle je ideální stav. Znáám ženu, je ze Slovenska, která léta pracovala v dětském domově, pomáhala dětem. Nesmírně je milovala a všechny považovala za své. Prošly jí rukama desítky dětí. Ona deset let bojuje s rakovinou. Je to žena, která má nesmírně velké srdce, jenom tenkrát něco nepochopila. Jedinou zášť prožila k rodičům dětí, že jim tohle dělali. Pozor! A to už je nebezpečné, protože člověk, který takto vysoce miluje, a takhle selže, dostává náraz nemoci okamžitě.

Správné chování v této situaci je jediné: S velkou láskou naučit děti milovat své skutečné rodiče, takové jací jsou. Protože když odejdou se vztahovkou do svého dalšího života, až vyrostou a odejdou z dětského domova, přijde stejný partner a stejný osud na opravování těchto věcí. To znamená: Děti, když jim vysvětlíte, že ti rodiče jsou tací, jací jsou a že by měly být vděční, že dostaly život, že vlastně ten život pokračuje a pokračuje hezky, že se o ně někdo postaral, a že ať jim popřejí hodně štěstí. A skutečně ty děti to dokážou. Přestanou trpět, protože to je bolí, že? Zastavit to utrpení a vysvětlit jim, jak pokračovat čistě dál. Tohle je jediný způsob, jak zastavit i utrpení u oněch dětí jak tady, tak v jejich budoucích chvílích. Zaměřte se na to. Tady a teď pracovat jako anděl lásky. Tím těm lidem ušetříte nesmírně bolestivá období v dalších budoucích chvílích. Pozor! Nejen, že pomůžete jim, ale vy už víte, že jste všechno, takže tím pádem pomáháte i sobě. Tady už pracujete na obrodě celého Božího těla. Tady se vám začnou otevírat duchovní oči a uvidíte všechno čistěji a rychleji a všechno bude klapat.

[dotaz:] Jak mohu vyčistit nebo co máme pochopit, abychom se zbavili svalové myotonie (genetika)? Trpí tím celá rodina.

[IA:] Tohle je karmická nemoc. Jsou věci, které se tady většinou nedají ovlivnit, což je třeba roztroušená skleróza nebo takovéhle závažnější nemoci, které si člověk s sebou přinese. Přinese si je v duchovní partii jako dobrou věc. Takový člověk se sem třeba přijde naučit trpělivosti. Naučit se nebát se. Žít s takovouhle nemocí dlouhá léta a vyrovnat se s ní, je obrovský, nadlidský úkol. Je úžasné to dokázat.

Já mám třetího vnoučka, který se narodil s postižením. To dítě je neuvěřitelné a bylo darem pro nás pro všechny. Každý z nás zúčastněných si toho tvorečka potřeboval přijmout a všem nám dal ohromný dar. To dítě je tak láskyplné. Můj zeť, který s tím měl ze začátku nesmírný problém, protože že jo - najednou inklinoval víc pomáhat tomu malíčkému než tomu staršímu, což už je nerovnováha, tam už by byl zádrhel. Ten malý už toho začal samozřejmě zneužívat, protože najednou viděl, že něčeho může zneužívat: 'Hele, ono to funguje!' - ego se toho hned chytí. My jsme to samozřejmě vyřešili. Trvalo to asi 2-3 roky, než se to zvládlo. Dnes už je to úžasné.

Tady musí být zaručena spravedlnost. Jestliže jednomu dítěti budete přidávat a druhému ubírat, už mezi nimi vytváříte rozpor. Tomu staršímu to mohlo být líto, mohl by mít vztahovku - bude nemocný teď. Mladší bude nemocný jednou, až u něj tatínek nebude, protože by se naučil onoho egoismu zneužívat. A Aurelien z toho byl zoufalý, vůbec se toho nedovedl zbavit. Jednou za mnou přišel a ptá se: „Pomůžeš mi?“ Nadzvedl sluneční brýle a oči plné slz... a já říkám: „Už na tebe čekám.“ Říkám: „Víš, Giovánek teď má problém. Dvakrát za mnou přišel, abych mu pomohla, protože byl úplně zkroucený bolestí.“ Neměl vztahovku k tatínkovi, toho nesmírně miluje, ale k situaci, což je to samé.

Zkrátka jednou ráno vylezl úplně zkřivený z pokojíčku. Já jsem mu věci vysvětlila, pochopil. Nicméně znovu se to opakovalo. To dítě to nepochopí ještě tak rychle. Říkám: „A ten malý, ten bude nemocný, až tady jednou nebudeš. Nemůžeš s ním jako rodič prožít a mít zaručeno, že s ním tady budeš stejný čas. A pak tady nebude tatínek, který ho bude ochraňovat, a svět mu nebude dávat to co ty. Ne. Nauč ho, ať mu stačí to, co má.“ On namítá: „Ale když on přijde za mnou a teď říká 'Tatínečku můj, a teď pronese to přání...' Já mu nemůžu odolat.“ Načež jsem se usmála: „Ten, kdo tě přichází prosit, není Rafael. Je to ego.“ On tak zalapal po dechu, úplně jsem cítila, jak se zatřásl vzduch a říká mi: „Já ti slibuji, že od této chvíle na tom budu pracovat.“ A já: „Teď se zatřásl vzduch. Věř mi, že přijde zkouška.“ Přišla zkouška, pak to dokázal, takže dnes už je vše v pořádku a kluci jsou v rovnováze.

Vše se člověk skutečně musí naučit. Vidíte tedy, že i tohle je dar, přinést si něco z minulosti, byť je to karmická nemoc nebo karmické "zformování těla", které není běžné, což my lidé tady považujeme za nějakou nedokonalost. Tak to není. Všechno je totiž dokonalé, tak jak je. A je to proto, že je v tom zakódován právě postup učení v životě toho člověka. Pozor! Je to vždycky dar, takže jestliže ta rodina to má, přinesla si to. Přijměte vše tak, jak to je. Čím víc budete samozřejmě spokojení na čakerních systémech a nebude cokoliv odmítat, tím méně bude zádrhelů, protože ty největší zádrhele jsou v odmítání. Tam by se to zhoršilo.

Já sama mám známé na Plzeňsku, kde mladá žena dostala před deseti lety roztroušenou sklerózu. Přesto měli další dítě, všechno hladce proběhlo. Ona sama je sestra, která se stará o lidi s roztroušenou sklerózou. Takže tady karma byla taková, že si přála vidět a prožívat s těma lidma psychiku těchto lidí, aby byla tou nejlepší sestrou. Už to má deset let. Nejsou žádné zádrhele, pohybuje se. Je pravda, že my jsme výklad dělaly asi před 8 lety, takže se naučila pracovat s čakrami, být co nejvíce

spokojená, i když se dějí věci, jak se dějí. Její stav je tedy pořád stejný a má velkou šanci to udržet co nejdéle v nějaké slušné formě. Nejvíce zádrhelů nedělají vaše karmické nemoci, ale to, že je odmítáte tím, že proti tomu člověk bojuje, brání se tomu. Má to svůj dobrý důvod. Přijměte to jako výzvu: 'Ano, jsem, jaký jsem.'

[dotaz:] Jak opravit zápisy, abych se uzdravila? - gynekologické záněty, bolesti střev, bolesti krční páteře...

[IA:] Gynekologický zánět je vždycky vztahovka v partnerství. Většinou to u ženy začíná třeba vztahem k otci nebo k nějakému mužskému jedinci v rodině. Následuje opravování v partnerství. To tak je. Je to vždycky vztah k někomu, přes koho jste spojení pohlavím, což bývá buď partner při sexuální aktivitě, anebo otec, protože vám stvořil vaše tělo. Bolesti střev: to mohou být provázející nelibosti na jedničce. Střeva a spodek - musela bych si sáhnout, jestli to souvisí s jedničkou, kde je považováno něco za špatné, co se buď děje, nebo nějaký špatný člověk, který dělá věci, jaké dělá. Krční páteř je usilovné přemýšlení toho člověka. Vy nejste myšlenka. Myšlenka je ego. I rozebírání typu 'proč se mi to stalo?' Ne! Vy to nikdy nevymyslíte. Vy to máte přijmout takové, jaké to je. Tím, že myšlenek je hodně - jsou ve víru kolem hlavy - tady vám uzavrou krční páteř, pokud to děláte dlouhá léta. Tehdy se už páteř naruší. Kdyby onen člověk přestal včas - během pár měsíců, možná i pár prvních let života - tehdy by nedošlo k porušení. Jestliže ale tam božská energie dlouho chybí, tak i tvrdé tkáně lidského těla jsou porušeny.

[dotaz:] Co si myslíte o 21. 12. 2012?

[IA:] To je pitomost, o tom už jsme mluvili. To nebude.

[dotaz:] Jak poznám, že mám otevřené všechny čakry.

[IA:] Pozná se to velice špatně. Někdy je to dokonce i seshora utajované. Jestliže člověk přijme ve svém životě skutečně všechno, tehdy se čakry začínají pomalinku otevírat a rozkvetou tak, jako tady na tabuli. Opravdu to jsou květiny. Tohle už je trvalé otevření. Když toto trvalé otevření nastane, tehdy se trvale stanete Bohem, protože On je uvnitř stále. Zase tu ale nastávají jiné podmínky výuky. Zaprvé v sexualitě - člověk prožívá i jinačí sexualitu, protože už jenom bytí tady na světě, je pro něj skutečně takovým "slabým orgasmem". Neustále trvalá blaženost, kterou zažívá, hlavně při zaměření se v klidu. Přes den většinou ne, i když také někdy přes den. Začnete slyšet jakési hlasité ticho, jako když se sype písek, takové šustění. To je známka toho, že se začínají otevírat čakry, protože Otec je skutečně hlasité, nádherné ticho, které přehluší úplně všechno.

Tohle ticho přichází hlavně v noci někdy vás to i vzbudí, jak to ticho řve. To je divné, že? Když se řekne 'ticho řve'. I tělo tak jemně brní a vrní a přijde krásné blaho. Jsou to krásné stavy, kdy Bůh vám dává najevo, že je ve vás. Tehdy se léčíte a probíhá harmonizace všeho. Ve stavech otevřených čaker, když máte tyto trvalé stavy blaženosti a nikde vás nic nebolí, nebo vás někde netlačí, nastává - když je to už delší dobu, Bůh si vás vyzkouší v různých situacích a vy nereagujete žádným odmítnutím -

a tehdy se vám začne rozpadat tzv. astrální tělo, které máme pro udržení se pobytu tady, v běžné lidské rovině a začnete si budovat tzv. světelné tělo. Takový člověk už tady vědomě ví, že je nesmrtelný, má už i zážitky, které přicházejí většinou v noci, někdy i ve dne. To se také může stát. Už s vámi ale božství spolupracuje, protože mezi sebou a božstvím nemáte vůbec žádnou překážku.

Děkujeme: Ivance Adamcové za její vzácnou přítomnost a obohacení všech zúčastněných; Sylvii Králové a Janě Klasové za písně z nahrávky "U Pramene"; Radimovi a Tomášovi za zhotovení záznamu z celého dne; Královské oáze v Bystřici pod Hostýnem za organizaci této akce.